ΣΑΝΤ ΝΤΑΡΣΑΝ ΣΙΝΓΚ

ΦΑΡΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Ομιλίες του Σαντ Ντάρσαν Σινγκ
βασισμένες σε ποίηση του Καμπίρ Σαχίμπ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
SAKIDARA Σάτσανγκ - Απρίλιος 2009
http://www.sos.org/el

ΦΑΡΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Μετάφραση από τα Αγγλικά: Νίκος Γεωργούλης
Προσαρμογή: Γαβριήλ Σιμονέτος
Διορθώσεις: Μαίρη Γιωργιλαδάκη, Ανδρομάχη Θανασοπούλου - Φεβρ_2009

45 175 Naperville Rd., Naperville. IL 60563
and 2 Canal Road, Vijay Nagar, Delhi 110009, India

Υπεύθυνος για την Ελλάδα :
Dr. Γαβριήλ Σιμονέτος
Email : gaby.simonetos@gmail.com
Κολοκοτρώνη 28 - Φιλοθέη - Τ.Κ. 152 37
Tel.: 6932233989

Επιστήμη της Πνευματικότητας
Email Γραμματεία : sos.satsang@gmail.com
Χαλκηδόνος 3, 11527 Athens – Greece

Science of Spirituality : **https://www.sos.org/el/**

https://www.sos.org/el

Αφιερωμένο στο

Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ Τζι

και στο

Σαντ Κιρπάλ Σινγκ Τζι

«Με κάθε αναπνοή υποκλίνομαι στο Φίλο μου,
γιατί στη Χάρη Του οφείλω τη ζωή μου.»

Περιεχόμενα

Πρόλογος

Σε ολόκληρη την ιστορία έχουν εμφανιστεί μεγάλες ψυχές που έχουν φωτίσει τον κόσμο με τις ευγενικές τους πράξεις και τις υψηλές τους σκέψεις. Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ ήταν μια από αυτές τις σημαντικές προσωπικότητες όχι μόνον της Ινδίας αλλά και του κόσμου ολόκληρου. Έφερε το μήνυμα της αγάπης του Θεού και αφύπνισε τη θεία φύση της μέσα στις καρδιές των ανθρώπων που συνάντησε. Η αγάπη διαπότιζε την ίδια Του τη ζωή και την κάθε Του ενέργεια και ακόμα αποτέλεσε το μήνυμα που μας έστειλε με την ποίησή και τις διδασκαλίες Του.

Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ (1921-1989) έχει αναγνωριστεί ως ένας από τους μεγαλύτερους μυστικιστές ποιητές της εποχής μας. Οι στίχοι και τα πεζά του κείμενα μεταφέρουν τόση θεία δύναμη, που είναι σε θέση να διεγείρουν την ψυχή μας και από τις αλυσίδες της φυσικής μας ύπαρξης να πετάμε στους πνευματικούς ουρανούς της μακαριότητας.

Η συλλογή των ομιλιών του Διδασκάλου Σαντ Ντάρσαν Σινγκ που αποτελούν αυτό το βιβλίο βασίζονται σε ύμνους που έγραψε ο Καμπίρ Σαχίμπ, ο μεγάλος άγιος, μύστης και ποιητής του 15ου αιώνα, που θεωρείται ο πατέρας της πνευματικότητας στην Ινδία. Όταν διαβάζουμε τα γραπτά του Καμπίρ αλλά και μέσα από την ποίησή του αντιλαμβανόμαστε ότι οι μαρτυρίες του βασίζονται μόνο σε προσωπικές εσωτερικές εμπειρίες. Οι γνώσεις του δεν είναι θεωρητικές και ο στόχος του δεν είναι να αναλύσει τα πράγματα σε διανοητικό επίπεδο. Ό,τι βίωσε ο ίδιος το κατέγραψε στους στίχους, στα γραπτά και στους ύμνους του, έτσι ώστε και άλλοι να επωφεληθούν απ’ αυτό που ο ίδιος πέτυχε.

Ο Καμπίρ έλεγε συχνά ότι, πριν μυηθεί κανείς στα μυστήρια του Υπερπέραν, οι λέξεις που διαβάζει στις γραφές είναι σαν πέτρινες κολώνες στον κόσμο της σιωπής. Δε μιλούν και δε μαρτυρούν το παρελθόν τους. Είναι σαν την κοιμισμένη βασιλοπούλα που δεν μπορούσε να μιλήσει. Μόνο με το μαγικό άγγιγμα ενός ζωντανού Δασκάλου οι λέξεις των γραφών λύνουν τη σιωπή τους και κάθε μια τραγουδάει στο σκοπό της θείας Μελωδίας. Μόνο τότε ξυπνούν από το βαθύ τους λήθαργο και αποκαλύπτουν το πραγματικό τους νόημα και τον αληθινό τους λόγο.

Η πνευματικότητα δεν είναι ένα μονοπάτι τυφλής πίστης. Είναι ένα μονοπάτι όπου πρώτα βλέπει κανείς και μετά πιστεύει. Είναι ένα μονοπάτι στο οποίο η πίστη έρχεται ως αποτέλεσμα προσωπικής εμπειρίας, ένα μονοπάτι που επιβεβαιώνεται σε κάθε βήμα από τις προσωπικές μας

μαρτυρίες. «Ακόμα κι αν ο Διδάσκαλός σου μιλήσει, μην τον πιστέψεις, μέχρι εσύ ο ίδιος να αποκτήσεις προσωπικά την εμπειρία εκείνου που σου λέει».

Ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ υπήρξε Διδάσκαλος της ύψιστης βαθμίδας. Μαθήτευσε στα ιερά πόδια του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ (1858-1948) και του Σαντ Κιρπάλ Σινγκ (1894-1974) και πέρασε τη θεία σοφία και τον πνευματικό μανδύα που του εμπιστεύτηκαν οι Διδάσκαλοί του στο σημερινό ζωντανό Διδάσκαλο Σαντ Ρατζίντερ Σινγκ. Όπως λέγεται, μόνο ένας προφήτης μπορεί να αναγνωρίσει έναν άλλον προφήτη και μόνο ένας Διδάσκαλος μπορεί να αντιληφθεί το διαμέτρημα ενός άλλου Διδασκάλου. Με αφορμή, λοιπόν, τους στίχους του μεγάλου Διδασκάλου Σαντ Καμπίρ Σαχίμπ, ο Σαντ Ντάρσαν Σινγκ προσπαθεί να αφυπνίσει μέσα μας τον πόθο για Πνευματικότητα. Προσπαθεί να μας δώσει να καταλάβουμε ότι ως ψυχές είμαστε ένα μέρος του Θεού και όχι απλώς και μόνο υλικά σώματα που τα κατευθύνει κάποιος νους. Μας λέει ότι ως ψυχές είμαστε της ίδιας φύσης με το Θεό, που είναι αγάπη, και ότι ο δρόμος που οδηγεί πίσω στο Θεό περνάει μέσα από την αγάπη. Αγάπη για το Θεό, αγάπη για την ανθρωπότητα αλλά και για ολόκληρη τη Θεϊκή Δημιουργία. Ήρθε, για να μας συνδέσει με το Λόγο, το Φως και τον Ήχο του Θεού, το Θείο Νέκταρ που ρέει μέσα μας και αποτελεί τη μόνη οδό προς τον απώτατο στόχο της ζωής, που είναι η αυτογνωσία και η Θέωση.

Ο Λόγος είναι η γενεσιουργός αιτία του σύμπαντος και ο δρόμος της επιστροφής στο Θεό. Το Νάαμ ή Λόγος είναι το ύψιστο Αγαθό που προσφέρουν οι τέλειοι ζωντανοί Διδάσκαλοι της κάθε εποχής στους μαθητές τους, για να αποκτήσουν οι ίδιοι προσωπική εμπειρία της θείας φύσης τους, κι αυτό είναι κάτι που το προσφέρουν δωρεάν, όπως δωρεάν μας προσφέρονται τα δώρα της Φύσης: ο αέρας, το νερό και ο ήλιος. Το μόνο που έχει να κάνει κανείς είναι απλώς να ζητήσει τη Χάρη του Θεού.

Ελπίζουμε ότι η μελέτη αυτών των ομιλιών θα αποτελέσει αφορμή για την πνευματική μας αφύπνιση και το κίνητρο, για να πάρουμε τη σταθερή απόφαση να εκπληρώσουμε το σκοπό για τον οποίον όλοι γεννηθήκαμε.

Αθήνα, Ιούλιος 2001
Επιστήμη της Πνευματικότητας

Καμπίρ Σαχίμπ
Ο Πρωτοπόρος της Πνευματικότητας

Ο Καμπίρ Σαχίμπ παράλληλα με τον Γκουρού Νάνακ ήρθαν στη γη και ευλόγησαν τον κόσμο και την Ινδία, σε μια περίοδο που οι πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες στη χώρα δεν ήταν καθόλου ειρηνικές. Στη διάρκεια του 15ου αιώνα οι Ινδουιστές και οι Μουσουλμάνοι, που αποτελούσαν τις δυο κυρίαρχες θρησκευτικές κοινότητες στην Ινδία, βρίσκονταν σε μια περίοδο μεγάλων διενέξεων και πάλης. Και οι δυο θρησκείες είχαν εκφυλιστεί. Οι υποτιθέμενοι θρησκευτικοί ηγέτες αυτών των πίστεων, οι μαούλβι, οι μουλάδες και οι παντίτ, όπως ονομάζονταν, δεν είχαν τη διάθεση να είναι φορείς του δώρου της αγιότητας. Οι γνώσεις που είχαν αποκτήσει προέρχονταν από την ανάγνωση βιβλίων και ιερών κειμένων ή από τις μαρτυρίες άλλων. Δεν είχαν την εμπειρία του εσωτερικού Φωτός του Θεού και της Μουσικής των Σφαιρών και δεν είχαν λύσει οι ίδιοι το μυστήριο της ζωής και του θανάτου. Για να αποκρύψουν επιπλέον την άγνοιά τους, ανάγκαζαν τους φτωχούς αναζητητές της αλήθειας να ακολουθούν τυφλά ανώφελους τύπους και περιττές ιεροτελεστίες, τα οποία χαρακτηρίζουν εκείνη την εποχή. Η θρησκεία ήταν εμπόδιο στην «επιστήμη» με την οποία ο άνθρωπος μπορούσε να δει το Θεό κατά πρόσωπο, μέσω της Χάρης ενός ζωντανού Διδασκάλου.

Οι κατ’ όνομα θρησκευτικοί ηγέτες, μολονότι είχαν επίγνωση της άγνοιάς τους, προσπαθούσαν να κάνουν τη θρησκεία όλο και πιο πολύπλοκη με σκοπό να θολώσουν το τοπίο και οι αναζητητές της αλήθειας να έχουν τέτοια σύγχυση γύρω από θεολογικά θέματα, ώστε να μην τους δημιουργούνται ουσιώδεις απορίες σχετικά με την καταγωγή του ανθρώπου, με το Θεό και με τον τρόπο που μπορεί κανείς να επιστρέψει στην αιώνια Κατοικία του. Έκρυβαν την άγνοιά τους με πέπλα πολυλογίας και ασάφειας και μην μπορώντας οι ίδιοι να ακολουθήσουν τις πραγματικές αρχές της πνευματικότητας, παγίδευαν με τα λόγια τους όσους διψασμένους αναζητητές ζητούσαν τη συνδρομή τους.

Η θρησκεία είχε μετατραπεί σε επάγγελμα και για μερικούς σε ένα είδος επικερδούς εμπορίου. Οι θρησκευτικοί ταγοί των Ινδουιστών και των Μουσουλμάνων, με την τυπολατρία που συνιστούσαν, κατάφερναν να παραπλανούν τους ανθρώπους και οι ίδιοι να αποκομίζουν μεγάλα οικονομικά οφέλη, με τα οποία ζούσαν πλουσιοπάροχα. Ακόμα δεν ενδιαφέρονταν για το πραγματικό νόημα της θρησκείας, ούτε επεδίωκαν να προοδεύσουν στο πνευματικό μονοπάτι.

Σ' αυτήν ακριβώς τη χρονική στιγμή εμφανίστηκαν στην Ινδία δυο θρησκευτικές κινήσεις. Η πρώτη, ονομάστηκε ***Κίνηση Μπάκτι*** και αναπτύχθηκε μεταξύ των Ινδουιστών και στηριζόταν στην αγάπη και στην αφοσίωση στο Θεό. Η κίνηση αυτή διακρίθηκε σε δυο κλάδους. Ο πρώτος κλάδος της *Κίνησης Μπάκτι* είχε εκφραστές τον Καμπίρ Σαχίμπ και τον Γκουρού Νάνακ, οι οποίοι πρέσβευαν τη λατρεία ενός άμορφου και χωρίς προσδιοριστικές ιδιότητες απόλυτου Θεού, με τον οποίο ο άνθρωπος συγχωνεύεται, όταν μέσω του διαλογισμού, υπερβεί τη σωματική συνειδητότητα και διασχίσει σταδιακά τα ανώτερα πνευματικά επίπεδα. Ο κλάδος αυτός ονομάστηκε ***Νίργκουν Μπάκτι*** και όσοι τον ασπάστηκαν δεν πίστευαν στη χρησιμότητα των τύπων και των τελετουργικών. Ο δεύτερος κλάδος ονομάστηκε ***Σάγκουν Μπάκτι*** και απέδιδε στο Θεό προσδιοριστικές ιδιότητες. Οι πιστοί σ' αυτή την περίπτωση λάτρευαν είδωλα και εικόνες, τα οποία συμβολικά αντιπροσώπευαν το Θεό. Η σχολή αυτή πίστευε στη χρησιμότητα των τυπικών και των ιεροτελεστιών, τα οποία σύντομα αυξήθηκαν σε αριθμό.

Η δεύτερη μεγάλη πνευματική κίνηση που αναπτύχθηκε ταυτόχρονα μεταξύ των Μουσουλμάνων είναι γνωστή ως **«Κίνηση των Σούφι».** Ο Σουφισμός αναπτύχθηκε ως αντίδραση ενάντια στον αυταρχισμό, τη βαρβαρότητα και την υπέρμετρη τυραννία των Μουσουλμάνων βασιλιάδων απέναντι στους υπηκόους τους. Οι Μουσουλμάνοι άρχοντες δεν ήθελαν να υπάρχουν πνευματικά αναπτυγμένοι άνθρωποι που να έχουν επιρροή πάνω στο λαό. Υποστήριζαν το Ισλάμ και καταδίκαζαν οτιδήποτε θεωρούσαν οι ίδιοι επικίνδυνο και αιρετικό. Οι σύμβουλοί τους, συνήθως άνθρωποι περιορισμένης πνευματικής αντίληψης, συχνά τους πρότειναν την καταδίκη και πολλές φορές τη δολοφονία όσων δεν ακολουθούσαν το σωστό για αυτούς δρόμο. Ως αντίδραση, λοιπόν, σε αυτό το καθεστώς, ένα τμήμα του λαού που είχε πραγματικό ενδιαφέρον για το Θεό εγκατέλειπε τις πόλεις και κατέφευγε στις ζούγκλες. Εκεί οι άνθρωποι ίδρυαν μικρές κοινότητες και αφιέρωναν τη ζωή τους στην προσευχή και στο διαλογισμό. Αυτοί οι άνθρωποι ονομάστηκαν Σούφι.

Τα δυο αυτά πνευματικά ρεύματα, η Κίνηση Μπάκτι και η Κίνηση των Σούφι, αναπτύχθηκαν παράλληλα και είχαν ήδη γνωρίσει μεγάλη άνθιση, όταν ο Καμπίρ και ο Νάνακ ευλόγησαν με τον ερχομό τους αυτή τη γη. Ο Καμπίρ Σαχίμπ ήταν σύγχρονος του Γκουρού Νάνακ (1469-1539) για μια περίοδο 49 ετών και έζησε από το 1398 μέχρι το 1518. Ευλόγησε, δηλαδή, την Ινδία και το λαό της για 120 χρόνια. Λέγεται ότι γεννήθηκε στο Κασί, που σήμερα ονομάζεται Βαρανάσι (πρώην Μπενάρες). Λέγεται ότι ένας υφαντής, ο Νουρ Αλί, είδε το βρέφος να επιπλέει πάνω σε φύλλα λωτού στην επιφάνεια μιας δεξαμενής με το όνομα Λαχάρια Ταλ και το πήρε σπίτι του, όπου και το μεγάλωσε. Έτσι, ο Καμπίρ έμαθε την τέχνη της υφαντουργίας και έβγαζε τα προς το ζην απ' αυτήν. Ο Καμπίρ υπήρξε ο κορυφαίος μεταξύ των Σούφι αγίων και ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ

τον περιγράφει σαν τον πατέρα της Πνευματικότητας, επειδή αποκάλυψε στον κόσμο τα πιο βαθιά μυστικά της. Ο Αμπούλ Φαζάλ, ο μεγάλος λόγιος εκείνης της εποχής, που ήταν στην αυλή του Αυτοκράτορα Άκμπαρ, αναφέρει γι' αυτόν ότι «πίστευε στο ενιαίο όλης της δημιουργίας και ότι στεκόταν πάνω απ' όλα τα δόγματα».

Εκείνα τα χρόνια οι περισσότεροι Ινδουιστές διανοούμενοι κήρυτταν στα Σανσκριτικά και οι Μουσουλμάνοι μαούλβι στα Αραβικά, γλώσσες που δύσκολα καταλάβαινε ο μέσος Ινδός. Ο Καμπίρ αντίθετα συνέθεσε τους ύμνους του στην τρέχουσα γλώσσα της εποχής του και παρουσίασε τις κρυμμένες θρησκευτικές αλήθειες με απλά λόγια, αποκαλύπτοντας έτσι όλο το μυστικιστικό τους μεγαλείο. Βοήθησε κατ' αυτόν τον τρόπο τους ανθρώπους της εποχής του να αντιληφθούν την πεμπτουσία της πνευματικότητας, απογυμνώνοντας τη θρησκεία απ' όλη τη φλυαρία της, τη θεωρητική της ασάφεια, την πολυπλοκότητα και την απεραντολογία της. Το συγγραφικό του έργο αποτελούν εξήντα ένα βιβλία.

Μιλώντας στους Ινδουιστές και τους Μουσουλμάνους ιερείς, ο Καμπίρ χρησιμοποιούσε συχνά σκληρή γλώσσα. Όταν όμως έδινε ομιλίες στους απλούς ανθρώπους ήταν ευγενικός, προσηνής και γλυκομίλητος. Δανειζόταν παραδείγματα από την καθημερινή ζωή του μέσου ανθρώπου και έπλαθε συμβολισμούς που γίνονταν εύκολα αντιληπτοί. Όταν ο άνθρωπος ασχολείται με την αναπαραγωγή θρησκευτικών τύπων και εξωτερικών ασκήσεων, ξεχνάει τα αληθινά ιδανικά του. Ο Καμπίρ κατέκρινε δριμύτατα τις τυπολατρικές πρακτικές και τόνιζε ιδιαίτερα ότι, για να επιτευχθεί ο αληθινός σκοπός της θρησκείας, ο οποίος είναι η αυτογνωσία και η Θέωση, η βοήθεια ενός Τέλειου Διδασκάλου είναι απαραίτητη. Αποκάλυψε τις πραγματικότητες των εσωτερικών πνευματικών επιπέδων και μετέδωσε τη γνώση για τη σύνδεση του ανθρώπου με τον ενυπάρχοντα Λόγο. Δεν απασχολούσε τους ανθρώπους με εξωτερικούς τύπους και τελετουργικά και επιπλέον δεν ενέκρινε τη λατρεία των ειδώλων, τις ταξικές διακρίσεις, την κρεοφαγία και τη χρήση οινοπνευματωδών ποτών. Δίδαξε ότι με το να ζούμε αποκομμένοι σαν ασκητές, με το να βάζουμε στο μέτωπο χρωματιστά σημάδια, για να υποδηλώσουμε την κοινωνική μας τάξη και με το να μετράμε προσευχές με τις χάντρες ενός κομπολογιού, δεν πλησιάζουμε το Θεό. Έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στην αναγκαιότητα να είναι η ζωή μας αγνή και ενάρετη. Μας έφερε το μήνυμα της ενότητας, της συγχώρεσης και της παγκόσμιας συναδέλφωσης. Τα θεία λόγια του και τα διδάγματά του έφεραν επανάσταση στη θρησκευτική σκέψη της χώρας. Σε μια εποχή που οι θρησκευτικές κοινότητες των Ινδουιστών και των Μουσουλμάνων είχαν μίσος μεταξύ τους, εκείνος είχε αδελφωμένους Ινδουιστές και Μουσουλμάνους μαθητές.

Όταν πέθανε, όπως λέει η παράδοση, τόσο οι Μουσουλμάνοι όσο και οι Ινδουιστές ισχυρίζονταν ο καθένας ότι ο Καμπίρ ανήκε στη δικιά του θρησκεία. Έτσι, όταν θέλησαν να κηδέψουν το σώμα του σύμφωνα με τις

παραδόσεις τους, οι μεν Ινδουιστές ήθελαν να το αποτεφρώσουν και οι δε Μουσουλμάνοι να το ενταφιάσουν. Ήταν όμως ποτέ δυνατόν ο θάνατος του Αποστόλου της αγάπης και της ειρήνης να αποτελέσει αφορμή για διενέξεις; Όταν λοιπόν οι μαθητές έβγαλαν το σάβανο που κάλυπτε το κορμί του, βρέθηκαν μπροστά σ' ένα σωρό από λουλούδια που τα μοίρασαν μεταξύ τους. Για να μνημονευτεί αυτό το θαύμα, κατασκεύασαν σε εκείνο το σημείο, πλάι-πλάι, έναν Ινδουιστικό ναό κι ένα Μουσουλμανικό τέμενος.

Σαντ Ντάρσαν Σινγκ

Υπάρχει μια χώρα που κατοικούνε οι κύκνοι,
ελάχιστοι μόνο την προσεγγίζουν!
Με συνήθειες κόρακα, κύκνος κανείς δε γίνεται.
Ο κύκνος κολυμπάει σε θάλασσες χαράς,
σε λίμνες μικρές ποτέ δεν μπαίνει.
Εκτός απ' το Νερό της Ζωής δεν πίνει τίποτ' άλλο.
Τι αξία έχει για τον πελαργό η Λίμνη της Αθανασίας;
Η καρδιά του ανήκει σε λίμνες μικρές.
Πώς να μαντέψει τις ηπειρωτικές θάλασσες;
Ο λωτός που μεγαλώνει στο βάλτο,
μένει ανέγγιχτος από τη λάσπη.
Η πάπια σηκώνεται απ' το νερό με στεγνά φτερά.
Έτσι πρέπει κι εμείς να διασχίσουμε τον ωκεανό της ζωής,
απορροφημένοι στο Λόγο.
Με την προσοχή της ψυχής δεμένη στην αρμονία του
Ηχητικού Ρεύματος.
Παρότι κύκνος γεννήθηκε, στους πελαργούς ανάμεσα ξέπεσε,
ψάχνοντας στα τυφλά, χωρίς το μάτι της αληθινής γνώσης.
Χάθηκε στη σύγχυση που φέρνει ο νους, που διαρκώς αμφιβάλει.
Όταν ο νιος κύκνος απογειωθεί, μπαίνει στην παρέα
των κύκνων που πετούν ψηλά.
Οι πελαργοί ολομόναχοι μένουν στο έδαφος,
ανήμποροι να πετάξουν στους επάνω ουρανούς.

Φτωχά πλάσματα της γης!

Καμπίρ Σαχίμπ

Η Αληθινή Πατρίδα της Ψυχής
Εγκοσμιότητα και Πνευματικότητα

Υπάρχει μια χώρα που κατοικούνε οι κύκνοι (hansa),
ελάχιστοι μόνο την προσεγγίζουν!
Με συνήθειες κόρακα, κανείς δε γίνεται κύκνος.

Καμπίρ Σαχίμπ

Στη μυστικιστική ορολογία υπάρχουν ορισμένες εκφράσεις που έχουν ιδιαίτερο νόημα. Για παράδειγμα, ο Καμπίρ χρησιμοποιεί εδώ τη λέξη *χάνσα (hansa),* που σε ακριβή μετάφραση σημαίνει «κύκνος». Ο κύκνος συμβολίζει το αγνό πνεύμα ή τον Άγιο που έχει φτάσει στην αρχέγονη πατρίδα του, το Σατς Καντ.

Η απόκτηση της ανθρώπινης μορφής είναι αποτέλεσμα ύψιστης καλής τύχης και γι' αυτό το λόγο ο άνθρωπος λένε ότι αποτελεί την "κορωνίδα της Δημιουργίας". Η αποστολή που καλείται να φέρει σε πέρας είναι το να «γνωρίσει τον εαυτό του και να πραγματοποιήσει το Θεό». Το φυσικό μας σώμα δραστηριοποιείται από την ψυχή. Στην πραγματικότητα είμαστε ενσωματωμένες ψυχές, όμως τέτοια είναι η φύση του πέπλου της *μάγυα* (ψευδαίσθηση ή απατηλότητα) που μας περιβάλλει, ώστε όταν κάποιος μας ρωτήσει ποιοι είμαστε του λέμε είμαι ο Ραμ Σινγκ, ο Αμπντούλ Μαντζίτ ή ο Σαντ Λαλ. Νομίζουμε ότι είμαστε το σώμα και δεν έχουμε καμιά αντίληψη της αληθινής μας υπόστασης και ταυτότητας. Στην πραγματικότητα είμαστε *άτμαν*, δηλαδή ζωντανό πνεύμα, και το σώμα είναι απλώς το νοικιασμένο μας σπίτι, το οποίο μια μέρα θα κληθούμε να εκκενώσουμε χωρίς καμιά προειδοποίηση. Η αποστολή της ζωής μας θα εκπληρωθεί, όταν η ψυχή μας οδηγηθεί στα ιερά πόδια ενός Διδασκάλου, ο οποίος θα μας μάθει πώς να υψωθούμε πάνω από το σώμα, να υπερβούμε την Αστρική και την Αιτιατή περιοχή, να ανέβουμε στο Παρμπράχμ, να αποβάλλουμε το Χοντρό, το Λεπτό και το Αιτιατό μας Σώμα και τελικά να απορροφηθούμε στο Θεό. Ο στόχος μας είναι λοιπόν να επιστρέψουμε στα πάτρια εδάφη. Όπως λέει και ο Σουαμίτζι Μαχαράτζ:

Αδέρφια, επιστρέψτε στην Πατρίδα σας τώρα,
Πόσο καιρό ακόμα θα χρονοτριβείτε σε ξένη χώρα;

Σ' αυτό τον κόσμο είμαστε σαν αλλοδαποί, ξένοι ή μετανάστες. Το αληθινό μας Σπίτι είναι το Σατς Καντ. Νομίζουμε ότι ξέρουμε πολλά για τον εαυτό μας ή το περιβάλλον μας, αλλά βρισκόμαστε σε πλάνη.

Υπάρχουν τρία είδη γνώσης. Το πρώτο σχετίζεται με το σώμα. Από την αρχαία μας ιστορία μαθαίνουμε ότι οι πρώτες γνώσεις που μεταδίδονταν στους μικρούς μαθητές της Ινδίας αφορούσαν στην *αγιουρβέδα*, δηλαδή την ιατρική επιστήμη. Οι άγιοι δίνουν πρωτεύουσα σημασία στο να διατηρούμε το σώμα μας αγνό και υγιές. Στο Γκουρμπάνι αναφέρεται:

Άσε την καρδιά σου να λατρεύει τα ιερά Του πόδια
και η γλώσσα σου να επαναλαμβάνει το Όνομά Του.
Μόνο γι' αυτό το σκοπό, ω Νάνακ, τρέφε το σώμα σου.

Το σώμα είναι το μέσο για να φτάσουμε στη φυσική παρουσία του Διδασκάλου και μετά απ' αυτό ακολουθεί η υπέρβασή του, για να δούμε τη Δύναμη του Θεού. Δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στο να φροντίζουμε καλά το σώμα μας και να το τρέφουμε με τον προσήκοντα τρόπο. Γι' αυτό το λόγο, αποφασίζουμε να είμαστε χορτοφάγοι. Η δίαιτα έχει εξαιρετική επίδραση πάνω μας. Μια αγνή χορτοφαγική δίαιτα μας προφυλάγει από το να μην εξάπτονται τα πάθη μας. Η χορτοφαγική διατροφή μπορεί να μας προσφέρει όλη τη δύναμη και την ενέργεια που χρειαζόμαστε. Ο ελέφαντας, που τρέφεται από το φυτικό βασίλειο, είναι τόσο δυνατός που μπορεί να ξεριζώσει ένα δέντρο. Το άλογο τρέφεται μόνο με χόρτα κι όμως αποτελεί σύμβολο ταχύτητας και δύναμης, γι' αυτό συνήθως στη φυσική η ενέργεια μετριέται σε ίππους. Περιορίζοντας τη διατροφή μας στη χορτοφαγία και αποφεύγοντας τη χρήση κρέατος, ψαριών, πουλερικών και αβγών (γονιμοποιημένων ή μη), μπορούμε να διατηρούμαστε υγιείς και να κρατάμε τις επιθυμίες μας σε έλεγχο και περιορισμό.

Το δεύτερο είδος γνώσης αφορά την ηθική και σχετίζεται με έναν κώδικα ηθικής και ενάρετης κοινωνικής συμπεριφοράς που μας εξασφαλίζει ευτυχία και γαλήνη. Τα στοιχεία της ηθικής διαβίωσης είναι η αγνότητα, η μη βία, η φιλαλήθεια, η τιμιότητα, η ανεκτικότητα, η αγάπη και η προσφορά ανιδιοτελών υπηρεσιών σε όλη την ανθρωπότητα και όλα τα ζωντανά πλάσματα. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στην *μπραχματσάρια,* στην αγνότητα δηλαδή, όπου η πραγματική σημασία της δεν περιορίζεται στη αποχή από τη λαγνεία, αλλά αφορά έναν κώδικα συμπεριφοράς που μας οδηγεί στην αυτογνωσία και στην ένωσή μας με τον Κύριο.

Δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση την ανάγκη της ηθικής διαβίωσης, ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ καθόρισε πάνω σε επιστημονικές βάσεις την τήρηση ενός *«Ημερολογίου Αυτοενδοσκόπησης»* στο οποίο υπάρχουν στήλες για συμπλήρωση με τις ακόλουθες επικεφαλίδες: μη βία, φιλαλήθεια, αγνότητα, ταπεινοφροσύνη, ανιδιοτελής εξυπηρέτηση, προσήλωση σε μια αυστηρά χορτοφαγική δίαιτα, αποφυγή χρήσης αλκοόλ και ναρκωτικών ουσιών,

χρόνος αφιερωμένος σε μπατζάν και σιμράν και ακόμα μια στήλη, όπου καταγράφονται οι εσωτερικές εμπειρίες κατά τη διάρκεια του διαλογισμού.

Η αληθινή *μπραχματσάρια* απαιτεί τον έλεγχο των ζωωδών ενστίκτων μας και την πειθαρχία των πέντε αισθητηρίων οργάνων.

Ένας Σούφι άγιος είπε:

Σφράγισε τα μάτια, τα χείλη και τ' αυτιά σου
κι αν παρ' ελπίδα δε δεις το μυστήριο του Θεού,
μπορείς να με χλευάσεις!

Το ογδόντα τρία περίπου τοις εκατό των εντυπώσεων που λαμβάνουμε από τον περιβάλλοντα κόσμο προέρχονται από την όραση, το δεκατέσσερα από την ακοή και το υπόλοιπο μέσω των αισθήσεων της γεύσης, της όσφρησης και της αφής. Μόνο αν ασκούμε πλήρη έλεγχο πάνω στις αισθήσεις μας, μπορούμε να γίνουμε αληθινοί *μπραχματσάρι* και να φτάσουμε στο Θεό.

Το τρίτο είδος γνώσης αφορά στην ανύψωση της ψυχής. Η ψυχή μας αποχωρίστηκε και κατέβηκε από το Θεό και στο τέλος θα πρέπει να ανέβει και να συγχωνευτεί πάλι μαζί Του. Το Κοράνι αναφέρει: *«Μέσα σου υπάρχει ένας κρυμμένος θησαυρός»*. Αυτός ο θησαυρός μπορεί να ανοιχτεί μόνον όταν πάτε σε κάποιον Θεάνθρωπο, γιατί μόνον εκείνος έχει το κλειδί.

Ω Μπίκα, κανείς δε χρειάζεται να πεινάει,
όλοι έχουν ρουμπίνια δεμένα στο ζωνάρι τους.
Μη γνωρίζοντας όμως πώς να το λύσουν,
παραμένουν δυστυχείς και πεινασμένοι.

Με το να μη δίνουμε σημασία στην ψυχή που βρίσκεται μέσα μας, παραμένουμε χωρισμένοι από το Θεό. Οι τρεις παράγοντες στους οποίους πρέπει να υπολογίζουμε, για να φτάσουμε στη Θέωση είναι: το φυσικό μας σώμα, η ηθική διαβίωση και η αυτογνωσία. Στο Γκουρμπάνι αναφέρεται: *«Τίποτε άλλο δεν έχει αξία, εκτός από την απορρόφηση στο Νάαμ και τη συντροφιά των Αγίων!»* Αν η ψυχή μας αποζητάει την ένωσή της με το Θεό, επιβάλλεται πρώτα απ' όλα να έρθουμε σε επαφή με το Νάαμ, κι αυτό εξασφαλίζεται μόνο αν με το φυσικό μας σώμα έρθουμε σε επαφή με ένα ζωντανό αρμόδιο Δάσκαλο. Από μέσα Του εκπέμπεται ακτινοβολία, κι αν είμαστε δεκτικοί, η ψυχή μας αισθάνεται μέσα σε αυτή την παρουσία του Θεού.

Κάποτε, ο βασιλιάς Άκμπαρ συζητούσε με ένα σοφό υπουργό του, τον Μπίρμπαλ, ο οποίος σε μια στιγμή του είπε ότι τα κύματα της σκέψης μας αφήνουν στους άλλους ανθρώπους ανεξίτηλες εντυπώσεις. Ο Άκ-

μπαρ δεν μπορούσε να το πιστέψει και τότε, για να τον πείσει, ο Μπίρμπαλ ζήτησε από το βασιλιά να μεταμφιεστεί έτσι, που να μη φαίνεται κανένα σημάδι της βασιλικής του εμφάνισης και βγήκαν έξω στους δρόμους. Ύστερα από λίγο είδαν κάποιον από μακριά να τους πλησιάζει και τότε ο Μπίρμπαλ ζήτησε από το βασιλιά να σκεφτεί κάτι για τον οδοιπόρο. Ο βασιλιάς σκέφθηκε: «Αυτό τον οδοιπόρο μπορώ έτσι χωρίς λόγο να τον σκοτώσω».

Όταν ο άνθρωπος έφτασε κοντά, του ζήτησαν να δηλώσει με ειλικρίνεια και χωρίς φόβο, ότι θα υποστεί κάποια τιμωρία, ποια σκέψη πέρασε από το μυαλό του, καθώς από μακριά τους αντίκριζε. Δείχνοντας το φαλακρό κεφάλι του Άκμπαρ, τους είπε ότι του ήρθε να το χτυπήσει με ένα ξύλο και να το σπάσει γιατί του ήταν αποκρουστικό! Τόσο μεγάλος είναι ο αντίκτυπος των σκέψεών μας! Αν καλλιεργούμε σωστές σκέψεις, αυτό θα έχει ως φυσικό επακόλουθο καλές και ευγενικές πράξεις. Λοιπόν, για να βρούμε το Θεό, είναι επιβεβλημένο να κατέχουμε άριστα και τα τρία αυτά είδη γνώσης που αναφέραμε.

Ένα ιδιαίτερο, έμφυτο γνώρισμα του κύκνου που αναφέρει η ποίηση του Καμπίρ είναι πως, όταν βουτάει το ράμφος του σ’ ένα διάλυμα νερού και γάλατος, μπορεί να τα ξεχωρίσει και να πίνει μόνο το γάλα. Αυτό συμβολίζει τη «δύναμη της διάκρισης» που στα Σανσκριτικά ονομάζεται *βιβέκ.* Μόνον όταν είμαστε ικανοί να διακρίνουμε την αλήθεια από το ψέμα, μπορούμε να τρέφουμε τη φιλοδοξία ότι θα γίνουμε κύκνοι, δηλαδή αγνές ψυχές. Δυστυχώς, επί του παρόντος, οι συνήθεις τάσεις μας μοιάζουν με εκείνες του κόρακα.

Στη μυστικιστική βιβλιογραφία ο κύκνος συμβολίζει την ψυχή ενός Αγίου ή αλλιώς μιας ψυχής που έφτασε στην πραγμάτωση της Αλήθειας. Ο κόρακας αντιπροσωπεύει τον εγκόσμιο άνθρωπο, που είναι απορροφημένος στον υλιστικό τρόπο ζωής. Είναι τόσο απασχολημένος σε ασήμαντες διαμάχες, που ποτέ δεν περνάει από το μυαλό του η σκέψη ότι είναι ενσαρκωμένη ψυχή και ούτε καν ονειρεύεται ή φιλοδοξεί να πραγματοποιήσει το Θεό. Οφείλουμε όμως να υψωθούμε πάνω από τις όμοιες με του κόρακα ροπές μας και να εγκαταλείψουμε τη λαγνεία, το θυμό, την απληστία, την προσκόλληση και τον εγωισμό. Οφείλουμε να μάθουμε να ελέγχουμε τις αισθήσεις μας. Η ένωση της ψυχής και του νου μας με το υλικό μας σώμα μας μάς έκανε ανθρώπους, κι όμως έχουμε τόσο πολύ παραπλανηθεί από τη *μάγυα,* που θεωρούμε ότι είμαστε απλώς και μόνο σώμα που σκέπτεται. Χρειάζεται να αποκτήσουμε ορθή κατανόηση και αληθινή διάκριση. Όλοι οι άγιοι είχαν προσευχηθεί στο Θεό να τους οδηγήσει από το ψέμα στην αλήθεια, από το σκοτάδι στο Φως και από το θάνατο στην αθανασία. Ο Καμπίρ λέει ότι αφιερώνουμε όλο το χρόνο μας σε σκέψεις του κόσμου. Τουλάχιστον τώρα ας εγκαταλείψουμε τις όμοιες με του κόρακα κλίσεις μας κι ας ενστερνιστούμε τις αρετές του κύκνου.

Θα πρέπει επιπλέον να αναζητήσουμε την καθοδήγηση μιας Διδασκάλου Ψυχής που είναι ένα με το Θεό, που έχει λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου και είναι σε θέση να μας συνδράμει στην προσπάθεια να το λύσουμε κι εμείς οι ίδιοι. Αν πάμε στα πόδια Του, θα μας συνδέσει με το Νάαμ ή Λόγο κι από την πρώτη στιγμή θα μας φέρει σε επαφή με το θείο Φως και τη Μουσική των Σφαιρών, έτσι ώστε τελικά να υπερβούμε τη σωματική συνειδητότητα και να συγχωνευτούμε αρχικά μ' Εκείνον και στη συνέχεια, με τη χάρη Του, να φτάσουμε στο Αιώνιο Σπίτι μας. Ένας Σούφι άγιος είπε:

Το σπίτι σου είναι στον ανώτατο ουρανό!
Τι κρίμα που χτίζεις κάποιο άλλο
πάνω σ' ένα σωρό από σκουπίδια.

Ο άνθρωπος ανήκει στους ουρανούς, έχει όμως παγιδευτεί στα πλοκάμια του σώματος. Η ψυχή πρέπει να πετάξει προς τους ουρανούς και να γίνει ένα με το Θεό, όμως αντί γι' αυτό έχει πιαστεί στα δίχτυα του κόσμου. Η εξωτερική μας θρησκευτική αφοσίωση περιορίζεται στην ανάγνωση ιερών κειμένων, στα ταξίδια μας σε τόπους προσκυνήματος, σε γιορτές, σε νηστείες και στερήσεις και στην εκτέλεση τελετών και ιεροτελεστιών. Τέτοιες ενέργειες όμως δε μας βοηθούν να πραγματοποιήσουμε το στόχο μας. Ο προορισμός μας στη ζωή εκπληρώνεται μόνο όταν η ψυχή, ο συνειδητός μας εαυτός, συγχωνεύεται με το Θεό, που είναι ο Ωκεανός της Πανσυνειδητότητας.

Δεν υπάρχει σωτηρία, μέχρι η ατομική μας συνειδητότητα (η ψυχή) να βρει ανάπαυση στην απέραντη θάλασσα της Πανσοφίας. Γι' αυτό το σκοπό, ο Καμπίρ μας προτρέπει να ψάξουμε για ένα Διδάσκαλο, να μυηθούμε από Εκείνον και να αφεθούμε με πλήρη πίστη, ελπίδα και σιγουριά στη σωτήρια Χάρη Του. Με τις ευλογίες Του θα μάθουμε να υψωνόμαστε πάνω από τη σωματική συνειδητότητα και να διασχίζουμε τα εσωτερικά επίπεδα, ώσπου να φτάσουμε στο αληθινό μας Σπίτι, το Σατς Καντ.

Ορθή Διάκριση

Ο κύκνος κολυμπάει σε θάλασσες χαράς,
ποτέ δεν μπαίνει σε λίμνες μικρές. και
εκτός απ' το Νερό της Ζωής, δεν πίνει τίποτ' άλλο.

Καμπίρ Σαχίμπ

Ο κύκνος κατοικεί στον ωκεανό της μακαριότητας που δεν έχει ακτές και όρια. Αλλά και ο ίδιος ο κύκνος υπερβαίνει κάθε περιορισμό. Ο Θεός είναι άπειρος και όταν η ψυχή βυθίζεται μέσα Του, γίνεται κι αυτή μέρος της απεραντοσύνης Του. Επί του παρόντος έχουμε πάθος για τις αισθήσεις. Όπως έλεγε συχνά και ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, ζούμε σ' έναν κόσμο αναποδογυρισμένο. Αντί η ψυχή να ασκεί πλήρη έλεγχο πάνω στο νου και ο νους να εξουσιάζει τις αισθήσεις, οι αισθήσεις τραβούν προς τα κάτω το νου και η ψυχή, που είναι συνδεδεμένη με το νου, παρασύρεται αντίστοιχα κι αυτή. Οι αισθήσεις μας είναι στραμμένες προς τα έξω και κάτω και όσο καιρό κοιτάμε προς τα έξω και κάτω, υιοθετούμε τις συνήθειες του κόρακα. Ο Καμπίρ μας ζητάει να εγκαταλείψουμε τη νοοτροπία του κόρακα και να εσωστραφούμε, δηλαδή να βγάλουμε την προσοχή μας από ό,τι αντιλαμβανόμαστε με τα αισθητήριά μας όργανα και να την εστιάσουμε στην πύλη του Αστρικού κόσμου, που είναι ο Τρίτος Οφθαλμός. Μόνο τότε θα μπορέσουμε να μεθύσουμε με τους καταρράκτες του Νέκταρ που διαρκώς ρέουν μέσα μας. Μόνο η κούπα που έχει τοποθετηθεί στη σωστή θέση, κάτω από το κανάτι, μπορεί να γεμίσει.

Ο κύκνος, όπως λέει η παράδοση, τρέφεται μόνο με μαργαριτάρια! Κάποτε ένας κύκνος προσγειώθηκε σ' ένα χωράφι με κριθάρι. Ο αγρότης, από φόβο μήπως το πουλί του καταστρέψει τη σοδειά του, άρχισε να τον κυνηγάει με μια βέργα. Η πρώτη σκέψη που πέρασε από τον κύκνο ήταν ότι ο φτωχός χωρικός δε γνώριζε ότι οι κύκνοι δεν τρώνε κριθάρι, παρά μόνο μαργαριτάρια.

Όποτε οι Άγιοι έρχονται στη γη, μοιράζουν απλόχερα και με τα δυο τους χέρια τα πνευματικά πλούτη που έχουν στην κατοχή Τους. Ο Άγιος που είναι ένα με το Θεό μιλάει μόνο για πνευματικά ζητήματα και προσφέρει τις πνευματικές του εμπειρίες χωρίς ανταμοιβή. Όμως αυτό είναι κάτι που οι εγκόσμιοι σοφοί δεν το αντιλαμβάνονται.

Το Γκουρμπάνι λέει: *«Η ψυχή εκείνου που ελέγχει τις δέκα αισθήσεις αποκτά φώτιση»*. Η αποστολή μας στη ζωή είναι να ξετυλίξουμε και να αποβάλλουμε τα τρία πέπλα που περιβάλλουν την ψυχή μας. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να αποβάλλουμε τα καλύμματα του Υλικού, του Αστρικού και του Αιτιατού σώματος, να επιτύχουμε έτσι την απελευθέρωση από τις τρεις γκούνες (ποιότητες ύλης) και με τη βοήθεια του Διδασκάλου να φτάσουμε στο Αληθινό μας Σπίτι.

Κάποτε ένα θαλασσοπούλι επισκέφτηκε ένα βάτραχο που ζούσε στον πυθμένα ενός στενού πηγαδιού. Ο βάτραχος το ρώτησε πόσο μεγάλος ήταν ο ωκεανός και κάνοντας ένα μικρό άλμα του είπε: «Είναι τόσο μεγάλος;» Το θαλασσοπούλι του απάντησε ότι είναι κατά πολύ μεγαλύτερος. Ο βάτραχος έκανε άλλο ένα άλμα και το ρώτησε αν ήταν όσο μεγάλος του έδειξε. Πήρε την ίδια απάντηση, ότι ο ωκεανός είναι κατά

πολύ μεγαλύτερος. Ο βάτραχος τότε διέτρεξε χοροπηδώντας περιμετρικά όλο το πηγάδι και ρώτησε: «Είναι ο ωκεανός τόσο μεγάλος;» Το θαλασσοπούλι του απάντησε ότι ήταν απείρως μεγαλύτερος απ' αυτό. Ο βάτραχος τότε του ανακοίνωσε ότι του ήταν αδύνατο να το πιστέψει.

Αντίστοιχα, οι άγιοι και οι Θεάνθρωποι δεν έχουν περιορισμούς, αλλά δεν μπορούν να μας δώσουν να καταλάβουμε το μέγεθος του μεγαλείου τους. Τους μετράμε σύμφωνα με τα δικά μας κριτήρια που τα υπαγορεύει η νοημοσύνη μας, όπως ο βάτραχος του πηγαδιού, που προσπάθησε να υπολογίσει το μέγεθος του ωκεανού από το μπόι του. Τι μπορούσε άραγε να καταλάβει; Η νοημοσύνη μας είναι περιορισμένη, ο Θεός όμως δεν έχει όρια. Είναι ένας απύθμενος και απέραντος ωκεανός. Πώς μπορούμε να Τον κατανοήσουμε; Ακολουθώντας τα διδάγματα ενός ζωντανού Δασκάλου, μπορούμε τελικά να αλλάξουμε την περιορισμένη μας κατάσταση και να γίνουμε απεριόριστοι. Μόνο τότε θα είμαστε σε θέση να μάθουμε κάτι για το Θεό και πάλι μόνο τόσο, όσο ο Ίδιος θα ευδοκήσει να μας αποκαλυφθεί.

Ο κύκνος διαχωρίζει το γάλα από το νερό. Κι εμείς επίσης θα πρέπει να μάθουμε να διακρίνουμε και να καθορίζουμε τις προτεραιότητές μας στη ζωή. Μόλις πέρασε τις απολυτήριες εξετάσεις του ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, ήρθε αντιμέτωπος με το πιο κρίσιμο ερώτημα: Ποιο θα έπρεπε να είναι το ιδανικό Του στη ζωή. Αφιέρωσε πολλές μέρες εξετάζοντας τα υπέρ και τα κατά του προβλήματος και, αφού συνυπολόγισε όλες τις παραμέτρους, κατάληξε στην απόφαση: *"Πρώτα ο Θεός και μετά όλα τ' άλλα"*. Έτσι κι εμείς, πρέπει να καθορίσουμε τις προτεραιότητές μας και να προάγουμε την Αυτογνωσία και τη Θέωση ως τον κυρίαρχο στόχο στη ζωή μας. Πρέπει να το πάρουμε απόφαση και να τρεφόμαστε μόνο με μαργαριτάρια και όχι με γυάλινες χάντρες και επιπλέον δεν πρέπει να επιτρέψουμε να μας εξαπατούν χίμαιρες και αυταπάτες. Αυτό είναι κάτι που μπορούμε να το πετύχουμε μόνο, όταν ένας ζωντανός Διδάσκαλος μας ευσπλαχνιστεί και μας πάρει κάτω από τη σκιά των προστατευτικών Του πτερύγων. Εμείς, που είμαστε σαν απολωλότα πρόβατα στην ερημιά, δεν είμαστε σε θέση να βρούμε τον ποιμένα μας, αλλά ο Διδάσκαλος, με το αμέτρητο έλεός Του, μας καλεί κοντά Του. Όπως λέγεται: *«Η αγάπη πρώτα εκπορεύεται από την καρδιά του Αγαπημένου.»* Η αγάπη εκδηλώνεται πρώτα στην καρδιά του Γκουρού. Μας καλεί κοντά Του παραβλέποντας τα λάθη και τις παραλήψεις μας. Αν έχει ανοιχτεί μπροστά μας ο δρόμος προς τη σωτηρία, αυτό είναι αποτέλεσμα Χάρης και συγχώρεσης και όχι κάποιας ιδιαίτερης αξίας που έχουμε, γιατί στην πραγματικότητα είμαστε ανάξιοι της Θείας Χάρης.

Η ιστορία αναφέρει έναν Σούφι άγιο που ζούσε απορροφημένος στη λατρεία του Θεού σε κάποια ακατοίκητη έρημο. Σαν από θαύμα, εκεί δίπλα μεγάλωσε μια ροδιά που έκανε ένα μεγάλο ρόδι κάθε μέρα, που ήταν όμως αρκετό για να πνίξει την πείνα του αγίου. Καταμεσής της ερήμου

ξεπήδησε ακόμα μια πηγή, απ' όπου ανάβλυζε γάργαρο νερό για να σβήνει τη δίψα του. Πέρασε, λοιπόν, όλη του τη ζωή με προσευχή και τη λατρεία του Θεού. Μετά το θάνατό του, όταν στάθηκε μπροστά στην έδρα της κρίσης, ο Θεός καλοκάγαθα, εξαιτίας της γενναιοδωρίας και του ελέους Του, του απένειμε άφεση αμαρτιών. Ο Σούφι, στο άκουσμα της ετυμηγορίας Του, έμεινε έκπληκτος και ένιωσε κάποιον εκνευρισμό. Μέσα του άρχισε να παραπονιέται: «Προσευχόμουν μια ολόκληρη ζωή μέχρι που τα γόνατά μου καταστράφηκαν και στο τέλος πρέπει να συγχωρεθώ από τη Χάρη του Θεού;» Ο Θεός γνωρίζοντας τι σκεφτόταν, τον ρώτησε αν ήθελε να του αποδοθεί ο καρμικός του λογαριασμός. Ο Σούφι συναίνεσε λέγοντας: «Ναι, Κύριέ μου! Όπως νομίζεις καλύτερα.» Έτσι, λοιπόν, ο Θεός άρχισε την καταμέτρηση: «Στην ερημιά που πέρα-σες τη ζωή σου, δεν υπήρχε καμιά πιθανότητα να δημιουργηθεί μια όαση, ούτε να φυτρώσει κάποιο δέντρο. Για χάρη σου όμως δημιούργησα μια όαση, μεγάλωσα ένα δέντρο και έκανα να εμφανιστεί μια υδάτινη πηγή. Αυτό έγινε μόνο για σένα. Ενάντια στους νόμους της Μητέρας Φύσης, το δέντρο αυτό παρήγαγε ένα ρόδι που κάλυπτε πλήρως τις καθημερινές σου ανάγκες. Όλες αυτές τις ανέσεις τις παρείχα μόνο σ' εσένα. Για όλη σου την αφοσίωση και τις στερήσεις, αποζημιώθηκες με αυτά τα εξωπραγματικά για μια έρημο, δώρα. Αν προχωρήσουμε, όμως, παρακάτω θα δούμε πως, όταν περπατούσες, οδηγούσες στο θάνατο χιλιάδες αδύναμα και μικροσκοπικά έντομα. Σύμφωνα με το νόμο της ανταπόδοσης, θα έπρεπε να γεννηθείς χιλιάδες φορές και μετά να σκοτωθείς.» Ο Σούφι ένιωσε μετανοιωμένος και πέφτοντας στα πόδια ικέτεψε το Θεό να τον συγχωρήσει με τη Χάρη και τη φιλανθρωπία Του.

Υποκρισία και Ευθύτητα

Τι αξία έχει για τον πελαργό η λίμνη της Αθανασίας;
η καρδιά του ανήκει σε λίμνες μικρές,
Πώς να μαντέψει τους απέραντους ωκεανούς;
Ο λωτός που μεγαλώνει στο βάλτο, μένει ανέγγιχτος από τη λάσπη,
κι η πάπια σηκώνεται απ' το νερό με στεγνά φτερά.
Έτσι πρέπει κι εμείς να διασχίσουμε τον ωκεανό της ζωής,
απορροφημένοι στο Λόγο, με την προσοχή της ψυχής δεμένη
στην αρμονία του Ηχητικού Ρεύματος.

Καμπίρ Σαχίμπ

Στον κόσμο βλέπετε πάμπολλες Μανσαρόβαρ και ναούς. Η αληθινή Μανσαρόβαρ όμως, ο ναός του Θεού, είναι μέσα στον άνθρωπο. Ο κύκνος κάνει μπάνιο σ' αυτή τη Μανσαρόβαρ κι εκεί πίνει το νέκταρ. Εμείς, όμως, που ζούμε στον κόσμο, ασχολούμαστε με εγκόσμιες υποθέσεις. Για να βρούμε το Θεό, οφείλουμε να απορρίψουμε τους εγκόσμιους τρόπους, όχι όμως αρνούμενοι τον κόσμο καταφεύγοντας στις σπηλιές των Ιμαλαΐων ή στήνοντας τη σκηνή μας σε απομακρυσμένες ερήμους. Οι άγιοι ακολουθούν ένα «Δρόμο Θετικού Μυστικισμού». Σύμφωνα με αυτόν θα πρέπει να εκπληρώνουμε τα εγκόσμια καθήκοντά μας, αλλά μέσα μας να παραμένουμε αποστασιοποιημένοι από αυτά. Ενώ ζούμε στον κόσμο και εξυπηρετούμε τις εγκόσμιες υποχρεώσεις μας, η προσοχή μας θα πρέπει συγχρόνως να στρέφεται προς το Θεό. Τα χέρια μας πρέπει να ασχολούνται με τη δουλειά μας και η καρδιά μας να είναι στραμμένη προς το Θεό. Κατ' αυτό τον τρόπο, θα είμαστε σε θέση να πετύχουμε το ιδανικό μας.

Η ζωή μας επί του παρόντος χαρακτηρίζεται από εξωτερική επίδειξη. Όταν ο Καμπίρ χρησιμοποιεί το συμβολισμό του πελαργού, υπαινίσσεται μια ζωή επίδειξης και προσποίησης. Τόσο οι πελαργοί όσο και οι κύκνοι εξωτερικά είναι λευκοί, υπάρχει όμως μια τεράστια διαφορά ανάμεσά τους. Ο Καμπίρ αρχικά συνέκρινε τον κύκνο με το κοράκι που έχει μαύρο χρώμα. Τώρα, πηγαίνοντας ένα βήμα παρακάτω, δίνει το παράδειγμα του πελαργού, που είναι άσπρος όπως και ο κύκνος. Η προσποίηση του πελαργού είναι σύμπτωμα της δικιάς μας ζωής. Δεν εμφανιζόμαστε με τα αληθινά μας χρώματα. Φοράμε προσωπεία και παρουσιαζόμαστε με πλαστογραφημένα και απατηλά χρώματα. Κομπάζουμε για τα πνευματικά μας επιτεύγματα και ισχυριζόμαστε ότι καθημερινά συνομιλούμε με την ακτινοβόλο μορφή του Γκουρού μας, ότι πετάμε εσωτερικά μέχρι το Σατς Καντ και συναντιόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με το Θεό. Κομπάζουμε ότι η ζωή μας είναι πάναγνη και οι συναλλαγές μας τίμιες και δίκαιες. Όταν πηγαίνουμε σε δημόσιες συγκεντρώσεις, εμφανιζόμαστε σαν να είμαστε τόσο αγνοί, ευλαβείς και ειλικρινείς, ώστε οι άνθρωποι μένουν αποσβολωμένοι που τόσο μεγάλες ψυχές ζουν στη γη! Ακόμη και οι σατσάνγκι, όταν συζητούν μεταξύ τους, δεν παρουσιάζονται όπως πραγματικά είναι. Κι εκεί επίσης κινούμε γη και ουρανό, για να περιγράψουμε τα εσωτερικά μας οράματα και ισχυριζόμαστε ότι πηγαίνουμε πέρα από τον έβδομο ουρανό και υψωνόμαστε ψηλότερα ακόμα κι από το Αιώνιο Σπίτι μας. Η ζωή μας δε θα πρέπει να είναι πομπώδης και επιδεικτική. Η ζωή του πελαργού είναι υποκριτική. Μοιάζει με κύκνο, οι προθέσεις του όμως δεν είναι αγνές.

Ο κύκνος ζει στη Μανσαρόβαρ που είναι πέρα από τις τρεις γκούνες. Ο πελαργός όμως ζει γύρω από μικρές λίμνες και μόλις κάποιο ψάρι πεταχτεί, το καταβροχθίζει αυτοστιγμεί. Έτσι, λοιπόν, και η δικιά μας

ζωή χαρακτηρίζεται από προσποίηση. Το Γκουρμπάνι λέει ότι μέσα μας επικρατεί μαύρο σκοτάδι, αλλά εξωτερικά εμφανιζόμαστε σαν λευκές περιστέρες. Ζούμε μια ζωή υποκρισίας, επειδή δε γνωρίζουμε τη Μανσαρόβαρ. Το μόνο που ξέρουμε είναι μικρές λιμνούλες και λακκούβες με νερό και πάλι όμως η νοοτροπία μας δεν είναι άδολη. Πολλοί από μας, όταν ανεβούν στη θρησκευτική σκηνή εμφανίζονται άγιοι, όταν όμως ανεβούν στην πολιτική σκηνή το χρώμα τους αλλάζει. Σαν τα παιδιά που φορούν διαφορετικές μάσκες, τη μια του λιονταριού και την άλλη του προβάτου, έτσι κι εμείς καθημερινά φοράμε όλων των ειδών τις μάσκες. Σπάνια εμφανιζόμαστε όπως πραγματικά είμαστε. Ο Καμπίρ μας ζητάει να παρατήσουμε την υποκρισία και να γίνουμε τίμιοι και ευθείς. Αν δείξουμε αυτό που πραγματικά είμαστε, ένας άνθρωπος του Θεού μπορεί, με το απέραντο έλεός του, να μας ευσπλαχνιστεί και να μας βάλει στο μονοπάτι που οδηγεί στο Θεό.

Οι Άγιοι δε ζουν για τον εαυτό τους αλλά για ολόκληρο τον κόσμο. Αν ο πελαργός έχει ακόμα και την παραμικρή ανησυχία ότι η ζωή του διατρέχει κίνδυνο, σηκώνεται στον αέρα. Οι άγιοι όμως όχι μόνο ζουν για τους άλλους, αλλά θυσιάζουν ακόμα και την ίδια τους τη ζωή τους για χάρη τους. Δείτε το παράδειγμα του Ιησού Χριστού που σταυρώθηκε. Ο Γκουρού Αρτζάν υποχρεώθηκε να καθίσει πάνω σε μια πυρακτωμένη πλάκα, ενώ ταυτόχρονα έχυναν πάνω στο κορμί του καυτή άμμο, κι όμως συνέχισε να διακηρύσσει: «Γλυκό το θέλημά Σου, Θεέ μου». Ένας φίλος του μύστης, που τον έλεγαν Χάζρατ Μίαν Μιρ, διαμαρτυρήθηκε: *«Δεν μπορώ να αντέξω αυτό το αποτρόπαιο θέαμα. Αν μου το επιτρέψεις θα καταστρέψω ολόκληρη τη δυναστεία των Μογγόλων»*. Ο Γκουρού Αρτζάν όμως του υπενθύμισε ότι δεν ήταν αυτός ο δρόμος που ακολουθούσαν. Το μονοπάτι τους ήταν ένα μονοπάτι αυτοπαράδοσης και εγκαρτέρησης. Ο Γκουρού Τεγκ Μπαχαντούρ αποκεφαλίστηκε στο Τσάντνι Τσόουκ στο Δελχί, εκεί που τώρα έχει χτιστεί μια γκουρουντβάρα. Ο Σάμας Ταμπρίζ γδάρθηκε ζωντανός και ο Καμπίρ κάποτε δέθηκε χειροπόδαρα και τον έριξαν σ' ένα ποτάμι, ενώ μια άλλη φορά πετάχτηκε μπροστά σ' έναν μανιασμένο ελέφαντα. Όμοια και ο Ζωροάστρης υπέστη μαρτύρια. Όλοι τους θυσίασαν τη ζωή τους για τους άλλους.

Οι άνθρωποι που μοιάζουν με τον πελαργό διακηρύσσουν φωναχτά ότι είναι μαθητές και υπηρέτες του Διδασκάλου. Όμοια και οι ηγέτες μας διακηρύσσουν ότι είναι υπηρέτες του λαού, όμως πίσω από το προσωπείο του υπηρέτη υποκρύπτονται οι ιδιοτελείς τους επιθυμίες. Μόνο ένας στο εκατομμύριο ίσως να υπηρετεί πραγματικά την ανθρωπότητα. Μόνο κάποιος που βρίσκεται κάτω από την προστασία μιας τέλειας Διδασκάλου Ψυχής μπορεί πραγματικά να υπηρετήσει τους άλλους.

Απελευθέρωση από την Εγκόσμια Αιχμαλωσία μας

Παρότι κύκνος γεννήθηκε, στους πελαργούς ανάμεσα ξέπεσε,
ψάχνοντας στα τυφλά, χωρίς το μάτι της αληθινής γνώσης.
Χάθηκε στη σύγχυση που φέρνει ο νους, που διαρκώς αμφιβάλει.
Όταν ο νιος κύκνος απογειωθεί, μπαίνει στην παρέα των κύκνων που πετούν ψηλά.
Οι πελαργοί ολομόναχοι μένουν στο έδαφος,
ανήμποροι να πετάξουν στους επάνω ουρανούς.
Φτωχά πλάσματα της γης!

Καμπίρ Σαχίμπ

Ο κύκνος που έρχεται κάτω να ζήσει, ανάμεσα στους πελαργούς, αρχίζει να πιστεύει ότι είναι ένας απ' αυτούς. Στην πραγματικότητα όμως παραμένει κύκνος κι, όταν έρθει η ώρα, σηκώνεται και πετάει μαζί με τους άλλους κύκνους. Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ έφερνε συχνά το παράδειγμα ενός μικρού λιονταριού που έπεσε στα χέρια ενός βοσκού. Άρχισε να ζει ανάμεσα στα πρόβατα και πίστεψε ότι κι αυτό ήταν πρόβατο. Κάποτε ένα άλλο λιοντάρι έτυχε να περνάει από κει κοντά και είπε στο λιονταράκι ότι ανήκει στο είδος των λεόντων. Πήρε μαζί του το μικρό σε μια λίμνη και του ζήτησε να κοιτάξει στην επιφάνειά της, για να δει από μόνο του αν μοιάζει με λιοντάρι. Το λιονταράκι είδε ότι πράγματι αυτή ήταν η αλήθεια κι, όταν και τα δυο λιοντάρια μαζί άρχισαν να βρυχώνται, τα πρόβατα και ο βοσκός το έβαλαν στα πόδια.

Ο Καμπίρ λέει ότι είμαστε ψυχές που κατέβηκαν στη γη και όλοι είμαστε παιδιά του Θεού. Ενσαρκώνουμε τη Θεία Θέληση, αλλά χάσαμε το δρόμο μας στο λαβύρινθο της εγκοσμιότητας. Δεν έχουμε τη διάκριση να καταλάβουμε ότι το σώμα και η ψυχή είναι διαφορετικά πράγματα. Όποτε ο Θεός επιθυμεί να σώσει τις ψυχές που έχει «σημαδέψει το αυτί τους» για να σωθούν, κατεβαίνει στη γη παίρνοντας ανθρώπινη μορφή. Μας φωνάζει κοντά Του και μας πληροφορεί ότι δεν είμαστε σώματα αλλά ψυχές και ότι ο προορισμός μας είναι το Σατς Καντ. Μας διδάσκει ότι δεν ήταν γραφτό να κυλιόμαστε σαν τα σκουλήκια στη γη. Μας προσφέρει τη θεία αγάπη Του, μας μυεί και από την πρώτη κιόλας μέρα μας παρέχει την εμπειρία του θεϊκού Φωτός και Ήχου. Ο Καμπίρ χρησιμοποιεί το παράδειγμα ενός κύκνου που εγκατέλειψε το κοπάδι του και πήγε με τους πελαργούς, νομίζοντας ότι ήταν ένας απ' αυτούς. Εκεί τον

συνάντησε ένας άλλος κύκνος (ένας σοφός), που ήταν ενωμένος με το Θεό και είχε προικιστεί με τη δύναμη της διάκρισης. Αυτό το φωτισμένο πλάσμα τον έκανε να συνειδητοποιήσει ότι ήταν κύκνος και όχι πελαργός. Ο εγκόσμιος άνθρωπος πάσχει από έλλειψη της ικανότητας της διάκρισης. Ζει στο σκοτάδι και δεν μπορεί να περάσει απέναντι στην περιοχή του Φωτός. Το έλος του Θεού είναι το μόνο που του επιτρέπει να φτάσει στο Αληθινό του Σπίτι.

Υπάρχει μια παροιμία που λέει ότι: «Πουλιά με το ίδιο φτέρωμα, πετούν στο ίδιο κοπάδι» *(όποιος μοιάζει, συμπεθεριάζει).* Οι ψυχές που είναι προορισμένες να γίνουν κύκνοι, μπαίνουν στην παρέα των κύκνων εξαιτίας της γενναιοδωρίας ενός ζωντανού Διδασκάλου. Οι πελαργοί, που η ζωή τους χαρακτηρίζεται απλώς και μόνο από επίδειξη, δεν έχουν την παραμικρή ιδέα της εσωτερικής αλήθειας. Ζουν διαρκώς πίσω από προσωπεία, περπατούν με υπερηφάνεια σ' όλα τα μήκη και πλάτη της γης και πέφτουν συνεχώς στον τροχό των γεννήσεων και των θανάτων. Ο κύκνος από την άλλη δραπετεύει απ' αυτόν τον ατέλειωτο κύκλο και βρίσκει τη σωτηρία. Φτάνει στα επίπεδα της χαράς και της έκστασης και, όπως λέει ο Καμπίρ, ζει στη λίμνη της ευτυχίας. (Μανσαρόβερ). Οι πελαργοί και τα κοράκια περνούν μέσα από τη μια γέννηση στην άλλη και είναι υποχρεωμένα να υποφέρουν και να βασανίζονται, όπως άλλωστε κι όλα τα ζωντανά πλάσματα. Η επιθυμίες των πελαργών και των κοράκων αφορούν χονδροειδή και υλικά αντικείμενα, τη στιγμή που οι κύκνοι είναι συνειδητές και πλήρως αφυπνισμένες οντότητες. Ανυψώνονται με τη θέλησή τους, για να ενταχτούν στην απέραντη περιοχή της Πανσυνειδητότητας.

Στο Γκουρμπάνι αναφέρεται: *«Όσοι λατρεύουν τους απελευθερωμένους, απελευθερώνονται και οι ίδιοι».* Όποιος οδηγείται στα ιερά πόδια ενός Διδασκάλου που έχει λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου και έχει κατακτήσει τη σωτηρία φτάνει στη λύτρωση. Λένε ότι είναι πολύ καλό να γεννηθείς σε μια εκκλησιά ή ένα ναό, αλλά είναι πολύ κακό να πεθάνεις εκεί! Είμαστε μέλη διαφορετικών κοινωνιών και όλοι φοράμε τις ταμπέλες τους, αν όμως δεν ανακαλύψουμε εμείς οι ίδιοι ποιοι είμαιστε πραγματικά, ποια είναι η καταγωγή μας και ποιος ο προορισμός μας, δε θα φτάσουμε στη σωτηρία. Αν επιθυμούμε τη λύτρωση, πρέπει να βρούμε ένα Θεάνθρωπο, ο οποίος μπορεί να μας βοηθήσει να υποτάξουμε τη λαγνεία, το θυμό, την απληστία, την προσκόλληση και τον εγωισμό, να απελευθερώσουμε τον εαυτό μας από την πλάνη, να υψωθούμε πάνω από τη Φυσική, την Αστρική και την Αιτιατή περιοχή και να συγχωνευτούμε με το Θεό.

Οι πνευματικοί άνθρωποι νιώθουν αγάπη ο ένας για τον άλλο. Όσοι ακολουθούν το δρόμο του Θεού αγαπούν όλη την ανθρωπότητα και όλη τη Δημιουργία. Αναφερόμαστε στην Πατρότητα του Θεού και την αδερφοσύνη του Ανθρώπου, αλλά το κάνουμε μόνο σε διανοητικό επίπεδο και

δείχνουμε μόνο κατ' επίφαση σεβασμό σ' αυτό το ιδανικό. Δεν απορρέει από την καρδιά μας ή από τα μύχια της ψυχής μας. Όταν όμως υψωθούμε στις πνευματικές περιοχές και συγχωνευτούμε με τον Γκουρού μας, θα δούμε την εικόνα του Διδασκάλου μας να αντικατοπτρίζεται στα φύλλα κάθε δέντρου και σε κάθε μόριο σκόνης. Όταν δούμε το Θεό να αντανακλάται παντού, είναι φυσικό να αγαπάμε τους πάντες. Αυτός είναι ο δρόμος του Θεού.

Όταν γίνουμε συνειδητές οντότητες και εισέλθουμε στον απέραντο Ωκεανό της Πανσυνειδητότητας, θα βρούμε παντοτινή χαρά και μακαριότητα. Ο Καμπίρ λέει: «Αν επιζητείτε τη σωτηρία και θέλετε να βάλετε τέλος στον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων, δεν έχετε παρά να ενταχτείτε στη συντροφιά ενός κύκνου, ενός αγίου, ενός προφήτη που είναι ο ίδιος απελευθερωμένος. Θα προσφέρει και σε σας τη Σωτηρία.

Ολόκληρος ο κόσμος είναι τυφλός,
πώς να τους δώσω να με καταλάβουν;
Αλήθεια, σε ποιον να αποκαλύψω την αλήθεια,
όταν όλοι έχουν χάσει το φως τους;
Θα μπορούσα να εξηγήσω τι θέλω να πω,
αν λίγοι μόνο δεν μπορούσαν να δουν.
Ο αγώνας όμως να γεμίσει την κοιλιά του,
βύθισε το ανθρώπινο είδος στη λησμονιά.
Η άγνοια ανέτειλε με το χάραμα του χρόνου
και παγίδεψε όλο τον κόσμο.
Ποιος να εξηγήσει τι και σε ποιον,
όταν το ίδιο το πηγάδι της γνώσης έχει μολυνθεί;
Καβαλικεύουν ένα υγρό άλογο
και σαν τη δροσιά που κυλάει απ' τα φύλλα,
Έτσι γλιστρούν και πέφτουν,
κανείς δεν μπορεί να ζήσει για πάντα.
Ζητιάνοι και βασιλιάδες όλοι το ίδιο πρέπει να φύγουν,
ο καθένας με τη σειρά του.
Ορμητικά κυλάει ο χείμαρρος κι ατέλειωτα είναι τα ρεύματα, ο βαρκάρης θα χαθεί στις δίνες.
Ο ανεκτίμητος θησαυρός βρίσκεται σπίτι του,
ο άνθρωπος όμως ούτε καν τον πλησιάζει.
Μάταια τον ψάχνει στα τυφλά στον έξω κόσμο,
μια φωτιά έχει ξεσπάσει, θα καταπιεί όλο τον κόσμο.
Χωρίς την καθοδήγηση του Διδασκάλου της Αλήθειας,
ο άνθρωπος απλώς θα σκοντάφτει.

Η φωτιά στο δάσος καίει τα πάντα, σπάνια υπάρχει φυτό που μένει πράσινο!
Άκουσέ με λοιπόν: Ω! σαντού! Ο Καμπίρ λέει:
«Ο άνθρωπος που φεύγει από τον κόσμο αφήνει πίσω τα κουρέλια του»

Καμπίρ Σαχίμπ

Το Μυστήριο της ζωής και του Θανάτου. Όλος ο κόσμος είναι τυφλός.

Ο κόσμος όλος είναι τυφλός.
Πώς να τους το δώσω να το καταλάβουν;
Αλήθεια, σε ποιόν να αποκαλύψω την αλήθεια,
όταν όλοι έχουν χάσει το φως τους;

Καμπίρ Σαχίμπ

Κάποιος μπορεί να γνωρίζει άριστα μια γλώσσα κι όμως, αν χρειαστεί να διαβάσει ένα βιβλίο με νομικούς όρους, ίσως να μην καταλαβαίνει την ακριβή τους σημασία, αν δεν έχει μελετήσει νομικά ή αν δε ζητήσει τη βοήθεια ενός δικηγόρου. Ο Καμπίρ Σαχίμπ, που θεωρείται ο πατέρας του Σαντ Ματ, αναφέρει ότι όλος ο κόσμος είναι τυφλός. Πώς όμως μπόρεσε και έκανε μια τόσο ισοπεδωτική δήλωση; Όλοι έχουμε μάτια και μπορούμε να δούμε καθαρά, κι όμως, όπως μας λέει, είμαστε όλοι τυφλοί.

Στο Γκουρμπάνι αναφέρεται:

Μη λέτε τυφλούς εκείνους που έχασαν την όρασή τους.
Στ' αλήθεια, λέει ο Νάνακ, τυφλοί είναι
όσοι χωρίστηκαν από τον Πλάστη τους.

Στη γλώσσα του μυστικισμού τυφλοί δεν είναι όσοι έχουν χάσει τη φυσική τους όραση, αλλά στην πράξη είναι όσοι δεν είναι σε θέση να δουν το Θεό ή το Σατγκουρού τους. Οι Σούφι καθώς και πολλοί προφήτες διαφόρων θρησκειών, έχουν δηλώσει ότι όλοι είμαστε τυφλοί και κουφοί. Όπως σημειώνεται στο Γκουρμπάνι: *«Αν δεν ανοίξει ο εσωτερικός μας οφθαλμός, για να δούμε τους κόσμους πέραν των αισθήσεων, παραμένουμε τυφλοί».* Μέχρι να είμαστε ικανοί να ακούμε συνεχώς την εσωτερική θεία Μελωδία, που περιγράφεται μέσα σε όλα τα ιερά κείμενα με ποικίλα κάθε φορά ονόματα όπως: *Σαμπντ, Μπάνι, Ναντ, Κιρτάν, Φωνή της Σιγής,*

Ζροάσα, Μπανγκ-ε-Ασμάνι, Κάλμα ή Λόγος, στην πραγματικότητα είμαστε κουφοί.
Το ανθρώπινο σώμα, που θεωρείται το πιο τέλειο μέσα στη Δημιουργία και λέγεται ότι αποτελεί την κορωνίδα της ζωής, μας παρέχει τη χρυσή και τη μοναδική ευκαιρία να ενώσουμε την ψυχή μας με το Θεό. Το ιδανικό που πρέπει να πραγματοποιήσουμε στη διάρκεια της γήινης παραμονής μας είναι η Αυτογνωσία και η Θέωση. Ο Καμπίρ Σαχίμπ μας εξηγεί ότι, μολονότι έχουμε προικιστεί με φυσικά μάτια, παραμένουμε τυφλοί. Βλέπουμε τα πράγματα με το δικό μας τρόπο, αλλά μια Διδάσκαλος Ψυχή, που έχει λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου, βλέπει τον κόσμο με άλλο μάτι. Βλέπει ότι ο κόσμος υπόκειται στη φθορά και στο θάνατο και αντιλαμβάνεται ότι είναι παροδικός και εφήμερος. Εμείς, όμως, τον εκλαμβάνουμε ως διαιώνιση του εαυτού μας και τον θεωρούμε παντοτινό. Το Γκουρμπάνι λέει ότι η ζωή είναι ψευδαίσθηση και ο θάνατος το μόνο σίγουρο, όμως οι αξίες μας έχουν αντιστραφεί. Θεωρούμε το θάνατο αβέβαιο και τη ζωή πραγματική. Παρότι κουβαλήσαμε στους ώμους μας τα φέρετρα των φίλων μας στο χώρο της ταφής ή της καύσης τους, ποτέ δε συνειδητοποιούμε, στην πλήρη του διάσταση, το αναπόφευκτο του θανάτου, ούτε αντιλαμβανόμαστε ότι μια μέρα θα κληθούμε να ακολουθήσουμε τον ίδιο δρόμο.

Πώς μπορεί κανείς να το εξηγήσει αυτό, αναρωτιέται ο Καμπίρ, σ' έναν κόσμο όπου οι αξίες του έχουν ανατραπεί; Δεν υποφέρει μόνο ο κοινός άνθρωπος από τις πλάνες του, αλλά ακόμη κι εκείνοι που ισχυρίζονται ότι είναι άγιοι και θεοσεβούμενοι άνθρωποι έχουν ξεπέσει και συμπεριφέρονται με όμοιο τρόπο. Μια Περσική παροιμία λέει: *«Ο κόσμος κοιμάται, το ίδιο κι εσύ. Πώς μπορεί αυτός που κοιμάται να ξυπνήσει τους κοιμισμένους;»* Μόνον ένας Αφυπνισμένος, που είναι η ζωντανή εκδήλωση του Θεού, μπορεί να καταργήσει το λήθαργο και να μας αφυπνίσει. Μόνο μια τέτοια προσωπικότητα μπορεί να μας σώσει.

Οι εγκόσμιοι άνθρωποι έχουν ταυτιστεί με το σώμα τους. Όταν συζητάμε με άλλους, σκεφτόμαστε με φυσικούς όρους. Κομπάζουμε για τις πράξεις και τα επιτεύγματά μας ή οι συζητήσεις μας περιστρέφονται γύρω από τις εγκόσμιες περιουσίες μας, τα πλούτη, τους φίλους, τις γνωριμίες ή τις σχέσεις μας, που όλα είναι πρόσκαιρα. Ξεχνάμε ότι το σπίτι που ζούμε, το σώμα δηλαδή, είναι νοικιασμένο κι εμείς είμαστε απλώς οι ένοικοι κι όχι το ίδιο το σπίτι. Ο Σαντ Κιρπάλ, έλεγε συχνά πως, όταν δοθεί άνωθεν εντολή, οφείλουμε αμέσως να εκκενώσουμε το σπίτι. Αυτό όμως είναι κάτι που το ξεχνάμε.

Η επιδίωξη της ζωής μας θα πρέπει να είναι το άνοιγμα του εσωτερικού μας οφθαλμού τώρα, όμως τις αξίες της ζωής τις έχουμε αντιστρέψει. Η ψυχή μας θα έπρεπε να έχει τον έλεγχο του νου και ο νους θα έπρεπε να εξουσιάζει τις αισθήσεις. Αλλά μέσα στο μπέρδεμα της ζωής μας, οι αισθήσεις σέρνουν το νου στον αισθησιασμό και ο νους σύρει την

ψυχή μας στο βούρκο. Οι πέντε φυσικές μας αισθήσεις, που τώρα στρέφονται προς τα έξω, πρέπει να εκλεπτυνθούν και να διεισδύσουν εσωτερικά. Με τα φυσικά μας μάτια δεν μπορούμε να δούμε τον αέρα, αλλά κοιτάζοντάς τον μέσα από μικροσκόπιο βλέπουμε ότι βρίθει μικροβίων και άλλων μορφών ζωής. Τότε, πώς μπορούμε να δούμε το Θεό; Ο ένας τρόπος είναι να πάρει Εκείνος ανθρώπινη μορφή, για να γίνει αντιληπτός από τα φυσικά μας μάτια ή, όπως είναι και το σωστό, πρέπει τα δικά μας μάτια να γίνουν τόσο εκλεπτυσμένα, ώστε να αρχίσουμε να Τον βλέπουμε. Επί του παρόντος, έχουμε αντίληψη μόνο των πραγμάτων που μπορούμε να δούμε εξωτερικά, όχι όμως και του κόσμου που είναι κλεισμένος μέσα μας. Όταν κλείσουμε ερμητικά τα ανοίγματα ή τις οπές του σώματος προς τον έξω κόσμο, ανοίγονται τα μάτια της ψυχής και είμαστε σε θέση να δούμε εσωτερικά οράματα και να ακούσουμε τη θεία συμφωνία που συνεχώς αντηχεί μέσα μας. Μέχρι να γίνουμε ικανοί να αυτοσυγκεντρωνόμαστε στο σημείο πίσω από τα δύο μάτια, δεν μπορούμε να δούμε τη Βασιλεία του Θεού μέσα μας. Πρέπει να αποκτήσουμε *απλό οφθαλμό*, που σημαίνει να ανοίξουμε τον *τρίτο ή πνευματικό οφθαλμό* που είναι γνωστός και ως *σιβ νέτρα (το μάτι του Σίβα)* ή *νούκτα-ι-σουέντα (η μαύρη κηλίδα)*. Μόνο με αυτό τον τρόπο μπορούμε να βαδίσουμε στο δρόμο του Θεού, να απορροφηθούμε στο Διδάσκαλο και έπειτα να συγχωνευτούμε με το Θεό.

Όσο καιρό δεν υπερβαίνουμε το σώμα και το φυσικό κόσμο είμαστε τυφλοί. Οφείλουμε, λοιπόν, να ανοίξουμε τον εσωτερικό οφθαλμό. Όπως διατείνονται όλοι οι άγιοι και οι Διδάσκαλοι, ο Θεός βρίσκεται παντού, σε κάθε μόριο, αλλά εμείς δεν Τον βλέπουμε στα φύλλα των δέντρων ή στους κόκκους της σκόνης. Αν όμως είχαμε εσωτερική όραση, θα βλέπαμε τη δόξα του Αγαπημένου μας σε κάθε φύλλο, σε κάθε κλαδί, σε κάθε λουλούδι, σε κάθε μόριο και σε κάθε άτομο. Μόνο τότε μπορούμε να ισχυριστούμε ότι βλέπουμε και ότι έχουμε πραγματικά το χάρισμα της όρασης, διαφορετικά στην πράξη είμαστε τυφλοί και πολύ περισσότερο «σαν τυφλοί αν οδηγούμε άλλους τυφλούς, θα πέσουμε όλοι στο χαντάκι».

Ο Χαζούρ Σαουάν Σινγκ αναφερόταν συχνά στην ιστορία ενός θεόπνευστου Διδασκάλου στον οποίο αποκαλύφθηκε ότι την επόμενη μέρα θα φυσούσε ένας άνεμος που θα τρέλαινε όποιον τον ανέπνεε. Ενημέρωσε, λοιπόν, όλους τους αδελφούς του για τις επιβλαβείς συνέπειες αυτού του ανέμου και τους συμβούλεψε να μείνουν σπίτι τους τη συγκεκριμένη ώρα. Οι λίγοι που τον πίστεψαν πήγαν να κρυφτούν, οπότε έμειναν ανέπαφοι από τον άνεμο και παρέμειναν σώοι. Η μεγάλη πλειοψηφία όμως που δεν τον πίστεψαν και αψήφησαν τον άνεμο υπέστησαν καταστροφές. Ωστόσο, εξαιτίας της συντριπτικής τους υπεροχής σε αριθμό, θεωρούσαν σαν παράλογους αυτούς που τον πίστεψαν και γλίτωσαν. Το ίδιο συμβαίνει και μ’ εμάς. Όλοι είμαστε τυφλοί. Μόνο λίγοι

τυχεροί, εκείνοι που οι Άγιοι έχουν προσλάβει στην υπηρεσία τους, έχουν μάτια και βλέπουν. Σ' αυτούς χαρίζεται το δώρο του Νάαμ, το οποίο τους επιτρέπει να υψωθούν πάνω από τη σωματική συνειδητότητα, να συγχωνευτούν με το Διδάσκαλο και τελικά να συγχωνευτούν με το Θεό.

Ο Ξεπεσμός της Θρησκείας

Θα μπορούσα να εξηγήσω τι θέλω να πω,
αν ήταν μόνο λίγοι αυτοί που δεν μπορούν να δουν
Ο αγώνας όμως να γεμίσει την κοιλιά του,
οδήγησε το είδος των ανθρώπων στη λησμονιά.
Η άγνοια ανέτειλε με το χάραμα του χρόνου
και παγίδεψε όλο τον κόσμο.
Ποιος να εξηγήσει τι και σε ποιον,
όταν το ίδιο το πηγάδι της γνώσης έχει μολυνθεί;

Καμπίρ Σαχίμπ

Πώς μπορούμε να κάνουμε κάποιον να καταλάβει, όταν όλοι ταξιδεύουμε πάνω στην ίδια βάρκα; Η άγνοια που έπληξε τον κόσμο προ αμνημονεύτων ετών συνεχίζει να τον διακατέχει. Αν κάποιος έριχνε ναρκωτικά σε ένα πηγάδι, όσοι έπιναν απ' αυτό θα είχαν παραισθήσεις. Με ανάλογο τρόπο κι εμείς έχουμε ζαλιστεί από τα "παραισθησιογόνα" που μας προσφέρουν ο νους και οι αισθήσεις. Πώς μπορείτε να λογικέψετε κάποιον, όταν ακόμη και η πνευματικότητα έχει μετατραπεί σε επάγγελμα και επιχείρηση; Ο Σαντ Κιρπάλ έλεγε συχνά ότι στη μαύρη αγορά του κόσμου παίρνεις κάποια ανταλλάγματα, αν και λίγα, για τα λεφτά που δίνεις, αλλά στη μαύρη αγορά που ανθεί κάτω από το ένδυμα της πνευματικότητας τα χάνεις όλα, γιατί σου ζητείται να παραδώσεις το νου, το σώμα και τα υπάρχοντά σου, κι όλα αυτά για το τίποτα. Είναι σκέτη απάτη! Είναι μια επικερδής επιχείρηση προμήθειας τροφής και νερού. Μια κομπίνα που έχει στηθεί, για να γεμίζουν κάποιοι το στομάχι τους. Πηγαίνετε να δείτε τι συμβαίνει σ' ένα φημισμένο ναό ή σε κάποιο τόπο λατρείας όπου υπάρχει κοσμοσυρροή πιστών. Αν είμαστε πλούσιοι και μπορούμε να κάνουμε μια δωρεά πενήντα χιλιάδων, ενδεχομένως να μας επιτρέψουν να ρίξουμε μια ματιά για πέντε λεπτά στη θαυματουργή εικόνα ή στο άγαλμα της θεότητας, διαφορετικά θα περιμένουμε στην ουρά ώρες ατέλειωτες. Αν κάποιος μπορεί να δώσει περισσότερα χρήματα, μπαίνει πρώτος σ' αυτό που αποκαλείται Οίκος του Θεού.

Πόσος χώρος υπάρχει σ’ αυτά τα μέρη για τους φτωχούς; Ο Θεός όμως δεν υπάρχει μόνο για τους πλούσιους. Έτσι, όπως λέει και ο Καμπίρ, η εφαρμογή των θρησκευτικών κανόνων έχει καταντήσει κεκτημένο δικαίωμα και επικερδής επιχείρηση.
Οι αληθινοί Διδάσκαλοι και οι πραγματικοί Θεάνθρωποι χορηγούν το δώρο της πνευματικότητας δωρεάν, χωρίς χρέωση. Ο Σαντ Κιρπάλ έλεγε ότι, όπως οι άλλες ευλογίες του Θεού, που είναι ο αέρας, το νερό και ο ήλιος, έτσι και ο Λόγος του Θεού προσφέρεται από Αυτόν δωρεάν. Αυτή είναι η πραγματική πνευματικότητα. Ο ίδιος ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ έφτασε μέχρι του σημείου να μη διεκδικήσει πνευματικά δικαιώματα για τα βιβλία που έγραψε. Δήλωσε ότι ο καθένας θα μπορούσε να αναδημοσιεύσει οποιοδήποτε απόσπασμα από τα βιβλία Του, προς όφελος της ανθρωπότητας στο σύνολό της, χωρίς προηγούμενη άδεια από το συγγραφέα. Όσοι γνωρίζουν πραγματικά το Θεό είναι ανιδιοτελείς και χαρίζουν απλόχερα τα πλούτη τους. Δεν επιβάλουν κανένα αντίτιμο ούτε ζητούν κάποια αντικαταβολή. Οι τρόποι που χρησιμοποιούν τέτοιοι άνθρωποι δεν είναι αρεστοί στους προπαγανδιστές της θρησκείας, οι οποίοι άλλωστε τους αντιμάχονται. Κοιτάξτε προσεκτικά και θα δείτε τι συμβαίνει πραγματικά μέσα στις εκκλησίες, στους ναούς, στις γκουντβάρες και στις συναγωγές. Τυχεροί είναι πράγματι όσοι πηγαίνουν σ’ ένα τέλειο Διδάσκαλο ή Γκουρού. Ο Αληθινός Γκουρού οδηγεί τους ανθρώπους από το σκοτάδι στο φως χωρίς να ζητάει αντίτιμο. Έχει υπό την δικαιοδοσία Του τους αμύθητους θησαυρούς της πνευματικότητας, και πριν τους προσφέρει στους μαθητές Του, δεν εξετάζει τις αδυναμίες τους. Στ’ αλήθεια, είμαστε τόσο βουτηγμένοι στην αμαρτία, που ποτέ δε θα κερδίζαμε το δικαίωμα να συμμετέχουμε σ’ αυτά τα πλούτη. Με τη γενναιοδωρία όμως και τη Χάρη Τους, οι Διδάσκαλοι μάς καλούν κοντά Τους, μας προσφέρουν το Νάαμ και μας ενώνουν με το Θεό.

Ο Καμπίρ, λοιπόν, λέει ότι είναι δύσκολο για τους ανθρώπους να βρουν το Θεό, γιατί παντού η πνευματικότητα έχει μετατραπεί σε εμπορική επιχείρηση, ακόμα και από εκείνους που ισχυρίζονται ότι αποκαλύπτουν το Θεό. Μπορεί να περάσει ολόκληρη η ζωή μας χωρίς να αφυπνιστεί τι πνεύμα μας. Όπως λέει κι ο Καμπίρ: *«Ο άνθρωπος ξυπνάει, όταν το δρεπάνι του Αγγέλου του Θανάτου του πάρει το κεφάλι».*

Όταν ο Χάρος μας χτυπήσει την πόρτα, συνειδητοποιούμε ότι όλη η ζωή μας πήγε στράφι και δεν ολοκληρώσαμε το έργο για το οποίο μας δόθηκε η ανθρώπινη γέννηση. Τι νόημα έχει η μεταμέλεια, όταν τα πάντα έχουν τελειώσει; Τα πουλιά έφαγαν όλους τους σπόρους που σπάρθηκαν στο χωράφι, την ώρα που ο αγρότης κοιμόταν, όπως λέει και μια Ινδική παροιμία. Τόσο στην Ανατολή, όσο και στη Δύση, οι άνθρωποι ρέπουν προς τις υλικές απολαύσεις. Η αρχή τους είναι: «τρώγε, πίνε και ευφραίνου» και λένε: «Γλυκιά είναι η ζωή. Ποιος ξέρει τι γίνεται μετά; Τώρα να χαίρεσαι όσο μπορείς». Η θρησκεία και η πίστη τους είναι το χρήμα και

οι περιουσίες, και οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν, για να τα αποκτήσουν, είναι διαβολικές.
Μια αίρεση του Μεσαίωνα πρέσβευε ότι, αφού έχουμε ανθρώπινο σώμα, δε θα έπρεπε να λατρεύουμε τίποτα που να είναι θείο. Αντίθετα, έλεγαν, θα έπρεπε να λατρεύουμε το Σατανά, γιατί αυτός είναι ο ηγέτης του φυσικού κόσμου. Πίστευαν ότι με την αφοσίωσή τους στο Σατανά, θα εξασφάλιζαν οποιοδήποτε υλικό αγαθό ποθούσαν, όπως για παράδειγμα διαμάντια, ρουμπίνια, κρασί, γυναίκες αλλά και άριστη υγεία, γιατί στη γη ο Διάβολος είναι η εξουσία. Οπότε, κήρυτταν ότι, για όσο χρόνο είμαστε στη γη, θα πρέπει να λατρεύουμε μόνο το Διάβολο. Την έσχατη μέρα της κρίσης, έλεγαν, ο Θεός θα συγχωρήσει τους πάντες, ακόμα και το Σατανά και μαζί μ' αυτόν ακόμα και τους οπαδούς του. Κατά συνέπεια, όπως έλεγαν, επιδοθείτε σε ακολασίες και εδώ και αν μπορείτε και μετά το θάνατο. Τόσο διεστραμμένος είναι ο νους του ανθρώπου! Μας στήνει καρτέρι με τη διαστρεβλωμένη λογική του κι εμείς χορεύουμε στο ρυθμό του. Ο νους είναι σαν τη Λερναία Ύδρα, ένα τέρας με χίλια κεφάλια.

Ο Σάμας Ταμπρίζ λέει ότι οι Θεάνθρωποι χαρίζουν το φως σ' εκείνους που γεννιούνται τυφλοί. Μόνο το άτομο που έχει μάτια ανοιχτά μπορεί να σας επιτρέψει να ατενίσετε το μυστήριο. Δε θα κερδίσετε τίποτα από τους εμπόρους της θρησκείας.

Η Σωτηρία από το Θάνατο

Καβαλικεύουν ένα υγρό άλογο και σαν τη δροσιά
που κυλάει από τα φύλα, έτσι γλιστρούν και πέφτουν.
Κανείς δεν μπορεί να ζήσει για πάντα,
ζητιάνοι και βασιλιάδες όλοι το ίδιο, πρέπει να φύγουν,
ο καθένας με τη σειρά του.

Καμπίρ Σαχίμπ

Ο Καμπίρ παρομοιάζει το σώμα που ιππεύουμε σαν να είναι ένα άλογο φτιαγμένο από νερό. Το αίμα που κυλάει στις φλέβες μας διατρέχει όλο το κορμί μας και η ψυχή μας είναι ο αναβάτης του. Όσο καιρό αναπνέουμε, η καρδιά συνεχίζει να στέλνει αίμα στις αρτηρίες και θέτει σε κίνηση την κυκλοφορία του. Όταν πάψουμε να αναπνέουμε, η καρδιά σταματάει και ο άνθρωπος πεθαίνει. Η ψυχή μας, επί του παρόντος, είναι συνδεδεμένη με το σώμα και το σώμα έχει αξία μόνο όσο καιρό κατοικείται από την ψυχή. Μόλις η ψυχή αποδημήσει, οι άνθρωποι που δηλώνουν ότι μας αγαπούν περισσότερο, λαχταρούν να μας δουν έστω και για τελευταία φορά. Όμως, μόλις αφήσουμε την τελευταία μας πνοή, θέλουν να απαλλαχθούν από το άψυχο κορμί μας όσο το δυνατόν

γρηγορότερα. Οι καλύτεροι φίλοι και οι συγγενείς μας μπορεί να μας ακολουθήσουν μέχρι το νεκροταφείο ή το χώρο που θα γίνει η αποτέφρωση. Μόνο μια Θεοποιημένη ψυχή μπορεί να αντιληφθεί τον κόσμο όπως πραγματικά είναι και μόνο εκείνη μπορεί να βάλει και άλλους στο δρόμο που οδηγεί στο Θεό.

Για να καταστήσει σαφές αυτό που ήθελε να πει, ο Καμπίρ παραθέτει το παράδειγμα των δροσοσταλίδων που ξαπλώνουν τη νύχτα στα φύλλα των δέντρων. Όταν ανατείλει ο ήλιος, οι στάλες γλιστρούν από τα φύλλα, πέφτουν στο έδαφος και χάνονται στο χώμα. Αν παρατηρήσετε με προσοχή, θα αντιληφθείτε ότι μια δροσοσταλίδα είναι κούφια. Είναι αέρας που περιβάλλεται από ένα λεπτό στρώμα νερού. Όπως ειπώθηκε νωρίτερα, το σπίτι μας, το σώμα δηλαδή, είναι φτιαγμένο από νερό. Όπως και η δροσοσταλιά, η ύπαρξή του είναι εφήμερη και ποτέ δεν μπορούμε να ξέρουμε πότε το κορμί μας θα μας προδώσει. Το σώμα δεν κρατάει για πάντα, σε αντίθεση με την ψυχή που είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό και ως εκ τούτου είναι αθάνατη. Οποιαδήποτε στιγμή το σώμα μπορεί να βγάλει την τελευταία του πνοή και η καρδιά μας να καταρρεύσει. Ο Καμπίρ, λοιπόν, μας ζητάει να αναζητήσουμε εκείνο το υλικό που είναι διαχρονικό και όχι να σπαταλάμε το χρόνο μας σε πράγματα φθαρτά.

Κανείς δε ζει για πάντα στη γη. Οι μεγάλοι μονάρχες, οι διανοητές, οι γιατροί και οι προφήτες έχουν ημερομηνία αναχώρησης και φεύγουν, όταν έρθει η ώρα τους. Όλοι τραβάμε ίσια προς το θάνατο και θα πρέπει να αναζητήσουμε μια γιατρειά ενάντια του. Οι άγιοι μας λένε ότι η θεραπεία είναι *«το να μάθουμε να πεθαίνουμε ενόσω ζούμε»*. Η στιγμή του θανάτου είναι εξαιρετικά οδυνηρή. Ο Φαρίντ έχει πει παραστατικά ότι: *«Η ζωή τραβιέται απότομα από το φτωχό κορμί, τσακίζοντας τα κόκαλα.»* Στη Μπαγκαβάτ Γκιτά αναφέρεται παραβολικά ότι ο πόνος του θανάτου συγκρίνεται με το ξαφνικό τσίμπημα από χιλιάδες σκορπιούς. Το Κοράνι αναφέρει ότι ο πόνος του θανάτου είναι ανάλογος με αυτό που νιώθει κανείς, όταν ένας θάμνος με αγκάθια μπει από το κάτω μέρος του σώματος και, αφού διασχίσει τα σωθικά του, βγει από το στόμα του. Υπάρχει τρόπος να βρούμε γιατρειά απέναντι σ' αυτό το οδυνηρό μαρτύριο; Μόνο ο Σατγκουρού, ο προφήτης του Θεού, μπορεί να μας βοηθήσει να υποτάξουμε το θάνατο. Ο Ιησούς είπε: *«Όποιος χάσει τη (γήινη) ζωή του, θα τη βρει (την πνευματική)*. Όσοι επιλέγουν να εγκαταλείψουν τη ζωή του εξωτερικού κόσμου και να αφυπνιστούν στην εσωτερική ζωή, θα συντρίψουν το θάνατο. Αλλού ο Ιησούς λέει: *«Όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα πρέπει να τη χάσει.»* Όποιος περνιέται για έξυπνος και πιστεύει ότι έχει γλιτώσει τη ζωή του, θα πιαστεί αιχμάλωτος στον τροχό της μετεμψύχωσης και θα χάσει τη χρυσή ευκαιρία να φτάσει στη σωτηρία. Έλεγε ακόμα ο Ιησούς: *«Αν ο άνθρωπος δεν ξαναγεννηθεί, δεν μπορεί να εισέλθει στη Βασιλεία του Θεού.»* Θα πρέπει, λοιπόν, να βάλου-

με πλώρη για μια νέα ζωή, για μια νέα πνευματική γέννηση. Κάποιος από τους μαθητές του Ιησού τον ρώτησε: «*Πώς μπορεί να γεννηθεί ο άνθρωπος, όταν έχει γεράσει; Μπορεί να μπει για δεύτερη φορά στη μήτρα της μητέρας του και να γεννηθεί;*» Ο Ιησούς διευκρίνισε ότι όλοι γεννηθήκαμε στο φυσικό επίπεδο, αλλά γεννιόμαστε για δεύτερη φορά όταν ο Δάσκαλος μάς μυεί στη ζωή του πνεύματος. Με την πραγματική έννοια του όρου, η ζωή αρχίζει μόνο τότε. Παρόμοιες δηλώσεις έκαναν ο Καμπίρ, ο Γκουρού Νάνακ και άλλοι Θεάνθρωποι.

Στη διάρκεια μιας συζήτησής του με γιόγκι, ο Γκουρού Νάνακ ρωτήθηκε πώς μπορεί ο άνθρωπος να δραπετεύσει από τον τροχό της ζωής και του θανάτου. Έδωσε την εξής απάντηση: *«Όταν γεννηθείτε εντός του Γκουρού, το πήγαιν' έλα τελειώνει.»* Όταν, εξαιτίας της χάρης του Διδασκάλου ξαναγεννηθούμε, κι αυτό συμβαίνει όταν παίρνουμε τη σύνδεση με το Νάαμ, βγαίνουμε από τη δίνη των μετεμψυχώσεων. Ο Γκουρού, με το απέραντο έλεός Του, μας καλεί στα ιερά Του πόδια και μας μυεί στις ευλογίες του Νάαμ. Η απόκτηση του Νάαμ είναι η ύψιστη καλή μας τύχη και μόνο τότε γεννιόμαστε για δεύτερη φορά.

Πριν από κάποια χρόνια, στη διάρκεια των Χριστουγέννων, τόνισα ότι ο αληθινός εορτασμός των Χριστουγέννων είναι η εκδήλωση του εσωτερικού Φωτός. Όταν πηγαίνουμε στις εκκλησίες, βλέπουμε αναμμένα κεριά και ακούμε τους ήχους που βγαίνουν από τις καμπάνες. Όμως θα πρέπει να δούμε το Φως και να ακούμε θείο Ήχο και μέσα στο σώμα μας. Ο αληθινός Χριστιανός βλέπει το Φως του Θεού και ακούει τη Μουσική των Σφαιρών. Αν επιδιώκουμε να πραγματοποιήσουμε το ιδανικό μας σε αυτή τη ζωή, μπορούμε να το πετύχουμε μόνο μέσω ενός Διδασκάλου που αποτελεί την ενσάρκωση του Θεού.

Ο Καπετάνιος της Ζωής μας

Ορμητικά κυλάει ο χείμαρρος κι ατέλειωτα είναι τα ρεύματα,
ο βαρκάρης κινδυνεύει θα χαθεί στις δίνες του.
Αν και ο ανεκτίμητος θησαυρός βρίσκεται σπίτι του,
ο άνθρωπος ούτε καν τον πλησιάζει, γιατί μάταια τον
ψάχνει στα τυφλά, στις δύνες του έξω κόσμου.

Καμπίρ Σαχίμπ

Ο Καμπίρ συγκρίνει τον κόσμο μ' ένα λυσσασμένο ωκεανό και τη ζωή μας με μια βάρκα που κλυδωνίζεται από τα κύματα. Οι θάλασσες έχουν ρουφήχτρες και ψηλά κύματα. Παρόλο που ήδη κατέχουμε τη βάρκα, δεν έχουμε έναν έμπειρο βαρκάρη να την κου-

μαντάρει, με συνέπεια το σκαρί μας να παραπαίει κινδυνεύοντας από τις δίνες και τα ρεύματα, κι έτσι η πολύτιμη ζωή μας να κινδυνεύει να χαθεί. Τα κύματα χτυπούν ανελέητα τη βάρκα μας κι εμείς δεν έχουμε βρει ακόμα έναν ικανό πλοηγό. Μέχρι ένας άνθρωπος του Θεού να μας μεταδώσει το Νάαμ, το καράβι της ζωής μας δεν μπορεί να επιβιώσει. Αν όμως βρούμε έναν πεπειραμένο καπετάνιο για το πλοίο μας ή αν με τη Χάρη του Διδασκάλου επιβιβαστούμε στο πλοίο του Νάαμ, θα διασχίσουμε τις θάλασσες της ζωής με ασφάλεια. Όπως λέει κι ένας Σούφι ποιητής: *«Ο Θεός είναι μέσα μας, πιο κοντά απ' οτιδήποτε άλλο, είναι πιο κοντά μας απ' ό,τι η καρωτίδα μας*. Την ίδια σκέψη περιέγραψα μέσα σε κάποιους στίχους μου:

Είναι υποχρεωμένος να σε ακούσει.
Αρκεί να ανυψώσεις λίγο το πνεύμα σου.
Είναι πολύ κοντά σου!
Φώναξέ Τον και σίγουρα θα ανταποκριθεί.

Αναφερόμενος στον Γιογκ Βασίστ, ο Σαντ Κιρπάλ έλεγε κατ' επανάληψη ότι η ψυχή σέρνεται από τα άλογα του νου στα χωράφια του αισθησιασμού. Δυστυχώς αυτό συμβαίνει. Τα όργανα των αισθήσεων έχουν τιθασεύσει το νου και εμείς γινόμαστε βορά των αισθησιακών απολαύσεων. Η ψυχή είναι παρούσα σε κάθε πλάσμα και ο Θεός είναι παρών σε κάθε ψυχή. Εμείς όμως δεν Τον βλέπουμε. Στο Γκουρμπάνι αναφέρεται ότι ο *«Θεός είναι μέσα στον καθένα μας»* και ακόμα ότι *«από κανένα νυφικό κρεβάτι δε λείπει ο γαμπρός»*. Για να συγχωνευτούμε με το Θεό, πρέπει να αυτοπαραδοθούμε σε κάποιον στον οποίον έχει εκδηλωθεί ο Κύριος. Αυτός είναι ο ζωντανός Διδάσκαλος της κάθε εποχής. Εμείς, ωστόσο, ψάχνουμε το Θεό παντού, εκτός από εκεί που πρέπει.

Η ουσία είναι αλλού, μα εσύ ψάχνεις το θησαυρό
σε λάθος μέρος.
Αν θέλεις να τον βρεις, ψάξε τον μαζί με κάποιον
που ξέρει το μέρος που κρύβεται.

Ο Τούλσι Σαχίμπ, έχει πει:

Κάθεται ακριβώς μέσα σου κι όμως εσύ δεν Τον βλέπεις!
Καταραμένη μια τέτοια ζωή!
Ω Τούλσι! Ολόκληρος ο κόσμος πάσχει από καταρράκτη.

Τα μάτια μας πάσχουν. Έχουν καλυφθεί από ένα λεπτό στρώμα κι η όρασή μας είναι θολή. Όταν όμως ο χειρουργός αφαιρέσει τη μεμβράνη, θα δούμε και πάλι καθαρά. Χρειαζόμαστε τον Ειδικό που θα μπορέσει να τραβήξει το παραπέτασμα της μάγυα από τα μάτια μας, ώστε να μπορέσουμε να δούμε τα πράγματα στις αληθινές τους μορφές και χρώματα. Θα συνειδητοποιήσουμε τότε ότι τα γήινα αντικείμενα είναι παροδικά. Ο Καμπίρ μας παροτρύνει γι' αυτό το λόγο να πάμε σ' ένα Διδάσκαλο που να είναι σε θέση να μας βοηθήσει να σχίσουμε αυτό το πέπλο, ώστε να δούμε την πραγματικότητα που βρίσκεται πέρα από τα φαινόμενα. Πιστεύουμε ότι είμαστε θαλασσόλυκοι, αν όμως δεν αναζητήσουμε τη βοήθεια ενός άριστου Καπετάνιου, είναι σίγουρο ότι η βάρκα μας θα χαθεί στις δίνες του λυσσασμένου ωκεανού.

Αυτό που ψάχνουμε κρύβεται μέσα στο σώμα μας, το οποίο είναι ο αληθινός Ναός του Θεού. Όποιος ανακάλυψε ποτέ το Θεό, Τον βρήκε μέσα του και κανείς ποτέ δεν πρόκειται να Τον βρει πουθενά αλλού. Μας τυφλώνει όμως το πέπλο της άγνοιας. Νομίζουμε ότι με τη γνώση που αποκτάμε από τα βιβλία, με την αποστήθιση και την απαγγελία των Γραφών, με τη συμμετοχή σε θρησκευτικές γιορτές ή με αγαθοεργίες, θα φτάσουμε στη σωτηρία. Πραγματοποιούμε δύσκολα και κοπιαστικά ταξίδια σε τόπους προσκυνήματος, σκαρφαλώνουμε σε χιονισμένες βουνοκορφές, για να επισκεφτούμε το Αμαρνάθ, ή διασχίζουμε τις καυτές ερήμους της Αραβίας, για να φτάσουμε τη Μέκκα και τη Μεδίνα, ή πάμε στη Βηθλεέμ και στα Ιεροσόλυμα. Νομίζουμε ότι θα κερδίσουμε τη λύτρωση, αν έχουμε επισκεφτεί τους Αγίους Τόπους, αλλά ο Καμπίρ επισημαίνει, δίνοντας μάλιστα ιδιαίτερη έμφαση, ότι αντί να ταξιδεύουμε είναι πιο σημαντικό και επωφελές να καθίσουμε στα πόδια ενός «Υπηρέτη του Θεού». Ένας τόπος αγιοποιείται, επειδή σχετίζεται με τον έναν ή τον άλλο τρόπο με την ιστορική παρουσία σ' αυτόν ενός Αγίου ή ενός Διδασκάλου και έτσι μετατρέπεται σε τόπο προσκυνήματος. Αυτό όμως τι έχει να κάνει με μας;

Ο προορισμός της ζωής μας εκπληρώνεται, μόλις συναντήσουμε ένα Σατγκουρού που ο ίδιος έχει λύσει το μυστήριο της ζωής και του θανάτου και είναι σε θέση να βοηθήσει κι εμάς να το λύσουμε. Μόνον Εκείνος μπορεί να αφαιρέσει τον καταρράκτη από τα μάτια μας και να σχίσει το πέπλο της μάγυα, έτσι ώστε να μπορέσουμε να δούμε το Θεό μέσα μας. Επιπλέον, βγάζει το βουλοκέρι από τα αυτιά μας, για να ακού-με συνεχώς το Σαμπντ, τη θεία Μελωδία που αντηχεί μέσα μας. Όταν ο Λόγος του Θεού σε έκφραση αποκαλύφθηκε, πήρε τη μορφή Φωτός και Ήχου. Όποιος βρήκε το Θεό, το πέτυχε με το να έρθει σε επαφή με το εσωτερικό Φως και τον Ήχο και έτσι θα συμβαίνει πάντα και στο μέλλον. Είμαστε τυχεροί που μυηθήκαμε από τους δύο μεγάλους Διδασκάλους, ενώ ακόμα και τώρα η μύηση στο Νάαμ συνεχίζει να δίνεται εξ ονόματός τους και με τη Χάρη τους. Θα πρέπει, λοιπόν, κι εμείς να εκμεταλ-

λευτούμε στο έπακρο το θησαυρό που μας προσέφεραν και να διαπλάσουμε τη ζωή μας σύμφωνα με τις οδηγίες του Διδασκάλου μας, έτσι ώστε να εκπληρώσουμε το στόχο μας σ' αυτό τον κόσμο και στον επόμενο.

Στο Έλεος της Πλάνης και των Ανεκπλήρωτων Επιθυμιών

Φωτιά έχει ξεσπάσει και πάει να καταπιεί όλο τον κόσμο.
Χωρίς την καθοδήγηση του Διδασκάλου της Αλήθειας,
ο άνθρωπος απλώς θα προσπαθεί να ξεφύγει.
Η φωτιά στο δάσος καίει τα πάντα,
δύσκολα να υπάρξει φυτό που θα παραμείνει πράσινο!

Καμπίρ Σαχίμπ

Ο Καμπίρ περιγράφει την κατάσταση του κόσμου που ζούμε. Κοιτάζοντας γύρω μας, όπως λέει, βλέπουμε όλη την ανθρωπότητα να ναυαγεί, χτυπώντας πάνω στα ολέθρια βράχια της μάγυα. Τόσο πλατιά διαδεδομένη είναι η κυριαρχία της, ώστε βλέπουμε αναρίθμητους ανθρώπους, άντρες και γυναίκες, να παραπαίουν ανήμποροι στο σκοτάδι. Ξεχνούν το σκοπό για τον οποίο πήραν την ανθρώπινη γέννηση, που είναι το να γνωρίσουν τον εαυτό τους και να βρουν το Θεό. Το θεϊκό ανθρώπινο σώμα, που ορθά θεωρείται η κορωνίδα της δημιουργίας, προσφέρει στον άνθρωπο τη μοναδική ευκαιρία να δραπετεύσει από τον τροχό της ζωής και του θανάτου και να συναντήσει το Θεό. Η μάγυα όμως έχει πετάξει πάνω μας το περίτεχνο δίχτυ της ψευδαίσθησης και τόσο μεγάλη είναι η ισχύς των πέντε ληστών: της λαγνείας, του θυμού, της πλεονεξίας, της προσκόλλησης και του εγωισμού που απελευθερώνει η Αρνητική Δύναμη, ώστε είμαστε ανίκανοι να συνειδητοποιήσουμε ποιοι είμαστε. Οι φροντίδες της ζωής μάς έχουν απορροφήσει τελείως και δύσκολα θυμόμαστε το σκοπό για τον οποίο γεννηθήκαμε. Δεδομένου ότι αναζητάμε συνέχεια αισθησιακές απολαύσεις, οι αισθήσεις μας παρασύρουν από δω και από κει.

Οι θρησκευτικοί μας ηγέτες, αντί να μας βοηθούν να δούμε το Θεό, μετέτρεψαν την πνευματικότητα σε επικερδή επιχείρηση. Μας παραπλανούν, επειδή και οι ίδιοι δε γνωρίζουν το μονοπάτι. Μας μπερδεύουν με περίπλοκους τύπους και τελετουργικά, ώστε να μη μας μένει χρόνος να καθίσουμε με ησυχία και να συλλογιστούμε τι μας συμβαίνει. Η μελέτη των ιερών βιβλίων και οι εξωτερικές τυπολατρίες εξυπηρετούν πράγματι κάποιο σκοπό. Στόχος τους είναι να υιοθετήσουμε μια καλή συμπεριφο-

ρά, προκειμένου στη συνέχεια η ψυχή μας να είναι σε θέση να επιζητήσει τη συγχώνευσή της με το Θεό. Αυτό που προστάζουν οι προφήτες και οι σοφοί όλων των θρησκευτικών παραδόσεων είναι η αγάπη. Όπως λέει και ο Γκουρού Γκομπίντ Σινγκ: *«Μόνον όσοι αγαπούν, βρίσκουν το Θεό».* Το ίδιο δίδαγμα έχουν μεταδώσει κι άλλοι Θεάνθρωποι, δηλαδή να αγαπάμε ο ένας τον άλλο. Παραδόξως όμως είναι πάμπολλοι οι πόλεμοι που έγιναν στο όνομα της θρησκείας! Όσο καιρό ο Θεάνθρωπος, που υπήρξε ο ιδρυτής της εκάστοτε θρησκείας, είναι παρών για να καθοδηγεί τους πιστούς του, η θρησκεία παραμένει στη σωστή πορεία. Αλλά μετά απ' αυτόν, κάθε άτομο αρχίζει να υιοθετεί με φανατισμό τη δικιά του πίστη, ακόμα κι αν αυτό απέχει πολύ από το αληθινό πνεύμα της θρησκείας. Αρχίζει να δίνεται έμφαση στους κανόνες και τα έθιμα. Όμως, τέτοιες εξωτερικές τυπολατρίες απλώς αποτελούν μέρος εκείνου που ονομάζεται *άπρα-βίντια*, το οποίο περιλαμβάνει το διάβασμα και τη διδαχή των γραφών, τα ταξίδια σε τόπους προσκυνήματος, τις γιορτές, την προσφορά ελεημοσύνης και υπηρεσιών στους άλλους κ.τ.λ. Αυτή η εξωτερική γνώση είναι χρήσιμη, γιατί μας υπενθυμίζει εκείνο που βρίσκεται μέσα μας και αυξάνει την επιθυμία μας να το αναζητήσουμε. Από μόνη της όμως δεν μπορεί να επιφέρει την πνευματική μας μεταμόρφωση. Η πνευματική μεταμόρφωση είναι το δώρο ενός τέλειου Διδασκάλου, αλλά υπάρχει έλλειψη τέτοιων Ειδημόνων και στην απουσία τους οι εγκόσμιοι δάσκαλοι διανύουν ημέρες δόξας. Ο Καμπίρ Σαχίμπ δεν ξέρει σε ποιον να στραφεί. Όλος ο κόσμος έχει πέσει θύμα της άγνοιας.

Έχουμε παγιδευτεί στις χοντρές αλυσίδες της μάγυα από τις οποίες αναζητάμε να αποδράσουμε, αλλά αποτυγχάνουμε να βρούμε κάποιο τρόπο να τις σπάσουμε. Ο Καμπίρ Σαχίμπ λέει ότι όλος ο κόσμος καίγεται από τη φωτιά των ανεκπλήρωτων επιθυμιών του. Από την πρώτη κιόλας στιγμή της γέννησής μας περιβαλλόμαστε από τις φλόγες και τον καπνό αυτής της φωτιάς και δεν είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε ότι έχουμε πέσει θύματά της. Μόνον εκείνος στον οποίο έχει ανοίξει ο εσωτερικός του οφθαλμός μπορεί να αντιληφθεί αυτή τη φωτιά. Ο Θεάνθρωπος κατοπτεύει τον κόσμο γύρω Του, ακριβώς όπως ένας παρατηρητής κατοπτεύει μια περιοχή από την κορυφή ενός βουνού. Μπορεί να δει τις πυρκαγιές να μαίνονται στις ζούγκλες και στις κοιλάδες από κάτω, αλλά ο Ίδιος βρίσκεται πάνω απ' αυτές. Όποιος είναι σε θέση να φτάσει στα πόδια ενός Θεανθρώπου, σώζεται από τη φωτιά των επιθυμιών.

Ο Μαουλάνα Ρούμι έλεγε:

Κάτσε κοντά σε κάποιον που ξέρει από καρδιές.
Κάτσε κάτω από τη σκιά ενός δέντρου με άνθη δροσόλουστα.
Είναι ζήτημα καρδιάς και ψυχής, όχι κορμιού και σάρκας.

Ο Μπάι Ναντ Λαλ Γκόγια έλεγε:

Ο Δάσκαλος γιατρεύει την καρδιά
κι αυτό συμβαίνει με την ένωση της καρδιάς με την καρδιά.

Ο Διδάσκαλος εκπέμπει Φως από την καρδιά και τα μάτια Του χτίζοντας έτσι μια γέφυρα ανάμεσα σ' εκείνον και στο μαθητή. Δεδομένου ότι ο Θεάνθρωπος βρίσκεται σε ένα ανώτερο επίπεδο, οι αρετές Του κυλούν μέσα μας από ψηλά. Αν επιθυμούμε να εξαγνιστούμε από τα λάθη μας και να απορροφήσουμε την αρετή, θα πρέπει να βιαστούμε και να πάμε σ' ένα Θεάνθρωπο. Στο Γκουρμπάνι αναφέρεται:

Η αληθινή γνώση είναι η μελωδία που ακούμε στο διαλογισμό.
Κι αυτός ο λόγος είναι ανείπωτος.

Ο Διδάσκαλος μας μεταδίδει την εσωτερική γνώση που είναι η αληθινή σοφία. Η επαφή με τον Σαμπντ που αντηχεί εσωτερικά θα μας σώσει από την εγκόσμια δυστυχία. Όταν ο Γκουρού Νάνακ ήταν έτοιμος να φύγει από το σπίτι του και για πρώτη φορά να πάει στο κόσμο και να διαδώσει τα διδάγματά του, η πεθερά του τον έφερε αντιμέτωπο με τους δύο του γιους και του είπε: *«Αν ήθελες να ξεκινήσεις μια αποστολή απάρνησης, ποιος ο λόγος που έγινες οικογενειάρχης και πατέρας αυτών των παιδιών;»* Ο Γκουρού Νάνακ της απάντησε: *«Έχω έρθει στο κόσμο, για να απελευθερώσω τους ανθρώπους από τα δεσμά τους κι εσύ θέλεις να με δέσεις με τις ίδιες τις αλυσίδες που επιζητώ να σπάσω.»* Προσευχήθηκε, λοιπόν, στο Θεό να σώσει τον κόσμο από τη φωτιά που τον καταβροχθίζει:

Σώσε τον κόσμο που καίγεται, ω Κύριε!
Μόνο με το έλεός Σου σώσε τον.
Με όποιο τρόπο θεωρείς κατάλληλο,
Σώσε τον απ' την καταστροφή.

Στις γραφές των Σιχ αναφέρεται:

Σαστισμένη μέσα στο σπίτι με τις εννέα πόρτες,
Η νιόπαντρη νύφη έχασε το Νυμφίο της.

Η ψυχή, έχοντας χαθεί στα εννιά ανοίγματα του σώματος (στο έλεος των πέντε αισθήσεων) έχει ξεχάσει το υπέροχο Πλάσμα που βρίσκεται μέσα της, που είναι ο ίδιος ο Κύριος. Όμως, δεν μπορούμε να Τον συναντή-

σουμε, μέχρι να αποσυρθούμε από τα εννιά ανοίγματα του σώματος: τα δύο μάτια, τα δύο αυτιά, τα δύο ρουθούνια, το στόμα και τα δύο ανοίγματα στο κάτω μέρος του σώματος, να υπερβούμε τη σωματική συνειδητότητα και να θεμελιώσουμε την επαφή μας με τον Ακτινοβόλο Ήχο. Μπορούμε να δραπετεύσουμε από τις φωτιές του κόσμου και να απαγκιστρώσουμε την ψυχή από το σώμα μόνο, όταν μας έχει δοθεί η σύνδεση με το Νάαμ από ένα Θεάνθρωπο, ο οποίος θα μας μάθει να «*πεθαίνουμε ενόσω ζούμε*». Στην Αγία Γραφή αναφέρεται: *«Μάθετε να πεθαίνετε, έτσι ώστε να αρχίσετε να ζείτε»*. Επίσης: *«Αν ο άνθρωπος δεν ξαναγεννηθεί, δεν μπορεί να εισέλθει στη Βασιλεία του Θεού»*. Στον Ισλαμισμό επίσης λέγεται: *«Πέθανε πριν το θάνατο»*.

Έχουμε χάσει το δρόμο μας σ' ένα κυκεώνα επιθυμιών, εγωισμού και αισθησιακών απολαύσεων. Μέχρι ο Γκουρού να μας χορηγήσει την αληθινή αντίληψη και η προσοχή μας να εσωστραφεί, δεν μπορούμε να πιούμε το νέκταρ που ρέει μέσα μας. Η φωτιά που μας καίει μπορεί να σβήσει μόνο, όταν η ψυχή έχει έρθει σε επαφή με το εσωτερικό Φως και τον Ήχο που αναβλύζει από το Θεό συνέχεια.

Επωφεληθείτε από το Δώρο της Ανθρώπινης Γέννησης

Άκουσέ με, λοιπόν, ω σαντού!
Ο Καμπίρ λέει :"Ο άνθρωπος που φεύγει
από τον κόσμο αφήνει πίσω τα κουρέλια του".

Καμπίρ Σαχίμπ

Μην τρέφετε αμφιβολίες, αλλά να έχετε πάντα κατά νου ότι ο άνθρωπος μια μέρα πρέπει να πεθάνει και τότε το σώμα του θα αφανιστεί. Το σώμα είναι ένα σπίτι που μας έχει νοικιαστεί για μια σύντομη χρονική περίοδο, επομένως κι αυτό, όπως κι όλα τα άλλα πράγματα, μια μέρα θα σβήσει.

Πρέπει λοιπόν να αξιοποιήσουμε στο έπακρο την ανθρώπινη γέννησή μας, έτσι ώστε να απελευθερωθούμε πριν από το θάνατό μας. Υπάρχει ένας μύθος για μια χώρα που ψήφιζε τον κυβερνήτη της ανά πενταετία. Όποιος γινόταν βασιλιάς χαιρόταν που ανέβαινε στο θρόνο και επί μια πενταετία θα ασκούσε απόλυτη εξουσία, χωρίς να περνάει ούτε λεπτό από το μυαλό του η μοίρα που τον περίμενε. Στο τέλος της θητείας του, έχανε τα αξιώματά του και τον εγκατέλειπαν στην καρδιά ενός τεράστιου δάσους που χειμαζόταν από άγρια θηρία και θανατηφόρα φίδια και ήταν αδύνατον να γυρίσει κάποιος ζωντανός χωρίς βοήθεια. Επομένως, η χαρά της στέψης μετατρεπόταν σε δάκρυ πικρό κι απόγνωση. Κάθε εκλεγμένος

βασιλιάς είχε την γνώση ότι θα ακολουθούσε αυτός ο γενικό κανόνας. Κάποτε, όμως, ανέβηκε στο θρόνο ένας πολύ σοφός κυβερνήτης. Αναλαμβάνοντας την εξουσία, δεν ξέχασε ότι μια μέρα, έπειτα από πέντε χρόνια, η θητεία του θα έληγε. Οπότε αμέσως στρώθηκε στη δουλειά και μυστικά κανόνισε να καθαριστεί το δάσος από τα θανατηφόρα και τρομακτικά ζώα και ερπετά που το κατοικούσαν. Επιπλέον, έδωσε εντολή να χτιστούν ανάκτορα που το καθένα είχε εξοπλιστεί με επαρκή αποθέματα τροφής και διάφορες ανέσεις. Όταν, λοιπόν, η θητεία του έφτασε στο τέλος της, χαιρέτησε αυτή την αλλαγή μ' ένα χαμόγελο αντί για τα συνήθη δάκρυα. Όταν τον ρώτησαν οι αυλικοί του για την αλλόκοτη στάση του, τους εξήγησε τι είχε κάνει και όλοι θαύμασαν την προνοητικότητα και τη σοφία του.

Μας έχει δοθεί ένας μικρός χρόνος παραμονής στο κόσμο. Παρόλο όμως που το ξέρουμε, οι απολαύσεις μάς έχουν αιχμαλωτίσει σε τέτοιο βαθμό, που ζούμε σαν αυτή η ζωή να πρόκειται να κρατήσει για πάντα. Είναι καιρός να ξυπνήσουμε από το όνειρό μας και να αρχίσουμε να προετοιμαζόμαστε για την αναπόφευκτη αλλαγή, όπως έκανε και ο σοφός βασιλιάς. Ο καλύτερος τρόπος να το πετύχουμε είναι να μάθουμε να πεθαίνουμε ενόσω ζούμε. Ο θάνατος θα πάψει τότε να αποτελεί για μας πηγή φόβου και τρόμου. Όταν ο Μαουλάνα Ρούμι ήταν ετοιμοθάνατος, το σώμα του πονούσε πολύ. Οι φίλοι και οι μαθητές του στάθηκαν στο πλευρό του και προσεύχονταν στο Θεό να τον απαλλάξει από την αρρώστια του. Μόλις το κατάλαβε, ο Μαουλάνα Ρούμι τους είπε: *«Μην προσεύχεστε να γίνω καλά. Γιατί εύχεστε να διατηρηθεί κι άλλο το τελευταίο αυτό πέπλο που με χωρίζει από το Θεό;»*

Αν γλιστρήσουμε από τη σκάλα, δεν έχουμε από πού να πιαστούμε και θα πάει χαμένη η χρυσή ευκαιρία της ανθρώπινης ζωής. Αν δεν επωφεληθούμε από την ευκαιρία που μας παρέχει η ανθρώπινη γέννηση, θα εγκλωβιστούμε για άλλη μια φορά στον αμείλικτο τροχό των γεννήσεων και των θανάτων και δεν υπάρχει τρόπος να ξέρουμε πότε θα μας δοθεί και πάλι η ανθρώπινη μορφή, οπότε θα έχουμε για άλλη μια φορά τη δυνατότητα να ενωθούμε με το Θεό. Γι' αυτό το λόγο, επείγει να λύσουμε αυτό το μυστήριο τώρα.

Όλοι επιθυμούν τη ζωή και τρέμουν στη σκέψη του θανάτου.
Με τη χάρη του Γκουρού, μάθετε να πεθαίνετε ενόσω ζείτε
και αντιληφθείτε πώς εργάζεται η Θεία Θέληση.

Αν μάθουμε να *«πεθαίνουμε εν ζωή»,* θα γίνουμε αθάνατοι.

Όλες οι νέες παρθένες θα παντρευτούν και θα πάνε
να ζήσουν στο σπίτι του συζύγου τους.

Κανείς δεν πρόκειται να ζήσει σ' αυτό τον κόσμο για πάντα. Όλοι θα φύγουμε αργά ή γρήγορα. Κάθε στιγμή της ζωής μας είναι πολύτιμη. Η ζωή είναι εφήμερη και κανείς δεν ξέρει πότε ο θάνατος θα μας χτυπήσει την πόρτα. Πρέπει επομένως να αξιοποιούμε κάθε στιγμή της ζωής μας. Ο Μαουλάνα Ρούμι έλεγε:

Τα κτήνη έχουν χαμηλά το κεφάλι και
κοιτούν προς το έδαφος.
Εσύ όμως είσαι άνθρωπος, λοιπόν,
σήκωσε το κεφάλι και κοίτα ψηλά.

Τα περισσότερα ζώα είναι έτσι φτιαγμένα που μόλις και μετά βίας κοιτούν ψηλά. Κυρίως είναι απασχολημένα στο να τρώνε και να πίνουν. Ο άνθρωπος όμως τρώει, για να ζήσει, και δε θα πρέπει απλώς να ζει για να τρώει. Ο άνθρωπος θα πρέπει να κοιτάει προς τους ουρανούς και ακόμα να αποσύρει τον εαυτό του με τη βοήθεια του Διδασκάλου από τις αισθησιακές του ασχολίες και επιδιώξεις. Η ζωή μας πρέπει να είναι τόσο πειθαρχημένη, ώστε στη σύντομη διάρκειά της να πραγματοποιήσουμε το Θεό και να εκπληρώσουμε το σκοπό της ζωής μας, εδώ και τώρα και όχι στο απώτερο μέλλον. Η πνευματικότητα, που είναι η επιστήμη της ψυχής, διδάσκεται από τους Διδασκάλους και πάντα υπήρχε από αρχαιοτάτων χρόνων και πάντοτε είναι στη διάθεση του ανθρώπου. Οι Διδάσκαλοι μας υπενθυμίζουν ότι στη διάρκεια της ζωής μας μπορούμε να φτάσουμε στα ιερά πόδια ενός Θεανθρώπου, να διάγουμε μια απλή και αγνή ζωή και να εξασκούμαστε στο διαλογισμό, έτσι ώστε να υπερβούμε τη σωματική συνειδητότητα και να προοδεύσουμε εσωτερικά. Κατ' αυτό τον τρόπο, όταν φτάσει το τέλος μας, δε θα αποδημήσουμε μέσα την απόγνωση και στην αγωνία, αλλά σαν το σοφό βασιλιά που εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο την πενταετία του, θα προχωρήσουμε χαμογελαστοί, γνωρίζοντας ότι το δάσος δεν κρύβει για μας παγίδες και κινδύνους και ότι στο τέλος του ταξιδιού μας θα μας περιμένει ένα ουράνιο παλάτι.

Σημείωσε αυτό που θα σου πω, ω περήφανε άνθρωπε,
το ρούχο σου έχει πια φθαρεί τελείως.
Σκεπάζετε τα μέλη σας με ποικίλα μπαλώματα,
περίτεχνα κομμένα και ραμμένα στα μέτρα σας.
Έχουμε λερώσει το ράσο μας με αμαρτίες,
το μουλιάσαμε στην προσκόλληση και στη φιλαργυρία.
Από τη μια πήραμε τη διαταγή:
μην παρεκκλίνετε απ' το σωστό μονοπάτι,
Κι από την άλλη στην άκρη του δρόμου
αμέτρητοι πάγκοι στολισμένοι με λαχταριστά αμαρτήματα.
Όσο καιρό πιστεύεις ότι είσαι ο πράττων,
το ταξίδι από τη μια μήτρα στην άλλη δε θα γνωρίσει τέλος.
Η ψυχή δεν έχει τριφτεί με το σαπούνι του Νάαμ
ούτε έχει πλυθεί με το αγνό νερό του σάτσανγκ.
Η ζωή κύλησε γρήγορα, αποβάλλοντας αυτό το χιτώνα,
όμως εμείς δε μάθαμε ποιο είναι το καλό και ποιο το κακό.
Μην έχετε αμφιβολία. Φυλάξτε αυτή την αλήθεια
μες στην καρδιά σας: Η αμφίεσή σας είναι ρούχα δανεικά.
Ο Καμπίρ λέει: "Φροντίστε το όσο μπορείτε,
ίσως το ανθρώπινο σώμα να μη σας δοθεί δεύτερη φορά".

Καμπίρ Σαχίμπ

Ο Ναός του Θεού

Ο Σαντ Καμπίρ Σαχίμπ στο φωτισμένο αυτό ύμνο μας εξηγεί ότι εξαιτίας της ανεπανάληπτης καλής μας τύχης λάβαμε το ανθρώπινο σώμα, το οποίο μας παρέχει τη δυνατότητα να επανενώσουμε την ψυχή μας με το Δημιουργό. Η ζωή είναι θείο δώρο και η διάρκειά της καθορίζεται από τον αριθμό των αναπνοών που μας παραχωρείται. Μέσα, λοιπόν, στο χρόνο που έχουμε στη διάθεσή μας, καλούμαστε να γνωρίσουμε τον εαυτό μας και να πραγματοποιήσουμε το Θεό. Ο άνθρωπος είναι η ανώτατη μορφή ύπαρξης στην πυραμίδα της Δημιουργίας. Είναι το επιστέγασμα και η κορωνίδα της, γιατί μόνο σ’ αυτή τη μορφή μπορούμε να ενωθούμε με το Θεό και να αποδράσουμε από τον κύκλο των γεννήσεων και των θανάτων.

Το Φθαρτό Σώμα και η Αιωνιότητα της Ψυχής

Σημείωσε αυτό που θα σου πω, ω περήφανε άνθρωπε,
το ρούχο σου έχει πια φθαρεί τελείως.

Καμπίρ Σαχίμπ

Με απαράμιλλη ποιητική ομορφιά, ο Καμπίρ μας προσκαλεί να αναλογιστούμε τη θνητή φύση του ανθρώπου. Το σώμα θα οδηγηθεί μια μέρα στην αποσύνθεση. Είναι φτιαγμένο από ύλη και ό,τι είναι υλικό στο τέλος πεθαίνει. Η ψυχή αντίθετα είναι της ίδιας ουσίας μ’ εκείνη του Θεού και γι’ αυτό το λόγο είναι αθάνατη. Επιπλέον, εξαιτίας της συγγένειάς της με το Θεό, κατέχει την ίδια έμφυτη θέση με Εκείνον. Δυστυχώς, όμως, όταν κατεβήκαμε στη γη, πέσαμε σε μεγάλη πλάνη και θεωρούμε ότι δεν είμαστε τίποτε άλλο από το φυσικό μας σώμα. Όταν λέμε για παράδειγμα: *«εγώ τα κατάφερα»* ή *«αυτό είναι δικό μου επίτευγμα»* ή κομπάζουμε πιστεύοντας ότι *«εγώ μπορώ να κατεβάσω τ’ αστέρια από τον ουρανό»,* αυτό το “εγώ” στο οποίο αναφερόμαστε είναι το σώμα και όχι η ψυχή ή το *άτμαν.*

Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ έλεγε ότι ο άνθρωπος έχει δυο όψεις: την εξωτερική και την εσωτερική. Η εξωτερική όψη περιλαμβάνει το σώμα, ένα οργανικό κατασκεύασμα με ύψος ενάμισι έως δύο μέτρα περίπου, το οποίο κινείται στη γη και ονομάζεται άνθρωπος. Εξαιτίας της πλάνης μας και του πέπλου της μάγυα, θεωρούμε ότι το σώμα είναι η μόνη πραγματικότητα. Αυτό όμως είναι λάθος. Το σώμα δε ζει για πάντα, δεν είναι αιώνιο και ως εκ τούτου φθείρεται και πεθαίνει. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ εξήγησε πολλές φορές τη σαφή διαφορά μεταξύ του εσωτερικού και του εξωτερικού ανθρώπου. Ο εξωτερικός άνθρωπος δεν μπορεί να πετύχει τίποτα

από μόνος του. Μέσα του όμως υπάρχει ο εσωτερικός άνθρωπος, ο οποίος είναι η κινητήρια δύναμη που του δίνει ζωή. Ο εσωτερικός άνθρωπος είναι η μόνη πραγματικότητα, ενώ το εξωτερικό σώμα είναι ψευδαίσθηση, αποκύημα της φαντασίας, μια ονειρική πραγματικότητα χωρίς αληθινές βάσεις. Ο Καμπίρ επιδιώκει να μας δώσει να καταλάβουμε πλήρως αυτή την αλήθεια, ότι δηλαδή μόνο το σώμα μας είναι θνητό. Το κορμί μας μοιάζει με απόλυτη πραγματικότητα μόνο όσο καιρό υπάρχει μέσα του η δύναμη που το συντηρεί και το καθοδηγεί, δηλαδή ο εσωτερικός άνθρωπος. Όταν η Υπέρτατη Δύναμη μας καλέσει κοντά Της, οφείλουμε να εγκαταλείψουμε αμέσως το σώμα. Κι όμως, είναι απορίας άξιο το μέγεθος της αίγλης με την οποία το περιβάλλουμε, το πόσο το φροντίζουμε και πόσο το περιποιούμαστε! Κάνουμε ότι περνάει από το χέρι μας για να το διατηρήσουμε υγιές και σε φόρμα. Όταν όμως η εσωτερική δύναμη, η ψυχή, αποχωρήσει από μέσα του, αλήθεια, με πόση σπουδή σπεύδουμε να το ξεφορτωθούμε! Ο γιος, η σύζυγος, η μητέρα, κανείς δεν αντέχει την παρουσία του σώματος του νεκρού στο σπίτι. Τα ίδια χέρια που λάτρεψαν το νεκρό, που τον αγκάλιασαν ή άγγιξαν τα πόδια του, ανυπομονούν να τον ρίξουν στην πυρά ή να τον θάψουν στο χώμα. Είναι αναντίρρητη αλήθεια ότι το σώμα έχει αξία μόνο όσο η ψυχή μέσα του, τού δίνει ζωή. Το στρείδι έχει αξία μόνο όταν έχει κλεισμένο μέσα του το μαργαριτάρι. Μόλις όμως το αφαιρέσουμε, πετάμε το όστρακο στα σκουπίδια. Αντίστοιχα, ο άνθρωπος έχει αξία μόνον όσο η ψυχή ζωογονεί το σώμα ή μόνον όσο η θεία σπίθα ή η θεία θέληση του δίνει ζωή. Το σώμα έχει αξία όσο καιρό αντλεί ζωή από την εσωτερική ζωοποιό δύναμη και μόλις αυτή αποσυρθεί, το σκήνωμά μας αποτεφρώνεται ή ενταφιάζεται, γιατί είναι πλέον άχρηστο. *«Χους είσαι και εις χουν θέλεις επιστρέψει».*

Ο Καμπίρ λέει ότι αληθινός σκοπός της ζωής μας μπορεί να εκπληρωθεί, όταν αναλύσουμε τον εαυτό μας κάτω από την καθοδήγηση μιας Διδασκάλου Ψυχής ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, όταν ο Διδάσκαλος μάς τραβήξει κοντά Του και μας συνδέσει με το Λόγο. Μας δίνει μια έμπρακτη εμπειρία της υπέρβασης της σωματικής συνειδητότητας και μας δείχνει τον τρόπο του «θανάτου εν ζωή». Μόνον όταν υπερβούμε τις περιοχές του εσωτερικού ήλιου, της σελήνης και των άστρων και αντικρίσουμε την απαστράπτουσα μορφή του Διδασκάλου εσωτερικά, μπορούμε να σχηματίσουμε μια αμυδρή ιδέα αυτής της πραγματικότητας.

Ο άνθρωπος νιώθει ιδιαίτερα περήφανος για τη διάπλαση του σώματός του, τα πλούτη, την εξουσία και τις γνωριμίες του, κι όμως, τίποτα απ’ όλα αυτά δε θα μείνει κοντά του σε όλη τη διάρκεια της ζωής του. Στην πορεία της ζωής, με τα σκαμπανεβάσματα της μοίρας, σταδιακά, όλα θα μας εγκαταλείψουν. Ο Θεός τοποθέτησε την ψυχή μας μέσα σ’ ένα κουκούλι, ένα κέλυφος, ένα περίβλημα που εμείς ονομάζουμε σώμα. Καθώς όμως ο καιρός περνάει και οι χρυσές στιγμές που προορίζονταν για την πραγματοποίηση του αληθινού σκοπού της ζωής εξανεμίζονται,

το σωματικό μας περίβλημα φθείρεται και παλιώνει. Όπως κάθε κομμάτι ύφασμα, με το οποίο καλύπτουμε το σώμα μας, με τον καιρό παλιώνει, έτσι και το σώμα φθείρεται και στο τέλος γίνεται κουρελόπανο. Διανύουμε σταδιακά την περίοδο της παιδικής ηλικίας, της νεότητας και της ενηλικίωσης και μετά τα χρόνια της ωριμότητας έρχονται τα γεράματα και η κατάσταση του σώματός μας σταδιακά επιδεινώνεται. Στο τέλος, η δύναμη που τροφοδοτούσε με ενέργεια το σώμα το εγκαταλείπει και το κορμί μας, που δομείται βάσει πέντε στοιχείων (γη, νερό, φωτιά, αέρας και αιθέρας), αποσυντίθεται. Θα πρέπει, επομένως, να αξιοποιήσουμε κάθε λεπτό της ζωής μας και να μην αφήσουμε καμιά ευκαιρία να πάει χαμένη.
Κάθε φορά που η καμπάνα του ρολογιού σημαίνει τις ώρες, μας προειδοποιεί ότι η ζωή μας ελαττώθηκε κατά μία επιπλέον ώρα. Κανείς δε θα ζήσει για πάντα, όσο κι αν το θέλει. Καθημερινά άλλωστε βλέπουμε να πεθαίνουν παιδιά, νέοι και μεσήλικες. Ο Καμπίρ, λοιπόν, μας συμβουλεύει να συλλάβουμε το γεγονός ότι το κάλυμμα του σώματος, όπως και κάθε άλλο ρούχο που φοράμε, ξεφτίζει και εξασθενεί και πριν αποβληθεί από πάνω μας, είναι καλύτερα να έχουμε προλάβει να ολοκληρώσουμε την αποστολή της ζωής μας. Μην περηφανεύεστε για το σώμα σας που παρακμάζει και φθείρεται με τον καιρό. Τα γηρατειά είναι εν όψει και τα όργανά μας θα αρχίσουν να εμφανίζουν ανεπάρκειες το ένα μετά το άλλο. Το φυσικό σώμα είναι ψευδαίσθηση. Υπερβείτε το και τότε θα αντιληφθείτε ότι μόνο η ψυχή ζει για πάντα. Σε κάποιους στίχους μου αναφέρω:

Σ' αυτόν τον κόσμο, όλα πάνε κι έρχονται,
Η αγάπη όμως που κουβαλώ είναι το μόνο που κρατάει για πάντα.

Μόνον όποιος έφτασε ο ίδιος στην αθανασία μπορεί να μας βοηθήσει σε όλα τα στάδια του ταξιδιού. Αυτός κυριάρχησε πάνω στη λαγνεία, στο θυμό, στην πλεονεξία, στην προσκόλληση και το ατομικό του εγώ, υψώθηκε πάνω από τη σωματική συνειδητότητα και συγχωνεύτηκε πρώτα με το Διδάσκαλό του κι έπειτα με το Θεό.

Ο Καμπίρ δε συμβουλεύει να απαρνηθούμε τον κόσμο. Αντίθετα, μας παροτρύνει να ζούμε μέσα στον κόσμο, να συμμετέχουμε στις δραστηριότητές του, να αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας και να ανταποκρινόμαστε στις εγκόσμιες υποχρεώσεις και τα καθήκοντά μας. Όπως, δηλαδή, μας συμβουλεύουν όλοι οι άγιοι, πρέπει να ακολουθούμε ένα μονοπάτι **«θετικού μυστικισμού»**.
Οφείλουμε, λοιπόν, να είμαστε ενεργά μέλη της κοινωνίας, αλλά η προσοχή μας θα πρέπει να είναι διαρκώς στραμμένη προς το Θεό. Ο Καμπίρ τόνιζε ότι η προσοχή του, όταν καθόταν, στεκόταν όρθιος ή ήταν

ξαπλωμένος, ήταν διαρκώς εστιασμένη στο ίδιο σημείο. Το σημείο εστίασης της προσοχής είναι ο *Τρίτος Οφθαλμός*, που λέγεται επίσης και *Δέκατη Πόρτα* ή *Ντασουάν Ντουάρ*, ονομασίες που σημαίνουν το ίδιο πράγμα, και εντοπίζεται ανάμεσα και πίσω από τα δύο φρύδια. Ο αληθινός σκοπός της ζωής μας, η Θέωση, μπορεί να γίνει πραγματικότητα, όταν καταφέρουμε να αποσύρουμε την προσοχή μας από τα εννιά ανοίγματα του σώματος και την εστιάσουμε στη Δεκάτη Πύλη, που οδηγεί στον Αστρικό κόσμο, όπου θα συναντήσουμε το Σατγκουρού μας και θα απορροφηθούμε μέσα Του.

Οι άγιοι περιστασιακά κάνουν νύξεις για την υπερβατική κατάσταση στην οποία βρίσκονται. Κάποτε, ένας Σούφι άγιος ωθούμενος από την επίγνωση της εσωτερικής του αυτοπραγμάτωσης αναφώνησε: *«Είμαι Θεός, είμαι Θεός, είμαι Θεός...»* Στο Ισλαμικό κράτος στο οποίο ζούσε, το να ισχυριστεί κάποιος ότι είναι ομοούσιος του Θεού ήταν αιρετικό και η τιμωρία ήταν αυτή του θανάτου. Οι άνθρωποι, λοιπόν, τον επέπληξαν που ισχυριζόταν κάτι τόσο καταφανώς αιρετικό και τον προειδοποίησαν να ανακαλέσει τις δηλώσεις του, για να αποφύγει την τιμωρία. Ο ίδιος όμως, παραληρώντας από την αγαλλίαση που του προκαλούσε η ενατένιση του εσωτερικού του μεγαλείου, δήλωσε για άλλη μια φορά ότι ήταν Θεός. Παρά τις επίμονες εκκλήσεις να μη θέσει τον εαυτό του σ' αυτόν τον κίνδυνο, εκείνος δεν έπαιρνε τα λόγια του πίσω. Οι αληθινοί εραστές του Θεού, όταν κάνουν μια προσφορά, για να εισέλθουν στην αυλή του Αγαπημένου, *«κουβαλούν το κεφάλι τους μέσα στις παλάμες τους και προσφέρουν την καρδιά τους θυσία στο βωμό του θείου Αγαπημένου τους!»* Δεν τους απασχολούν οι κούφιες απειλές του κόσμου. Όταν για τρίτη φορά ισχυρίστηκε το ίδιο πράγμα, δόθηκε δια-ταγή να του πάρουν το κεφάλι και να τεμαχίσουν τα μέλη του. Όπως λέει όμως η παράδοση, εκείνος που προσπάθησε να του πάρει το κεφάλι, έχασε το δικό του και όσοι δοκίμασαν να τον διαμελίσουν, βρέθηκαν με κομμένα χέρια. Ένας άγιος ή ένας αληθινός αφοσιωμένος του Γκουρού δε φοβάται το θάνατο, γιατί ο ερχομός του τον ενώνει με το Θεό, τον αιώνιο Αγαπημένο του.

Όταν κάποτε ο Σαρμάντ βρισκόταν στην γκιλοτίνα περιμένοντας να του κόψουν το κεφάλι, φώναζε στο δήμιό του να βιαστεί, γιατί στη λεπίδα του σηκωμένου σπαθιού του έβλεπε το πρόσωπο του Αγαπημένου του. *«Βιάσου, του είπε, γιατί όταν αφήσω το σώμα, θα πετάξω στην αγκαλιά του Αγαπημένου μου!»*

Από τα χρονικά της ζωής των Αγίων και των Διδασκάλων μαθαίνουμε ότι ήρθαν σ' αυτό τον κόσμο μόνο για χάρη μας και θυσίασαν τη ζωή τους για μας. Ο Ιησούς σταυρώθηκε, ο Σάμας Ταμπρίζ γδάρθηκε ζωντανός, ο Γκουρού Αρτζάν Ντεβ τοποθετήθηκε πάνω σε μια πυρακτωμένη σιδερένια πλάκα την ώρα που περιέλουζαν το σώμα του με καυτή άμμο, ο Γκουρού Τεγκ Μπαχαντούρ εκτελέστηκε στο Τσάντνι Τσόουκ, στο Δελχί και ο Καμπίρ δεμένος χειροπόδαρα πετάχτηκε σ' ένα ορμητικό πο-

τάμι. Πολλές φορές συμβαίνει οι άνθρωποι να υποβάλουν σε απίστευτα μαρτύρια τους Αγίους, όμως οι ίδιοι δε σταματούν να μας διδάσκουν ότι ο κόσμος που ζούμε είναι εφήμερος και ότι μόνο η αγάπη είναι αιώνια.

Ο Γκουρού Γκομπίντ Σινγκ έχει πει: *«Αληθώς, αληθώς σας λέγω. Μόνον όσοι αγαπούν βρίσκουν το Θεό».* Μόνο η αγάπη διαρκεί για πάντα. Ο Θεός είναι αγάπη και η ψυχή μας, που είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό, είναι επίσης αγάπη και η αγάπη είναι το μονοπάτι που οδηγεί στο Θεό. Έτσι, λοιπόν, όλοι οι άγιοι και οι Διδάσκαλοι μας έχουν διδάξει ότι πρέπει να αγαπάμε το Θεό, να αγαπάμε το Διδάσκαλο και όλη τη Δημιουργία και μ’ αυτό τον τρόπο θα φτάσουμε στη Θέωση.

Υπάρχουν τρεις δρόμοι για το Θεό. Το πρώτο μονοπάτι ονομάζεται ***Πιτρίγιαν Μαργκ*** και περιλαμβάνει τους τύπους, τα τελετουργικά και τις άλλες μεθόδους της άπρα-βίντια, της εξωτερικής γνώσης δηλαδή, όπως είναι η ανάγνωση των ιερών κειμένων, οι γιορτές, οι ελεημοσύνες και οι φιλανθρωπικές προσφορές, το να κάνουμε καλές πράξεις, το να πηγαίνουμε σε τόπους προσκυνήματος και το να τηρούμε τους τύπους, τα έθιμα και τις θρησκευτικές μας παραδόσεις. Αυτές οι μέθοδοι μπορεί να γεννήσουν μέσα μας την επιθυμία για το Θεό και να μας βοηθήσουν να ακολουθούμε έναν ηθικό και ενάρετο τρόπο διαβίωσης, αλλά δεν μπορούν να μας πάνε πιο μακριά. Είναι εξαιρετικά δύσκολο να συμπεριφερόμαστε στη ζωή με απόλυτα αγνό τρόπο, κι αν ακόμη το καταφέρουμε, δε γνωρίζουμε την εσωτερική διαδρομή, για να υψωθούμε στις ανώτερες περιοχές. Επιπλέον, η ενασχόλησή μας με τυπολατρίες δεν μας εξασφαλίζει την απελευθέρωσή μας από τον τροχό της μετεμψύχωσης, αφού ακόμα και η εκτέλεση αγαθών πράξεων και μόνο, δε μας προσφέρει τη σωτηρία. Ο Κρίσνα είπε ότι τόσο οι καλές όσο και οι κακές πράξεις είναι αλυσίδες, οι μεν από χρυσό και οι δε από σίδερο. Τα καρμικά δεσμά σπάνε μόνο με τη βοήθεια ενός αγίου, μιας Θεοποιημένης ψυχής.

Το δεύτερο μονοπάτι ονομάζεται ***Ντέβιαν Μαργκ*** και είναι γνωστό ως το μονοπάτι του φωτός. Όταν ένας Ινδουιστής πεθαίνει, το έθιμο προστάζει να του ανάβουμε μία λάμπα (μία λαμπάδα στις Χριστιανικές ανάλογες τελετές). Ο πραγματικός σκοπός αυτής της πράξης είναι για να του υπενθυμίζουμε το εσωτερικό Φως. Όταν βλέπουμε κάποιο εσωτερικό Φως, η ψυχή ανυψώνεται. Γενικά, επικρατεί η πεποίθηση ότι μόνο αυτοί οι δυο δρόμοι υπάρχουν και ότι, αν ακολουθήσουμε το μονοπάτι του Φωτός, τελικά θα συναντήσουμε το Θεό. Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, ωστόσο, μας εξηγούσε ότι δεν μπορούμε να γνωρίσουμε το Θεό ακολουθώντας μόνο το μονοπάτι του Φωτός, γιατί η λάμψη του μας περιβάλλει σε τέτοιο βαθμό, που χάνουμε την αίσθηση του χώρου και δεν ξέρουμε προς τα πού να κινηθούμε. Χάνουμε τον προσανατολισμό μας και η πρόοδός μας σε κάποιο σημείο σταματάει.

Ο άνθρωπος όμως πρέπει να θεμελιώσει την επαφή του με το φωτεινό Ηχητικό Ρεύμα, αν θέλει να φτάσει στο υπέρτατο Σπίτι του. Ακολουθώντας το Πιτρίγιαν και το Ντέβιαν Μαργκ δεν ανακαλύπτουμε το Θεό. Αργά ή γρήγορα θα πρέπει να ακολουθήσουμε το τρίτο μονοπάτι, το Σρούτι Μαργκ ή το μονοπάτι του Ουράνιου Ηχητικού Ρεύματος, αν θέλουμε να στεφτούν οι προσπάθειές μας με επιτυχία, αφού είναι η μόνη οδός που θα μας οδηγήσει τελικά μέχρι το Θεό.

Βασικές Προϋποθέσεις για να Συναντήσουμε το Θεό

Σκεπάζετε τα μέλη σας με ποικίλα μπαλώματα,
περίτεχνα κομμένα και ραμμένα στα μέτρα σας.

Καμπίρ Σαχίμπ

Αντλώντας ένα παράδειγμα από την καθημερινή μας ζωή, ο Καμπίρ Σαχίμπ επανέρχεται, για να αναλύσει τη σύνθεση του σώματός μας. Το ανθρώπινο σώμα αποτελεί ένα συνονθύλευμα που συγκροτείται από τη συρραφή πολλών ανόμοιων συνθετικών μερών. Λέγεται ότι διαθέτουμε διακόσια έξι οστά, στα οποία καταφύονται και τα συνδέουν μεταξύ τους εξακόσιοι περίπου σκελετικοί μύες. Ολόκληρη αυτή η δομή περιβάλλεται από δέρμα. Το σύνολο της σάρκας και των οστών, που αποτελούν το ανθρώπινο σώμα, είναι ενεργό μόνο όσο καιρό ζει μέσα του ο "χαρούμενος φίλος του". Ο επιστήθιος αυτός φίλος είναι ο αληθινός μας εαυτός, η ψυχή. Αν θέλουμε να εκπληρώσουμε τον προορισμό της ζωής μας, πρέπει να αναπτύξουμε ορθή αντίληψη των πραγμάτων και αυτό το χάρισμα είναι δώρο που μας χορηγείται από μια θεοποιημένη ψυχή, από έναν Τέλειο Διδάσκαλο που αποτελεί την ενσάρκωση του ίδιου του Θείου. Την ορθή κατανόηση ακολουθούν ορθές σκέψεις, που με τη σειρά τους συνεπάγονται ορθά λόγια και ορθές πράξεις. Θα πρέπει, λοιπόν, να ακολουθούμε μια συνειδητή και ενάρετη ζωή.

Ο Καμπίρ μας συμβουλεύει να διαπλάσουμε τη συμπεριφορά μας σε ενάρετες βάσεις και οι ενέργειες και οι συναλλαγές μας θα πρέπει να χαρακτηρίζονται από ακεραιότητα και ευθύτητα. Είναι χρέος μας να λέμε πάντα την αλήθεια, να μην πληγώνουμε ποτέ κανέναν και η ζωή μας να είναι αγνή. Οι Διδάσκαλοι δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στην αγνότητα, διακηρύσσοντας: *«Η αγνότητα είναι ζωή και η σεξουαλικότητα θάνατος.»* Θα πρέπει, επιπλέον, να μας παρακινεί μια ακατανίκητη επιθυμία για ανιδιοτελή προσφορά και η ζωή μας να δομείται με βάση τις προσταγές του Διδασκάλου μας. Πρέπει, λοιπόν, να κρατάμε ένα καθημερινό ημερολόγιο αυτοελέγχου των πράξεών μας, να παρακολουθούμε τακτικά το σά-

τσανγκ και να αφιερώνουμε συστηματικό χρόνο σε *μπατζάν* και *σιμράν*. Μόνο τότε θα έχουμε αξιοποιήσει σωστά το δώρο της ανθρώπινης ζωής που μας παραχωρήθηκε. Ο Χαζούρ συχνά ανέφερε τα λόγια του Ιησού: *«Ευλογημένοι οι αγνοί τη καρδία, διότι αυτοί τον Θεό όψονται.»* Μόνο όσοι ακολουθούν μια ηθική ζωή είναι ευλογημένοι και μόνο αυτοί θα βρουν το Θεό. Λέγεται:

Καθάρισε το θρόνο της καρδιάς σου,
για να μπορέσει να καθίσει ο Αγαπημένος σου.
Εξάλειψε κάθε άλλη σκέψη,
για να μπορέσει ο Αγαπημένος να βρει θέση.

Το μόνο που θα μας επιτρέψει να φτάσουμε στο Θεό είναι η ακράδαντη πίστη και η εμπιστοσύνη μας σ' Εκείνον. Αυτές είναι οι αρχές που πρέπει να διέπουν τη ζωή μας. Προς το παρόν, η προσοχή μας μοιράζεται στην οικογένειά μας, στα παιδιά μας, στη δουλειά μας και στην κοινωνική μας υπόληψη. Δυστυχώς, δε λαμβάνουμε καθόλου υπ' όψιν εκείνο που έχει πραγματική αξία στη ζωή. Ο πιο αδύναμος κρίκος στην αλυσίδα της ζωής μας είναι το γεγονός ότι δεν έχουμε σταθμίσει σωστά τις προτεραιότητές μας. Αν είχαμε από νωρίς πάρει την απόφαση και λέγαμε πρώτα ο Θεός και μετά όλα τα άλλα, όπως έκανε ο Σαντ Κιρπάλ, τότε όλος ο αγώνας που δίνουμε θα είχε τελειώσει. Δε δίνουμε καμιά προτεραιότητα στην αναζήτηση του Θεού ή, στην καλύτερη περίπτωση, την κατατάσσουμε στις τελευταίες θέσεις της λίστας των προτεραιοτήτων μας, ενώ η θέση που της αρμόζει είναι η κορυφαία.

Οι σοφοί της αρχαιότητας, οι Ρίσι και οι Μιούνι, καθόρισαν κανόνες, που ονομάζονται ***Γιάμας*** και ***Νιγιάμας***, οι οποίοι αποτελούν κανόνες αυτοπειθαρχίας και ορθής διαγωγής και ορίζουν εκείνα που πρέπει να κάνουμε και εκείνα που πρέπει να αποφεύγουμε. Παρομοίως το Οκτάπτυχο Μονοπάτι του Βουδισμού και οι τέσσερις αρχές του Τζαϊνισμού καθορίζουν τύπους ορθής συμπεριφοράς, απαραίτητους για να θεωρείται ότι διάγουμε μια αγνή ζωή. Ακολουθώντας αυτές τις αρχές ανοίγεται μπροστά μας ο δρόμος που οδηγεί στο Θεό, καθώς *«εκεί που τελειώνει η φιλοσοφία, αρχίζει η αληθινή θρησκεία»*. Τα προκαταρκτικά της αληθινής θρησκευτικής γνώσης ξεκινούν, μόλις αρχίσουμε να υπερβαίνουμε τη σωματική συνειδητότητα αποσύροντας την προσοχή μας από τα εννιά ανοίγματα του σώματος.

Ο άνθρωπος είναι το θαυμαστότερο δημιούργημα του Κυρίου. Τμήματα οστών συνδέονται μεταξύ τους με μυς και συνδέσμους που περιβάλλονται από δέρμα και μέσα σ' αυτό το οικοδόμημα αποστέλλεται μία ψυχή, για να του δώσει ζωή. Στην πραγματικότητα δεν είμαστε σώμα αλλά ψυχή. Είμαστε παιδιά του Θεού και γι' αυτό οφείλουμε να Τον συναντήσουμε στη διάρκεια αυτής της ζωής. Οι άγιοι δεν πιστεύουν ότι

πρέπει να περιμένουμε, για να συναντήσουμε το Θεό μετά θάνατον. Όπως έλεγε και ο Χαζούρ, αν κάποιος δεν έχει γίνει θεολόγος στη διάρκεια της ζωής του, δε θα γίνει ούτε με το θάνατό του. Πρέπει να αναζητήσουμε τη σωτηρία εδώ και τώρα, πριν ο χρόνος και η παλίρροια μας παρασύρουν.

Το μονοπάτι που καλούμαστε να ακολουθήσουμε είναι μονοπάτι δράσης αλλά και κάτι παραπάνω. Είναι ένα μονοπάτι ελέους και Θείας Χάρης. Η ματιά του ελέους ενός Διδασκάλου μας παρακινεί σε δράση και η δράση μας με τη σειρά της έλκει περισσότερο έλεος. Δημιουργείται έτσι μια αλληλουχία δράσης και ελέους, προσπάθειας και Χάρης, που, όταν αναπτυχθεί στην ολότητά της, οδηγεί στην απορρόφησή μας στο Θεό. Βασική προϋπόθεση όμως είναι ο ενάρετος βίος και η συνειδητοποίηση ότι είμαστε ψυχές και όχι σώματα. Η ψυχή είναι ο ένοικος του σπιτιού που ονομάζουμε σώμα και πάλι μόνο για περιορισμένο χρονικό διάστημα.

Ω! Πόσο μεγάλη ήταν η ζωή που πέρασα ικετεύοντας
για το Θεό, μια ζωή τεσσάρων ημερών!
Τις δυο τις πέρασα λαχταρώντας και τις
άλλες δυο περιμένοντας!

Δεν είναι απαραίτητο να ζήσουμε κι εμείς κατ’ αυτό τον τρόπο, παρόλο που είναι προτιμότερο να νιώθουμε αυτή τη λαχτάρα, παρά να μην την νιώθουμε. Ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ έλεγε συχνά ότι ο άνθρωπος που αφιερώνει τη ζωή του στην αναζήτηση του αληθινού Διδασκάλου, ευλογείται με μια νέα ανθρώπινη γέννηση και η αναζήτηση του Τέλειου Διδασκάλου στην παρούσα ζωή θεωρείται συνέχεια της προηγούμενης. Συνήθως όμως οι άνθρωποι ούτε καν τρέφουν την επιθυμία να συναντήσουν το Θεό.

Διατηρείτε Καθαρό το Ναό του Θεού

Έχουμε λερώσει το ράσο μας με αμαρτίες,
το μουλιάσαμε στην προσκόλληση και στη φιλαργυρία.
Από τη μια πήραμε τη διαταγή:
«μην παρεκκλίνετε απ’ το σωστό μονοπάτι»!
Κι από την άλλη πλευρά, στην άκρη του δρόμου, μας καλούν
αμέτρητοι οι πάγκοι, στολισμένοι με λαχταριστά αμαρτήματα.
Όσον καιρό πιστεύεις ότι είσαι ο πράττων,

το ταξίδι από τη μια μήτρα στην άλλη δε θα γνωρίσει τέλος.

Καμπίρ Σαχίμπ

Έχουμε αναλάβει την ευθύνη να διατηρούμε τα ρούχα μας νοικοκυρεμένα και καθαρά. Οφείλουμε να είμαστε καθαροί, άσπιλοι και αμόλυντοι, όταν καλούμε τον Αγαπημένο να μας επισκεφτεί. Δυστυχώς όμως, όσο η ζωή κυλάει, τα ρούχα μας λερώνονται με όλο και περισσότερες αμαρτωλές κηλίδες. Ένα δυσεπίλυτο αίνιγμα της ζωής παραμένει το γεγονός ότι σε κάθε σταθμό γινόμαστε βορρά του πόθου, του θυμού, της φιλαργυρίας, της προσκόλλησης και της περηφάνιας. Σε ολόκληρη τη διαδρομή, συναντάμε μια απίστευτη αλληλουχία πειρασμών που μας μαγεύουν και τελικά μας αιχμαλωτίζουν.

Όπως είπε και ο Χαφίζ:

Σε μανιασμένη θάλασσα με πέταξες,
δεμένο χειροπόδαρα πάνω σε μια σχεδία
Και με προειδοποίησες:
“Πρόσεξε μην ποτέ βρέξεις τα ρούχα σου,
έστω και με μια σταγόνα!”

Μικρά και μεγάλα κύματα κλονίζουν τη σχεδία μας, οπότε είναι σίγουρο ότι θα γίνουμε μούσκεμα. Κι όμως η εντολή είναι να είμαστε προσεκτικοί, για να μη στάξει πάνω μας ούτε μια σταγόνα.

Ο Καμπίρ μας ζητάει να μη λερώνουμε το ρούχο που τυλίγουμε στο κορμί μας, αλλά να το διατηρούμε πάντοτε φρεσκοπλυμένο και κολλαριστό. Ο παραλληλισμός αφορά στα αμαρτήματα και στα παραπτώματά μας που αφήνουν ανεξίτηλες κηλίδες και στίγματα στο κορμί μας, τα οποία εκτός των άλλων συντομεύουν τη ζωή μας. Το συγκεκριμένο ζήτημα το σκεφτόμαστε επιφανειακά, χωρίς να του δίνουμε την πρέπουσα προσοχή. Όμως ο χιτώνας που μας πρόσφερε ο ίδιος ο Θεός, το σώμα δηλαδή, ρυπαίνεται από τις αμαρτίες και το κακό που προκαλούμε. Έτσι, βρόμικοι και κουρελιασμένοι, πώς μπορούμε να αγκαλιάσουμε τον Αγαπημένο μας; Το σώμα και η ψυχή μας πρέπει να είναι άψογα, αλλά όπως λέει και η παροιμία, μας πιάνουν στον ύπνο η νωθρότητα, ο πόθος και τα άλλα κακά. Η απαλλαγή από τις αμαρτίες ωστόσο δεν αρκεί, για να συγχωνευτούμε με το Θεό. Οφείλουμε, επιπλέον, να απαλλαχθούμε κι από την πλάνη της δυαδικότητας.

Όταν συνειδητοποιήσουμε ότι ο Θεός είναι ο πράττων και εμπιστευτούμε στη φροντίδα Του τον εαυτό μας, μόνο τότε θα μπορέσουμε να απορροφηθούμε μέσα Του. Στη διάρκεια αυτής της πορείας, η ψυχή μας

συγχωνεύεται αρχικά με το Διδάσκαλο και στη συνέχεια με το Θεό. Αν εξετάσουμε τη ζωή μας με κριτικό βλέμμα, θα διαπιστώσουμε ότι ζούμε με στόχο την εξωτερική επίδειξη και δεν αφήνουμε τους ανθρώπους να δουν τον αληθινό μας εαυτό με τα πραγματικά του χρώματα. Εμφανιζόμαστε σαν να είμαστε κοντά στο Θεό, απλοί και αναμάρτητοι. Όμως όλα αυτά είναι θεατρινισμοί και υποκρισίες. Η καρδιά μας είναι αμαρτωλή και απέχουμε πολύ απ' αυτό που ονομάζεται "ανάταση πνεύματος". Αναφορικά με αυτή την πλάνη μας ο Γκουρού Νάνακ λέει σχετικά:

Ο νους μας είναι μαύρος εσωτερικά,
ενώ εξωτερικά δείχνει λευκός.
Μιμούμαστε απλώς τους τρόπους εκείνων
που παρέχουν υπηρεσίες στην πόρτα του Κυρίου.

Γεμάτοι αμαρτίες, αλλά φορώντας την προβιά του ενάρετου, προσπαθούμε να μιμηθούμε τις ψυχές που στέκονται υπάκουα στο κατώφλι του Θεού, ατενίζοντάς Τον και απολαμβάνοντας την παρουσία Του. Το σώμα είναι ο ναός του Θεού. Οι πέτρινοι ναοί που φτιάχνουν ανθρώπινα χέρια διατηρούνται πάντοτε καθαροί. Θα δείτε για παράδειγμα να πλένουν το Χρυσό Ναό της Αμριτσάρ στις τρεις η ώρα τα ξημερώματα. Το ίδιο πρέπει να κάνουμε κι εμείς, αφού σαν άλλοι ναοί, οι αληθινοί ναοί του Θεού, πρέπει να είμαστε πάντα καθαροί. Δυστυχώς όμως στην πραγματικότητα ασελγούμε στο σώμα μας, βεβηλώνουμε το ναό του Θεού καθημερινά, γεμίζοντάς τον με αμέτρητα αμαρτήματα. Αν όμως τον διατηρούσαμε αγνό και τον καθαρίζαμε όπως πρέπει, θα γινόταν η μόνιμη κατοικία του Κυρίου.

Αν γίνουμε αγνοί στην καρδιά θα γνωρίσουμε το Θεό. Όπως λένε ο Καμπίρ και ο Νάνακ: *«Πρόφερε το Όνομα του Θεού με καθαρή γλώσσα και αγνή καρδιά.»* Αν η καρδιά μας είναι καθαρή σαν κρύσταλλο και πλημμυρίζει από το Όνομα (Νάαμ) ή το Λόγο του Κυρίου, τότε θα έχουμε εκπληρώσει την αποστολή της ζωής μας με επιτυχία. Για να μπορέσουμε να "διεισδύσουμε εσωτερικά", όπως το λέει ο Έμερσον, θα πρέπει η διαγωγή μας να είναι ηθική και ενάρετη και να ακολουθούμε το μονοπάτι του Φωτός και του Ήχου. Το μονοπάτι της θρησκευτικής τυπολατρίας *(Πιτρίγιαν)* δε μας εξυπηρετεί σε τίποτα. Από την άλλη και το μονοπάτι του Φωτός *(Ντέβιαν)* δεν μας οδηγεί στον τελικό μας προορισμό. Μόνο όταν συνδεθούμε με το Ηχητικό Ρεύμα, φτάνουμε στο τέρμα της διαδρομής. Όπως λέγεται: *«Ψάξε να βρεις το δρόμο μέσα σου. Μόνο έτσι κατακτάς την αγιοσύνη.»* Ανακαλύπτουμε την εσωτερική διαδρομή μόνο, όταν φτάσουμε στα ιερά πόδια ενός Σατγκουρού, που με την ευσπλαχνία Του μας φέρνει σε επικοινωνία με το Νάαμ.

Το Εξαγνιστικό Νερό του Νάαμ ή του Λόγου

Η ψυχή δεν έχει τριφτεί με το σαπούνι του Νάαμ,
ούτε έχει πλυθεί με το αγνό νερό του Σάτσανγκ.

Καμπίρ Σαχίμπ

Οι αμαρτίες που έχουμε συλλέξει δεν μπορούν να ξεπλυθούν με το συνηθισμένο νερό. Πιστεύουμε πως, αν λουστούμε με τα καθαγιασμένα ύδατα ενός τόπου ιερού, θα ξεπλυθούμε από τις αμαρτίες μας. Η αλήθεια όμως είναι διαφορετική, γιατί το νερό που υπάρχει σ' αυτά τα μέρη ξεπλένει μόνο τις βρομιές του σώματος, αφήνοντας την ψυχή ανέπαφη. Οι αμαρτίες μας δεν εξαλείφονται. Αντίθετα, μας περισσεύει η περηφάνια που καταφέραμε να επιτελέσουμε το ιερό μας καθήκον να επισκεφτούμε την Κάαμπα ή τη Μέκκα ή τους Αγίους Τόπους στα Ιεροσόλυμα ή επειδή λουστήκαμε στη λίμνη στο Αμριτσάρ ή σκαρφαλώσαμε μέχρι το Αμαρνάθ στα Ιμαλάια. Όπως μας επισημαίνει και ο Καμπίρ, το κοινό νερό δεν μπορεί να ξεπλύνει τις αμαρτίες μας.

Την κάθαρση επιτυγχάνουν μόνο τα Νερά της Θεογνωσίας, η οποία κατακτιέται μόνο με το διαλογισμό, ο οποίος μας προσφέρει τη γνώση και την εμπειρία του Άφατου Ήχου. Τα ρούχα μας παραμένουν βρόμικα μέχρι να έρθουμε σε επαφή με αυτόν το Φωτοβόλο Ήχο, που στα διάφορα ιερά κείμενα περιγράφεται με ποικίλες ονομασίες, όπως: *Ναντ, Κάλαμ-ι-Ιλάχι (Η Φωνή του Θεού), Ζροάσα, η Φωνή της Σιγής, Ντουν ή Κιρτάν.* Θα μπορέσουμε να καθαρίσουμε τα καλύμματα της ψυχής, αν μάθουμε να ασκούμε την τέχνη της διάκρισης, και θα απόκτήσουμε αυτή την αντίληψη, όταν υψωθούμε πάνω από την αντίληψη των αισθήσεων. Θα μπορέσουμε να εξαλείψουμε αυτή τη βρομιά, όταν πιούμε μονορούφι το Ύδωρ της Ζωής, αυτό το Ελιξίριο που υπάρχει μέσα μας. Αν δεν πιούμε αυτό το ποτό, η ψυχή δε θα μπορέσει να αναρρώσει. Όταν έρθουμε σε επαφή με το Λόγο, όταν βιώσουμε το Φως και τον Ήχο μέσα μας και όταν πιούμε το Ελιξίριο της Ζωής, θα εξαγνιστούμε απ' όλες μας τις αμαρτίες. Οι άγιοι λένε πως, μόνο όταν βουτήξουμε στην Αμριτσάρ (την εσωτερική πηγή του Νέκταρ), η ψυχή καταφέρνει να αποβάλλει τα τρία καλύμματά της (το Φυσικό, το Αστρικό και το Αιτιατό) και συνειδητοποιεί ότι είναι ίδια με το Θεό. Τότε πλέον καταβάλλει ειλικρινείς προσπάθειες να συγχωνευτεί με τον Υπέρτατο Δημιουργό της.

Ξυπνήστε Πριν Είναι Αργά

Η ζωή κύλησε γρήγορα, αποβάλλοντας αυτό το χιτώνα,

όμως εμείς δε μάθαμε ποιο είναι το καλό και ποιο το κακό.
Μην έχετε αμφιβολία. Φυλάξτε αυτή την αλήθεια
μες στην καρδιά σας: Η αμφίεσή σας είναι ρούχα δανεικά.
Ο Καμπίρ λέει: "Φροντίστε το όσο μπορείτε,
ίσως το ανθρώπινο σώμα να μη σας δοθεί δεύτερη φορά".

Καμπίρ Σαχίμπ

Η ζωή φεύγει γρήγορα μέσα από τα χέρια μας και τα ρούχα μας βρομίζουν μέρα με τη μέρα. Με δυσκολία καταφέρνουμε να διακρίνουμε το καλό από το κακό κι έτσι παραμένουμε βυθισμένοι στην άγνοια, βουτώντας τα ρούχα μας όλο και πιο βαθιά στη βρομιά.

Ακόμη κι όταν ψυχανεμιστούμε την τραγική μας κατάσταση, καταφεύγουμε για γιατρειά στις μεθόδους της *άπρα βίντια*, στη θρησκευτική τυπολατρία δηλαδή και στα ήθη κι έθιμα των παραδόσεών μας. Όμως, ακόμη κι αν ικανοποιήσουμε τις απαιτήσεις αυτών των μεθόδων, δε θα καταφέρουμε να βρούμε το δρόμο προς το Θεό κι αυτό, γιατί δε θα έχουμε ανακαλύψει το μονοπάτι του Φωτός και του Ήχου. Με αυτό τον τρόπο με τον οποίο ζούμε, ακολουθώντας με προσήλωση τη δικιά μας πορεία χωρίς να μας ενδιαφέρει να μάθουμε πού θα μας οδηγήσει τελικά, συσσωρεύουμε όλο και πιο πολλά αμαρτήματα και εδώ είναι που χρειαζόμαστε τη συνδρομή ενός Σατγκουρού, για να αφυπνίσει μέσα μας τη συνειδητότητα της αληθινής μας κατάστασης. Μόνον εκείνος μπορεί να μας γιατρέψει. Σε αντίθετη περίπτωση, θα συνεχίσουμε να πηγαινοερχόμαστε ανήμποροι να αντιδράσουμε στον τροχό των γεννήσεων και των θανάτων.

Ένα μικρό γλίστρημα στις σκάλες
και δε βρίσκουμε ξανά σκαλί να πατήσουμε,
Έτσι χάνουμε και την ευκαιρία που μας πρόσφερε
η τωρινή ανθρώπινή μας γέννηση!

Ο Καμπίρ λέει ότι ξυπνάμε μόνο, όταν το δρεπάνι του Αγγέλου του Θανάτου έρχεται να μας πάρει το κεφάλι, αλλά τότε είναι πολύ αργά. Μια Ινδική παροιμία λέει: «Τι νόημα έχουν οι τύψεις, αν αφήσαμε το χωράφι μας απροστάτευτο και τα σπουργίτια φάγανε τη σοδειά μας;»
Το σώμα μας είναι ρούχο δανεικό και, παρότι δε μας ανήκει, θεωρούμε ότι είναι δικό μας. Η αλήθεια όμως είναι ότι εμείς τού ανήκουμε και δε συνειδητοποιούμε ότι είμαστε ξεχωριστές οντότητες και ότι το σώμα

είναι τόπος προσωρινής διαμονής. Οφείλουμε, λοιπόν, να το υπερβούμε και να εισέλθουμε στις ανώτερες περιοχές, πράγμα που μπορεί να συμβεί μόνο, όταν βρεθούμε στα ιερά πόδια ενός Θεανθρώπου που μπορεί να σταθεί στο πλευρό μας και σ' αυτόν και στον άλλο κόσμο, στην επικράτεια του χώρου και του χρόνου αλλά και πέρα απ' αυτήν. Θα πρέπει να συλλάβουμε αυτή την αλήθεια σε όλο της το μέγεθος, να την έχουμε πάντα κατά νου και πάντοτε να ενεργούμε κάτω από αυτό το πρίσμα. Ένα μεγάλο μέρος της ζωής μας έχει ήδη πάει χαμένο. Από δω και μπρος όμως θα πρέπει να επιδείξουμε τη δέουσα επιμέλεια στο κυνήγι του αληθινού και αντικειμενικού σκοπού της ζωής μας. Θα πρέπει να ξεπλύνουμε το σώμα μας, που βρίσκεται σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, από τις αμαρτίες που το μολύνουν και να είμαστε έτοιμοι να το εγκαταλείψουμε, όταν λάβουμε την άνωθεν εντολή. Θα πρέπει, λοιπόν, να στηριζόμαστε και να βρίσκουμε ανάπαυση στην αγκαλιά του Θεού.

Προσπαθήστε με ειλικρινή και σταθερό αγώνα να εκπληρώσετε την αποστολή της ζωής σας, αν πραγματικά επιθυμείτε να μην πάει χαμένη η ανθρώπινη γέννηση που σας προσφέρθηκε. Να θυμάστε πάντοτε ότι ο χαμένος χρόνος δεν αναπληρώνεται. Από την εξωτερική γνώση *(άπραβιντιά ή βαρνάτμακ)* στραφείτε στην εσωτερική γνώση *(πάρα-βίντια ή ντουνάτμακ)*, ανακαλύψτε το εσωτερικό Ηχητικό Ρεύμα και αποκτήστε άμεση εμπειρία της πνευματικότητας. Όταν ο Καμπίρ συνάντησε τον Σαρμπτζίτ, ένα θεολόγο, άριστο γνώστη των ιερών κειμένων, του τόνισε: *«Πώς μπορεί εσύ κι εγώ να σκεφτόμαστε με τον ίδιο τρόπο; Η γνώση σου προέρχεται από βιβλία, ενώ εγώ μιλώ γι' αυτά που είδα.»*

Πηγαίνετε σε μια Διδάσκαλο Ψυχή, σ' έναν πνευματικό Ειδήμονα που έχει λύσει ο ίδιος το μυστήριο της ζωής και του θανάτου, και με την αρωγή του, βρείτε τη λύση τού μυστηρίου κι εσείς οι ίδιοι. Η πνευματικότητα είναι μια τέλεια επιστήμη και τα αποτελέσματα των πειραμάτων σας επαληθεύουν την ορθότητά της. Οι άγιοι φτάνουν στο σημείο να πουν: *«Αν δε δω με τα ίδια μου τα μάτια, δε μου αρκούν τα λόγια του Γκουρού.»* Ένας δάσκαλος μπορεί να ισχυριστεί ότι είστε πνευματικά πολύ προηγμένοι, αλλά αν το Ακτινοβόλο Ηχητικό Ρεύμα δεν έχει ξεδιπλωθεί μέσα σας, μην το πιστέψετε. Η ζωή και η πνοή της ζωής είναι δώρα ανεκτίμητα. Αξιοποιήστε τα, λοιπόν, κατάλληλα. Ο αληθινός Διδάσκαλος, με τη γενναιοδωρία του, μας πρόσφερε το δώρο του Νάαμ και με βάση τη διδαχή Του, υψωνόμαστε από ένα χαμηλό επίπεδο στην ανώτερη ζωή. Ο Θεός είναι μια ανώτερη κατάσταση ύπαρξης κι όταν απορροφηθούμε μέσα Του, φτάνουμε στο ίδιο επίπεδο. Όλα τα πνευματικά βασίλεια εμπεριέχονται στο σώμα.

Όσοι ερευνούν τους εσωτερικούς κόσμους, ανακαλύπτουν το μακρόκοσμο στο μικρόκοσμο. Την αντανάκλαση της Αιτιατής περιοχής τη βλέπουμε στην Αστρική περιοχή και της Αστρικής στο Φυσικό σώμα. Όποιος εξερευνά τα μυστήρια που κρύβονται στο σώμα, φτάνει στο ση-

μείο να συνειδητοποιήσει την αλήθεια και ανακαλύπτει τα μυστικά της. Ακριβώς όπως ένα επιστημονικό πείραμα μπορεί εφαρμοστεί υπό την επίβλεψη ενός κατάλληλα καταρτισμένου, αρμόδιου επιστήμονα, έτσι και τα πειράματα στο χώρο της πνευματικότητας μπορούν να πραγματοποιηθούν υπό την προστατευτική φροντίδα του Γκουρού. Αυτό που μας τονίζουν κατ' επανάληψη είναι να αναζητήσουμε καταφύγιο και στέγη στο Διδάσκαλο. Υπακούστε τον. *«Αν με αγαπάτε τηρείτε τις εντολές μου»,* όπως έλεγε και ο Χριστός. Διαπλάστε τη ζωή σας σύμφωνα με τις προσταγές του Διδασκάλου σας και τότε θα απολαύσετε το έλεός Του, θα υψωθείτε πάνω από το σώμα, θα συγχωνευτείτε αρχικά με το Γκουρού και τελικά θα απορροφηθείτε στον ίδιο το Θεό. Αυτή είναι η αποστολή της ζωής μας και αυτό ακριβώς πρέπει να συνειδητοποιήσουμε. Η κεντρική ιδέα του ύμνου του Καμπίρ που μελετάμε σήμερα είναι αυτή ακριβώς.

Αποκτήσαμε το ανθρώπινο σώμα εξαιτίας της απίστευτα καλής μας τύχης και ο μόνος λόγος ύπαρξής του είναι να φτάσουμε στην Αυτογνωσία και στη Θέωση. Για την εκπλήρωση αυτού του στόχου, οφείλουμε να αφήσουμε στην άκρη κάθε δυσπιστία, αμφιβολία και υποκρισία. Όταν η εξαιρετική μας τύχη μας οδηγήσει στα ιερά πόδια ενός Διδασκάλου, είμαστε πράγματι απίστευτα ευλογημένοι, όμως αυτό από μόνο του δεν έχει κάποια ιδιαίτερη αξία. Υπήρξαν άνθρωποι που συναντήθηκαν με τον Γκουρού Τεγκ Μπαχαντούρ, κι όμως οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι τον αποκεφάλισαν! Το να συναντήσουμε ή να δούμε το Διδάσκαλο από πολύ κοντά, από μόνο του δεν εξυπηρετεί το σκοπό μας, αν πρωτίστως δεν έχουμε μια άμεση, προσωπική εσωτερική εμπειρία. Σε κάποιους στίχους μου αναφέρω:

Καρδιά με καρδιά και ψυχή με ψυχή,
αυτή είναι η αληθινή συνάντηση,
Το προσπέρασμα, το πήγαιν' έλα,
δεν είναι ούτε καν αντάμωμα.

Απλώς και μόνο το να δούμε το Διδάσκαλο, να Τον συναντήσουμε στα πεταχτά και να Του σφίξουμε το χέρι δε θα μας οδηγήσουν στο στόχο μας, αν η επαφή μας μαζί Του δε συνοδεύεται από την αντίληψη που προσφέρει η άμεση εσωτερική εμπειρία. Η αληθινή συνάντηση, όπως λένε και οι στίχοι, πραγματοποιείται όταν οι δυο γίνουν ένα, όταν εξαφανίζεται κάθε μορφής δυαδικότητας. Αληθινό αντάμωμα σημαίνει να συγχωνευτούμε με το Διδάσκαλο και στη συνέχεια, με τη Χάρη του, να συγχωνευτούμε με το Θεό. Η λύση στο μυστήριο της ζωής βρίσκεται στην άσκηση του Νάαμ.

Το ουσιαστικό μήνυμα και η σημασία αυτού του ύμνου του Καμπίρ είναι ότι η φυσική μας ύπαρξη είναι εφήμερη κι όσο καιρό σκεφτόμαστε με διαφορετικό τρόπο, θα ζούμε στην πλάνη. Το σώμα μας είναι μια ψευδαί-

σθηση και όχι ο αληθινός εαυτός μας και όσος καιρός μας έχει απομείνει να ζήσουμε σ' αυτόν τον κόσμο, θα πρέπει να τον αφιερώσουμε στον αγώνα να φτάσουμε στη Θέωση.

Ω καρδιά, στρέψε την αγάπη σου στον Κύριο!
Η χρυσή αυτή εποχή δε θα ξανάρθει.
Μη χάσεις, λοιπόν, τη λαμπρή ευκαιρία που έχεις.
Μην ξεχνάς τον εαυτό σου στην ομορφιά του κορμιού
και του προσώπου σου, γιατί δε διαφέρει
από τα φευγάτα σύννεφα.
Η άνεση και τα πλούτη είναι όμοια με τη ζωή στα όνειρα
και την πρωινή δροσιά στα φύλλα της χλόης.
Όσοι ζητούν καταφύγιο στη συντροφιά Του ανυψώνονται,
γιατί έτσι το συνηθίζει ο Κύριος.
Πρόσεξέ με, ω σαντού, γιατί σου λέω την αλήθεια:
«Μόνον έτσι μπορείς να διασχίσεις τον απέραντο ωκεανό».

Καμπίρ Σαχίμπ

Παντοτινός Θησαυρός

Ο Θεός είναι αγάπη, η ψυχή, που είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό, είναι επίσης αγάπη και ο δρόμος της επιστροφής στο Θεό είναι ο δρόμος της αγάπης. Γι' αυτό το λόγο, από τον πρώτο κιόλας καιρό, οι προφήτες και οι σοφοί, οι Ρίσι και οι Μιούνι, οι Γκουρού και οι Σούφι υμνούσαν ακατάπαυστα τη δόξα της αγάπης. Μας παρότρυναν να αγαπάμε το Δημιουργό μας, να αγαπάμε τη δημιουργία Του και να αναζητήσουμε κάποιον που να είναι ο ίδιος η προσωποποίηση της θείας αγάπης.

Ο Θησαυρός της Αγάπης

Υπάρχουν κάποιοι που ισχυρίζονται ότι ο άνθρωπος δεν έχει τη δυνατότητα να γνωρίσει το Θεό. Είμαστε θνητοί, λένε, οπότε εκ φύσεως έχουμε περιορισμούς. Πώς μπορούμε λοιπόν να γνωρίσουμε το Αθάνατο και το Απόλυτο; Σε σχέση με αυτά, ο Αγαπημένος μας Διδάσκαλος Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, συχνά αφηγούταν την ιστορία των έξι τυφλών και του ελέφαντα. Για να μάθουν τι ήταν αυτό το παράξενο πλάσμα, ο καθένας από τους τυφλούς ψηλάφισε τον ελέφαντα, αλλά μπόρεσε να νιώσει μόνο ένα από τα μέλη του σώματός του. Ο άνθρωπος που έπιασε το πόδι του είπε ότι ο ελέφαντας είναι σαν κολώνα. Εκείνος που έπιασε το αυτί του τον περιέγραψε σαν βεντάλια. Ο τρίτος που ψηλάφισε την κοιλιά του είπε ότι ήταν σαν ένα τεράστιο βαρέλι. Ο άλλος που έπιασε την προβοσκίδα του σκέφτηκε ότι ο ελέφαντας είναι κάτι που μοιάζει με ραβδί ή κοντάρι κ.ο.κ. Κάθε τυφλός μιλούσε με βάση τη δική του περιορισμένη εμπειρία και σύντομα άρχισαν να αντιδικούν μεταξύ τους, επιμένοντας ο καθένας ότι η δικιά του περιορισμένη εμπειρία ήταν η μόνη αλήθεια.

Το ίδιο συμβαίνει και μ' εμάς. Σαν τους τυφλούς που συνάντησαν ένα πλάσμα που, εξαιτίας των διαστάσεών του, ήταν πολύ δύσκολο να το αισθανθούν και να το εξετάσουν στο σύνολό του, έτσι κι εμείς μαντεύουμε στα τυφλά τη φύση του Θεού, βασισμένοι στην εξαιρετικά περιορισμένη εμπειρία μας. Υπάρχει μια σχολή μυστικισμού που υποστηρίζει ότι, παρόλο που ο Θεός μπορεί να είναι απερίγραπτος και άμορφος, είναι ωστόσο δυνατόν η ψυχή να υπερβεί το Φυσικό, το Αστρικό και το Αιτιατό επίπεδο και να φτάσει σ' ένα σημείο, όπου είναι σε θέση να συγχωνευτεί με το Δημιουργό της. Στο κάτω-κάτω είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό και η σταγόνα που γίνεται ένα με τον ωκεανό γίνεται ο ίδιος ο ωκεανός. Πραγματικά, η σταγόνα δεν είναι ο ωκεανός, μόλις όμως γίνει ένα με

τον ωκεανό, δε διαφέρει και δεν ξεχωρίζει απ' αυτόν. Το ίδιο ισχύει και μ' εμάς. Μπορεί να μην έχουμε τη δυνατότητα να γνωρίσουμε το Θεό με βάση την περιορισμένη μας συνειδητότητα, αν όμως φτάσουμε στο σημείο ο εαυτός μας να αρχίσει να συγχωνεύεται με τον Υπερεαυτό, τότε, θα λέγαμε, ότι μπορούμε να Τον γνωρίσουμε με το να γίνουμε ένα μαζί Του. Εκείνος που γνωρίζει το Θεό επιτυγχάνοντας την ένωση μαζί Του, γίνεται κατά κάποιο τρόπο η ζωντανή ενσάρκωση του Απόλυτου εδώ, σ' αυτό τον πεπερασμένο κόσμο.

Όταν ζούμε στο Φυσικό κόσμο, μπορεί να μην είμαστε σε θέση να δούμε το Θεό και να Τον αγαπήσουμε. Πώς μπορούμε άλλωστε να αγαπήσουμε κάτι που δεν έχουμε δει ή δεν έχουμε βιώσει; Το να συναντήσουμε όμως έναν Θεάνθρωπο, τον Υιό του Υπέρτατου Πατέρα, είναι σαν να βλέπουμε κάτι από τον ίδιο το Θεό. Μόλις μπορέσουμε να τον συναντήσουμε, τότε θα είμαστε σε θέση να αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε κάτι από τον ίδιο το Θεό και αρχίζουμε έτσι να Τον αγαπάμε.

Η αγάπη είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της ψυχής. Όσο καιρό είμαστε σ' αυτόν τον κόσμο, είναι απολύτως φυσιολογικό η ψυχή να προσκολλάται στα πράγματα του κόσμου. Αυτές οι προσκολλήσεις μοιάζει να της εξασφαλίζουν κάποια μορφή ευτυχίας ή απόλαυσης. Όμως, οι ίδιες αυτές προσκολλήσεις είναι υπαίτιες για τον πόνο και τα βάσανά μας. Η ψυχή είναι συνειδητή οντότητα. Πώς λοιπόν μπορεί να απόκομίσει διαρκή ευτυχία από κάτι που είναι υλικό και δε μετέχει της φύσης της; Όποια χαρά βιώνει, απορρέει από τη δική της ικανότητα να προσέχει, να συμμετέχει και να συγκεντρώνεται. Όταν προσηλωθούμε σ' αυτό που αγαπάμε, ξεχνάμε όλα τ' άλλα. Όμως, όλα τα αντικείμενα του κόσμου αυτού είναι πεπερασμένα και υπόκεινται στη φθορά και στη σήψη. Επομένως, όποια χαρά ή απόλαυση νιώθουμε εξαιτίας της προσκόλλησής μας στα εγκόσμια, ζει για λίγο και εξαφανίζεται στο διάβα του χρόνου. Η ψυχή είναι αναλλοίωτη και αθάνατη και αν θέλει να γνωρίσει την πραγματική ευτυχία, πρέπει να προσκολληθεί σ' εκείνο που μετέχει της ουσίας της, σε ό,τι δηλαδή είναι εκλεπτυσμένο και συνειδητό, σε ό,τι είναι αιώνιο και αθάνατο, αφού η ίδια η ψυχή είναι αιώνια και αθάνατη.

Η ένωση της ψυχής με ό,τι είναι πανσυνειδητό και εκτός χρόνου είναι εφικτή στο ανθρώπινο σώμα. Ακόμα και οι θεοί και οι θεές, όπως λέγεται, πρέπει να ξαναγεννηθούν στην ανθρώπινη μορφή, αν πράγματι επιθυμούν την ένωση με το Δημιουργό τους. Το ανθρώπινο σώμα, με το οποίο έχουμε προικιστεί, είναι γνωστό ως η κορωνίδα της δημιουργίας. Είναι το επιστέγασμα και ο κολοφώνας της. Όταν ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, όπως λένε οι Γραφές, ζήτησε ακόμη κι από τους αγγέλους να τον προσκυνήσουν.

Πώς όμως αξιοποιούμε την υπέρτατη αυτή ευκαιρία της ανθρώπινης γέννησης που μας δόθηκε; Αν κοιτάξετε γύρω σας, θα διαπιστώσετε ότι

όλοι σπαταλάμε την ενέργειά μας σε εγκόσμιες προσκολλήσεις. Αφήνουμε να γλιστρήσει μέσα από τα χέρια μας η υπέροχη αυτή ευκαιρία, για χάρη πραγμάτων που δεν έχουν καμιά αξία και σύντομα θα σβήσουν. Η προσοχή μας απορροφάται από την οικογένειά μας, από τις σχέσεις μας, από το κυνήγι της εξουσίας και του πλούτου και χανόμαστε μέσα τους, παρόλο που στο βάθος της καρδιάς μας ξέρουμε ότι κανένα απ' αυτά δε θα μείνει για πάντα κοντά μας και κανένα δε θα σταθεί στο πλευρό μας την κρίσιμη ώρα. Πόσο εύκολα εξανεμίζεται ο πλούτος και η εξουσία μας μέσα σε μια στιγμή! Η υγεία του σώματος και η όμορφη εμφάνισή μας, που νομίζουμε ότι μας ανήκουν και ταυτιζόμαστε τόσο απόλυτα μαζί τους, ακόμα κι αυτά με το πέρασμα του χρόνου μας εγκαταλείπουν. Μια και μόνο προσβλητική λέξη είναι αρκετή και μια φιλία μπορεί να τελειώσει. Ακόμα κι αν αντέξει στις δοκιμασίες του χρόνου, πράγμα αρκετά σπάνιο, υπάρχει κανένας φίλος, υπάρχει κάποιος λατρευτός μας άνθρωπος που είναι σε θέση να μας συντροφέψει πέρα από τον τάφο; Μόνοι ήρθαμε στον κόσμο και μόνοι πρέπει να φύγουμε.

Τα χαρίσματά μας και οι σχέσεις που κάνουμε σ' αυτό τον κόσμο, όλα υπόκεινται στη φθορά του χρόνου και ανήκουν στο βασίλειο του θανάτου. Αν υπάρχει κανείς να μας συντροφέψει πέρα απ' αυτό το σύνορο, αυτός είναι ο Σατγκουρού, ο Διδάσκαλός μας, κι αν υπάρχει κάποιο δώρο που θα συνεχίσει να βρίσκεται στην κατοχή μας μετά το θάνατο, αυτό είναι το δώρο του Νάαμ, το δώρο του Ιερού Λόγου. Αυτό είναι ένα δώρο που εισπράττουμε σαν ευλογία από έναν τέλειο Διδάσκαλο. Το γεγονός ότι μας συνδέει με τη Δημιουργική Δύναμη του Κυρίου, το θείο Φως, που ξεπερνάει σε λαμπρότητα το φως εκατομμυρίων ήλιων, και τη θεία Μουσική, που είναι αυθύπαρκτη και αιώνια, οφείλεται στο ότι ο ίδιος είναι η ενσάρκωση της αγάπης. Μπορεί να πιστεύουμε ότι εμείς ψάξαμε να τον βρούμε και ότι η αγάπη μας προκάλεσε τη Χάρη Του. Όμως, όπως λένε οι Πέρσες Σούφι: *«Η αγάπη πρώτα αναβλύζει από την καρδιά του Αγαπημένου.»* Ο Διδάσκαλος, λοιπόν, μας οδηγεί στα ιερά Του πόδια, μας προσφέρει το θείο δώρο της αγάπης και η αγάπη που νιώθουμε για εκείνον είναι απλώς η αντανάκλαση της δικιάς του αγάπης. Μας διδάσκει την τέχνη της υπέρβασης του σώματος, ή με άλλα λόγια, μας μαθαίνει να πεθαίνουμε, ενόσω ζούμε, και μας παρέχει τη δυνατότητα να υψωθούμε στα ανώτερα βασίλεια.

Το ταξίδι μας είναι πράγματι μακρύ, αλλά ακόμα και το μακρινότερο ταξίδι γίνεται σύντομο μαζί Του. Η ταχύτητα με την οποία πραγματοποιούμε το ταξίδι είναι ευθέως ανάλογη της έντασης με την οποία ανταποκρινόμαστε στην αγάπη Του. Αν μπορέσουμε να ανταποδώσουμε πλουσιοπάροχα στην αγάπη του, αν μπορέσουμε να αυτοπαραδοθούμε στην αγάπη του και τότε το εσωτερικό μας ταξίδι θα γίνει απείρως ταχύτερο.

Η αγάπη, λοιπόν, είναι το μυστικό, το μυστήριο και το κλειδί που ξεκλειδώνει τους θησαυρούς της πνευματικότητας. Όποιος έχει βρει έναν αληθινό Διδάσκαλο και έχει αυτοπαραδοθεί απόλυτα σ' Εκείνον και Τον έχει κάνει το καταφύγιο της ζωής του, μπορεί να προσδοκά ότι θα ολοκληρώσει το ταξίδι του σε μια και μόνη ζωή. Κάποιοι στίχοι του Σουαμίτζι Μαχαράτζ της Άγκρα μας λένε ότι μπορεί να χρειαστούν μέχρι τέσσερις ανθρώπινες γεννήσεις, για να πετύχει κάποιος την έσχατη λύτρωση. Όταν αναφερόταν σ' αυτούς τους στίχους ο Χαζούρ, τόνιζε κατ' επανάληψη ότι ένας άνθρωπος είναι δυνατόν να συμπυκνώσει τις τέσσερις αυτές ζωές και να τις μετατρέψει σε στάδια μιας και μόνης ζωής. *«Δε μου αρέσει η σωτηρία που μου υπόσχονται σε μια άλλη ζωή»*, έλεγε. Και πράγματι, η Χάρη και η γενναιοδωρία Του έφερε την ελπίδα της σωτηρίας σε μια και μόνο ζωή σε αμέτρητους ανθρώπους.

Τον παλιό καιρό οι Διδάσκαλοι εξέταζαν εξονυχιστικά τους αναζητητές, πριν τους ευλογήσουν με τη μύηση. Οι μαθητές που γίνονταν δεκτοί ήταν λίγοι και αυστηρά διαλεγμένοι. Οι παρελθόντες Διδάσκαλοι είχαν μυήσει μόνο λίγες εκατοντάδες ή το πολύ λίγες χιλιάδες, ο Χαζούρ όμως μοίρασε τους θησαυρούς της πνευματικότητας απ' άκρου εις άκρον. Όταν τελικά εγκατέλειψε τον κόσμο μας, ο Σαντ Κιρπάλ Σίνγκ μου ζήτησε να πάω και να ελέγξω στην Μπεάς τον αριθμό των ανθρώπων που μύησε ο Χαζούρ. Το έκανα και ανακάλυψα ότι στους καταλόγους της Μπεάς είχαν καταγραφεί περίπου 125.000 μυημένοι. *«Αυτοί είναι όσοι μυήθηκαν προφορικά από τον Χαζούρ»*, μου τόνιζε ο Αγαπημένος Δάσκαλος. *«Φαντάσου πόσους μύησε με τις θεόπνευστες ματιές του!»* Η μύηση, σε τελική ανάλυση, δεν είναι μια ιεροτελεστία ή μια τυπική τελετή. Είναι ο εσωτερικός σύνδεσμος, η ανύψωση που παρέχει στο πνεύμα ο Θεάνθρωπος στρέφοντας την προσοχή μας προς τα πάνω. Αλήθεια, πόσο φιλεύσπλαχνα ο Χαζούρ έδινε αυτή την προσοχή Του! Ήταν τόσο όμορφη, τόσο γοητευτική και τόσο εκπληκτική η παρουσία Του, που σου έκοβε την ανάσα! Τι ακτινοβολία! Τι λαμπρότητα! Όποιος Τον είδε έστω και λίγα λεπτά συγκλονίστηκε κι έτσι συγκινημένος λάμβανε τις ανυψωτικές και μεθυστικές Του ματιές. Ματιές αγάπης. Έμοιαζε σαν η φύση να είχε ξοδέψει όλες τις χάρες της στο πρόσωπό Του. Η βασιλική Του κορμοστασιά, το όμοιο με κύκνου βήμα Του, μαγνήτιζε όσους Τον έβλεπαν. Οι άνθρωποι ρωτούσαν αν ήταν βασιλιάς και πράγματι, ήταν ο Βασιλιάς των ανθρώπων. Όποιος έριχνε το βλέμμα πάνω Του, γινόταν σκλάβος Του. Όσοι Τον έβλεπαν, ένιωθαν κεραυνοβόλο μυστικιστικό έρωτα.

Είπα νωρίτερα ότι ο Θεός είναι αγάπη και ο δρόμος της επιστροφής στο Θεό περνάει επίσης μέσα από την αγάπη. Πώς όμως μπορούμε να αγαπήσουμε κάποιον που δεν έχουμε δει; Ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορούμε να αγαπήσουμε το Θεό, είναι να αγαπήσουμε εκείνον στον οποίο ο Ίδιος έχει εκδηλωθεί. Μπορούμε να ξεκινήσουμε το μονοπάτι της θείας αγάπης μόνον, όταν συναντήσουμε το Θεάνθρωπο. Όλες οι μο-

ρφές εγκόσμιας αγάπης δεν μετέχουν της φύσης της θείας αγάπης. Είναι εφήμερες και απλώς ευφημισμός των σαρκικών μας επιθυμιών. Τέτοιες μορφές αγάπης δεν μπορούν να μας φέρουν διαχρονική γαλήνη και ηρεμία, γιατί από μόνες τους υπόκεινται στη φθορά του χρόνου.

Οι στίχοι λοιπόν του Καμπίρ, τους οποίους θα εξετάσουμε σήμερα, μας παροτρύνουν να επιδιώξουμε μια αγάπη διαχρονική, μια αγάπη αιώνια.

Ω καρδιά, στρέψε την αγάπη σου στον Κύριο!
Η χρυσή αυτή εποχή δε θα ξανά' ρθει.
Μη χάσεις λοιπόν τη λαμπρή ευκαιρία που έχεις.

Καμπίρ Σαχίμπ

Ο Καμπίρ Σαχίμπ μας παροτρύνει να αξιοποιήσουμε στο έπακρο την απαράμιλλη αυτή ευκαιρία. Ο χρόνος τρέχει και όπως έλεγε ο Χαζούρ: *«Ο χρόνος και η παλίρροια δεν περιμένουν κανέναν».* Στις αρχαίες Γραφές γίνεται αναφορά σε γιόγκι που ασκήθηκαν στο διαλογισμό χιλιάδες χρόνια. Ό,τι κι αν συνέβαινε στο παρελθόν, γεγονός παραμένει ότι στις μέρες μας (δεκαετία 80) ο μέσος όρος ζωής στην Ινδία είναι λίγο πάνω από τα 50 χρόνια. Σε κάποιες χώρες της Δύσης, ο μέσος όρος είναι μεγαλύτερος, όμως ποιος μπορεί να είναι σίγουρος ότι θα ζήσει τόσο πολύ; Σε αυτό τον κόσμο, ο θάνατος είναι το μόνο σίγουρο και αυτός είναι ο λόγος που στο Γκράνθ Σαχίμπ αναφέρεται ότι: *«Η ζωή είναι ένα ψέμα κι ο θάνατος η μόνη αλήθεια.»* Μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι θα ζούμε το αμέσως επόμενο λεπτό; Κι αν δεν υπάρχει αυτή η βεβαιότητα για τη ζωή, πώς μπορούμε να αντέξουμε την απώλεια και τη σπατάλη έστω κι μιας στιγμής;

Οι Άγιοι δε μας ζητούν να πάρουμε τα βουνά, τις ερήμους ή τα δάση. Το μονοπάτι που μας προσφέρουν είναι μονοπάτι θετικού και όχι αρνητικού μυστικισμού. Περιμένουν από μας να ζούμε μέσα στον κόσμο, αλλά ταυτόχρονα να κινούμαστε σταθερά προς την επίτευξη του στόχου μας. Μας έχουν διδάξει ότι το ένα δεν εμποδίζει, ούτε αποκλείει το άλλο. Οι παλιές μορφές γιόγκα ήταν τόσο δύσκολες, τόσο απαιτητικές και τόσο χρονοβόρες, ώστε κάποιος έπρεπε να εγκαταλείψει τον κανονικό τρόπο ζωής, προκειμένου να ασχοληθεί μαζί τους. Το μονοπάτι όμως που μας προσέφεραν οι άγιοι είναι η *Σούρατ Σαμπντ Γιόγκα*. Είναι μια φυσική γιόγκα που ένα παιδί πέντε ετών μπορεί να την εξασκήσει το ίδιο όπως κι ένας αιωνόβιος γέροντας. Η ευκολία, λοιπόν, και η φυσικότητά της μας δίνουν τη δυνατότητα να επιδιώξουμε τον απώτατο πνευματικό μας στόχο, χωρίς να χρειαστεί να εγκαταλείψουμε τις οικογενειακές και τις κοινωνικές μας δεσμεύσεις. Έχουμε χρέος απέναντι στους γονείς, στους συζύγους και στα παιδιά μας και το να τους τιμούμε είναι το μόνο σωστό. Έχουμε χρέος απέναντι στην κοινωνία μας, στη χώρα μας, ακόμα και

πέρα από τη χώρα μας, έχουμε χρέος απέναντι στον κόσμο και οφείλουμε να τον υπηρετήσουμε, όσο καλύτερα μπορούμε. Όμως, όσο εκπληρώνουμε αυτές τις υποχρεώσεις μας, δεν πρέπει να χάνουμε από τα μάτια μας το στόχο για τον οποίο όλοι γεννηθήκαμε.

Όσο χρόνο κι αν χάσαμε στο παρελθόν, ας πάρουμε την απόφαση να μη σπαταλήσουμε ούτε ένα λεπτό από δω και μπρος, γιατί το ταξίδι που ανοίγεται μπροστά μας είναι μακρύ και η πορεία του τεθλασμένη τόσο, που δεν είμαστε σε θέση να δούμε την απόσταση που έχουμε να διανύσουμε στο σύνολό της. Ο άνθρωπος που κινείται προς τον ορίζοντα, ανακαλύπτει ότι ο ορίζοντας διαρκώς απομακρύνεται. Το καλύτερο που μπορούμε να δούμε είναι το μονοπάτι μέχρι την επόμενη στροφή, αλλά και πάλι, μόλις φτάσουμε σ' εκείνο το σημείο, ανακαλύπτουμε ότι εκτείνεται ακόμη πιο πέρα.

Η Εφήμερη Φύση της Εξωτερικής Ομορφιάς και του Πλούτου Και το Αιώνιο Ταξίδι της Ψυχής

Μην ξεχνάς τον εαυτό σου στη ομορφιά του κορμιού
και του προσώπου σου, γιατί δεν διαφέρουν
από τα εφήμερα σύννεφα.
Τα πλούτη και η άνεση είναι όμοια με τη ζωή στα όνειρα
και την πρωινή δροσιά στα φύλλα της χλόης;

Καμπίρ Σαχίμπ

Αν η φύση μας έχει ευλογήσει με φυσική ομορφιά, πόση περηφάνια και πόση ματαιοδοξία νιώθουμε στ' αλήθεια! Κινούμαστε και φερόμαστε σαν να είμαστε το επίκεντρο της Δημιουργίας. Γινόμαστε το αντικείμενο θαυμασμού του υπόλοιπου κόσμου και νιώθουμε σαν μονάρχες και σαν το επίκεντρο της προσοχής των πάντων. Κι όμως, πόσο εφήμερη είναι η φυσική ομορφιά! Ένας Σούφι άγιος έχει πει ότι κάποτε, καθώς προχωρούσε, σκόνταψε σ' ένα κρανίο το οποίο τον επέπληξε: *«Βάδιζε προσεκτικά,* του είπε, *γιατί φαίνεται δεν ξέρεις ότι υπήρξε μια εποχή που ήμουν η βασίλισσα της ομορφιάς; Όπου κι αν πήγαινα κέρδιζα τον θαυμασμό κι όποιος με κοίταζε, γινόταν σκλάβος μου.»*

Η ομορφιά του σώματος ανθίζει μόνο για μια εποχή και, πριν καν το καταλάβετε, χάνεται για πάντα. Ο Φάιζ, ο Ούρδος ποιητής, έχει πει: *«Ικέτεψα για μια ζωή τεσσάρων ημερών, απ' τις οποίες δυο πέρασα λαχταρώντας και δυο περιμένοντας.»*

Πόσο εύθραυστη και σκληρή είναι η φυσική ομορφιά, αν δεν συνοδεύεται από συμπόνια κι ανθρωπιά, από καλοσύνη και αγάπη! Από μόνη της μας αιχμαλωτίζει μόνο για μια στιγμή, μόνο για μια εποχή. Πόσο εφήμερη είναι πραγματικά η φυσική γοητεία! Διαχρονικό είναι μόνο το χάρισμα της αγάπης κι αυτό είναι κάτι που αποκτάμε μόνο από ένα ζωντανό Διδάσκαλο. Τέτοιες οντότητες είναι οι πηγή του θείου κι όποιος συναναστρέφεται μαζί τους και εισπράττει έστω και μια σταγόνα από την πεμπτουσία της αγάπης τους, μεταμορφώνεται για πάντα. Εκείνο που διαρκεί πέρα από το χρόνο είναι αυτή η αγάπη, είναι η ομορφιά αυτής της αγάπης. Στο Γκράνθ Σαχίμπ αναφέρεται: *«Τι κι αν έχασα το άνθος της νιότης μου, αν ο Κύριός μου συνεχίζει να μ' αγαπά.»* Σε κάποιο άλλο σημείο, παρουσιάζει το φυσικό σώμα με τη σύζυγο κι αναρωτιέται πόση αξία έχει η ομορφιά της, αν δεν μας ενώνει με τον Κύριό της. Δεν υπάρχει τρόπος να σταματήσουμε το χρόνο. Ο χρόνος είναι αδυσώπητος και ανελέητος. Αν αναζητούμε διαρκή ευτυχία και διαρκή ομορφιά, δεν έχουμε παρά στραφούμε προς την πηγή ολόκληρης της ευτυχίας και της ομορφιάς, που είναι ο ίδιος ο Θεός. Ο Κύριος είναι πέρα από το χρόνο και το θάνατο. Αν λοιπόν μας αγαπάει και μας λατρεύει, τι πειράζει αν το εξωτερικό μας ένδυμα είναι κουρελιασμένο;

Υπάρχει μια παραβολή από τις παραδόσεις των Σούφι, που συνήθιζε να αναφέρει ο Χαζούρ. Ήταν κάποτε μια αγία που περνούσε τις μέρες και τις νύχτες της στη λατρεία του Κυρίου. Όμως, ήταν τόσο φτωχή και άπορη, ώστε ήταν αναγκασμένη να φοράει κουρέλια. Κάποια μέρα, ένας φίλος της την κορόιδεψε και της είπε: *«Αφού είσαι η αγαπημένη του Κυρίου και περνάς όλη την ώρα στη λατρεία Του, γιατί δεν του ζητάς να σου δώσει ένα καινούριο φόρεμα; Πότε θα βγάλεις αυτά τα κουρέλια; Όταν θα γίνεις η νύφη του Κυρίου;»* Η αγία απάντησε: *«Ο Κύριός μου γνωρίζει τι χρειάζομαι καλύτερα από μένα. Δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορεί να μου το προσφέρει. Αν ο ίδιος είναι ευτυχισμένος, όταν με βλέπει με αυτά τα κουρέλια, τότε αυτά είναι ωραιότερα από το νυφικό κάθε πριγκίπισσας.»*

Το κρίσιμο σημείο, επομένως, είναι να ζούμε εντός της αγάπης του Κυρίου. Πρέπει να μάθουμε να παραδινόμαστε στη θέλησή Του, μέχρι εκείνου του σημείου όπου, ακόμα κι αν μας έχει με κουρέλια, να νιώθουμε τέρψη που τα φοράμε, σαν να φορούσαμε πριγκιπικούς χιτώνες. Πρέπει να φτάσουμε σε μια κατάσταση του νου, σ' ένα επίπεδο, όπου, ανεξάρτητα απ' ό,τι συμβαίνει, εμείς να βροντοφωνάζουμε "Γλυκό είναι το θέλημά Σου". Αν η φύση μας έχει ευλογήσει με εξωτερική ομορφιά, θα πρέπει, ακόμα κι αυτό, να το θεωρούμε ως ένα επιπλέον δώρο του Αγαπημένου μας. Πώς μπορεί τότε να υπάρξει χώρος για περηφάνια ή ματαιοδοξία; Το πρόβλημα είναι ότι ξεχνάμε το δωρητή κι απολαμβάνουμε τα δώρα Του, ξεχνάμε το Δημιουργό και χαιρόμαστε τη Δημιουργία Του.

Σπαταλάμε τη ζωή μας στο κυνήγι του πλούτου και των ανέσεων. Στην αναζήτησή τους είμαστε διατεθειμένοι να ποδοπατήσουμε ακόμα και τα αδέρφια μας. Κι όμως, τα πλούτη κι οι ανέσεις δε διαρκούν περισσότερο απ' όσο η ομορφιά του κορμιού ή του προσώπου μας. Νιώθουμε απόλαυση, όταν τα αποκτάμε και πιστεύουμε ότι θα μας ανήκουν για πάντα. Κι όμως, μ' ένα ξαφνικό γύρισμα της μοίρας, γλιστρούν και χάνονται μέσα από τα χέρια μας.

Πόσο όμορφα πράγματα βλέπουμε κάποιες φορές στα όνειρά μας! Πόσο μας συγκλονίζουν και πόσο μας μαγεύουν! Υπάρχει τίποτα που να φαντάζει πιο πραγματικό ή πιο υπέροχο εκείνες τις στιγμές; Κι όμως, μόλις χαράξει η μέρα κι εμείς ξυπνήσουμε, το όνειρο εξανεμίζεται και όλα όσα είδαμε καταλαβαίνουμε ότι ήταν ψευδαίσθηση. Σκεφτείτε επίσης και τη άλλη εικόνα που χρησιμοποιεί ο Καμπίρ Σαχίμπ, την εικόνα της πρωινής δροσιάς. Όταν χαράζει η μέρα, θα παρατηρήσετε ότι οι δροσοσταλιές μοιάζουν με μαργαριτάρια που γυαλίζουν απλωμένα στα φύλλα της χλόης. Υπάρχει άλλο τόσο εξαίσιο θέαμα που να μπορεί να μας μείνει έτσι ανεξίτηλα χαραγμένο στη μνήμη μας; Κι όμως, πόσο εφήμερη είναι η ομορφιά κι ο πλούτος! Πριν καν ο ήλιος προλάβει να φτάσει στο ζενίθ, η δροσιά μοιάζει να το βάζει στα πόδια, χωρίς καν να αφήσει ίχνη πίσω της.

Πριν από τριάντα πέντε χρόνια, όταν η Ινδία απέκτησε την ανεξαρτησία της και η χώρα διαμελίστηκε, υπήρχαν πολλοί πλούσιοι και παντοδύναμοι άνθρωποι που ξαφνικά περιέπεσαν στη φτώχια. Πού πήγαν οι ανέσεις, τα παλάτια και τα πλούτη τους; Όλα τα πράγματα του κόσμου είναι εφήμερα και ποιος ξέρει πότε θα μας εγκαταλείψουν; Δεν μπορούν να μας παρέχουν καμιά ασφάλεια και κανένα αγκυροβόλι. Όποιος βασίζεται σ' αυτά, βάζει τον εαυτό του σε μεγάλο κίνδυνο.

Στις λαϊκές παραδόσεις του Ισλάμ συναντάμε την ιστορία του βασιλιά Ιμπραήμ Μπεν Αντέμ. Οι πρόγονοί του ήταν βασιλείς και ο ίδιος ζούσε σ' ένα τρανό παλάτι. Κάποια μέρα έφτασε ένας φακίρης, που έστησε τη σκηνή του στον περίβολο του παλατιού, απέναντι από την είσοδο του ανακτόρου. Ο βασιλιάς τον παρατηρούσε επί μία ολόκληρη ημέρα κι όταν διαπίστωσε ότι ο φακίρης δεν είχε καμιά πρόθεση να φύγει από κει, εξοργίστηκε με τη θρασύτητά του. Πήγε ο ίδιος με τα πόδια μέχρι το φακίρη και τον ρώτησε αν γνώριζε που έστησε τη σκηνή του. *«Μπροστά από ένα πανδοχείο»* ήταν η απάντηση που έλαβε. Η στάση του φακίρη, που όχι μόνο τον προκαλούσε με τις ενέργειές του, αλλά τον προσέβαλε κι από πάνω, έκανε το βασιλιά να βγει από τα ρούχα του. Ουρλιάζοντας σχεδόν από οργή του είπε: *«Όχι δεν ξέρεις. Αυτό είναι το παλάτι μου και είναι το πιο θαυμαστό οικοδόμημα σ' ολόκληρη τη χώρα.»* Ο φακίρης προσφέρθηκε να υποστεί οποιαδήποτε τιμωρία θεωρούσε κατάλληλη ο βασιλιάς για την ύβρη του, αλλά πριν περάσει από κρίση, τον παρακάλεσε να του απαντήσει στις εξής ερωτήσεις:

– Ζούσε κανείς πριν από σένα σ' αυτό το ανάκτορο άρχοντά μου;

– Ναι, ο πατέρας μου.

– Και πριν από τον πατέρα σου;

– Ο πατέρας του και πριν απ' αυτόν ο παππούς μου κ.ο.κ., επί γενεές γενεών.

Ο φακίρης κούνησε έντονα το κεφάλι του ακούγοντας την απάντηση του βασιλιά και του είπε: «*Άρχοντά μου, πες μου σε παρακαλώ, πού έκανα τότε το λάθος; Αυτό το παλάτι έχει φιλοξενήσει πάρα πολλούς πριν από σένα. Είμαστε όλοι ταξιδιώτες που περάσαμε κάποιο βράδυ σ' αυτό το μεγαρο και μετά φύγαμε. Τότε πες μου, πώς διαφέρει από ένα πανδοχείο; Κι αν είναι έτσι, πού αμάρτησα, επειδή έστησα τη σκηνή μου μπροστά του;*

Οι άγιοι και οι μύστες έχουν το δικό τους απαράμιλλο τρόπο να μας δίνουν να καταλάβουμε τις αλήθειες που δεν μπορούμε να δούμε. Η ζωή είναι ένα ψέμα και ο θάνατος η μόνη πραγματικότητα. Ο θάνατος είναι ένα ταξίδι που περιμένει τον καθένα μας, κι όμως, χάνουμε τον καιρό μας με το να γυαλίζουμε τα δωμάτια και τα μέγαρα που μας παραχώρησαν μόνο για μια βραδιά.

Αν πρέπει να κάνουμε ένα ταξίδι, καταστρώνουμε πολλά σχέδια για την επιτυχία του. Θα ζητήσουμε να λάβουμε πληροφορίες και θα καταστρώσουμε λεπτομερή σχέδια. Αν έπρεπε να πάω για παράδειγμα στο Κασμίρ, θα έβρισκα το καλύτερο μεταφορικό μέσο, για να φτάσω και θα έπαιρνα μαζί μου τα κατάλληλα ρούχα που θα χρειαζόμουν εκεί. Αν έπρεπε να πάω ακόμα πιο μακριά, ας πούμε σε μια χώρα του εξωτερικού, τα σχέδιά μου θα ήταν ακόμα πιο προσεκτικά μελετημένα. Κατ' αρχάς, θα έβγαζα διαβατήριο και στη συνέχεια θα έβγαζα βίζα για τη συγκεκριμένη χώρα. Μετά, θα πήγαινα σε ταξιδιωτικά γραφεία και αεροπορικές εταιρίες με καλή φήμη για την ασφάλεια των πτήσεων τους, για να δω ποιες έχουν τις καλύτερες προσφορές και παρέχουν τις καλύτερες υπηρεσίες. Όμως δεν θα τέλειωνα εκεί. Θα έβρισκα ταξιδιωτικούς οδηγούς για να διαβάσω στοιχεία για τη χώρα που θα επισκεπτόμουν, ώστε να ξέρω πού να πάω, τι να προσέξω και τι να επισκεφτώ εκεί. Επίσης θα φρόντιζα να πάρω μαζί μου τα ρούχα και τα σύνεργά που θα μου ήταν χρήσιμα.

Όταν όμως προκύπτει το θέμα γι' αυτό το ταξίδι, που όλοι ονομάζουμε θάνατο, φερόμαστε σαν να μην πρόκειται ποτέ να το περάσουμε. Είναι το μόνο ενδεχόμενο για το οποίο δεν κάνουμε κανένα σχέδιο, ούτε ζητάμε να πάρουμε πληροφορίες. Κι όμως, όσο παράξενο κι αν φαίνεται, είναι το μόνο ταξίδι που δεν μπορούμε να αποφύγουμε. Μπορούμε να αναβάλουμε το ταξίδι μας στην εξοχή ή στις Ηνωμένες Πολιτείες. Στο χέρι μας είναι να αλλάξουμε γνώμη και να αποφασίσουμε να μην πάμε πουθενά τελικά. Όμως το ταξίδι του θανάτου είναι κάτι που επιβάλλεται

να πραγματοποιήσουμε, είναι κάτι για το οποίο δεν έχουμε καμιά απόλύτως επιλογή.
Είναι καιρός να ξυπνήσουμε και να αντιληφθούμε το αναπόφευκτο αυτού του ταξιδιού. Αν πρέπει να πάμε στην Αγγλία ή στην Αμερική και μάθουμε ότι ένας φίλος βρίσκεται ήδη εκεί, πηγαίνουμε κατευθείαν στο σπίτι του. Θέλουμε πολύ να μάθουμε σχετικά με τα ήθη και τα έθιμά τους. Δε θέλουμε να βρεθούμε απροετοίμαστοι όταν φτάσουμε εκεί, ούτε να γελοιοποιηθούμε. Αντίστοιχα, είναι καιρός να ψάξουμε για ένα φίλο που έχει περάσει στον άλλο κόσμο κι έχει επιστρέψει. Είναι καιρός, με άλλα λόγια, να αναζητήσουμε τις οδηγίες και τις συμβουλές ενός Θεανθρώπου, ενός Διδασκάλου. Ο ίδιος δεν επιθυμεί απλώς να μας μιλήσει γι' αυτό, αλλά επιπλέον προσφέρεται να μας συντροφέψει στην πορεία μας, όποτε εμείς αποφασίσουμε να πραγματοποιήσουμε αυτό το ταξίδι. Είναι εκεί, στο πλευρό μας, σε κάθε βήμα, σε κάθε σκαλοπάτι που ανεβαίνουμε, κι αν παρ' ελπίδα κουραστούμε, δε μένει με σταυρωμένα τα χέρια, αλλά μας κουβαλάει στους ώμους Του. Δεν πρόκειται να κουραστεί να μας υπηρετεί, μέχρι να φτάσουμε στον προορισμό μας.

Ο υπέρτατος στόχος που ανοίγεται μπροστά μας είναι το να γίνουμε ένα με τον Υπερεαυτό μας. Είναι το σημείο όπου η ψυχή μας συγχωνεύεται με το Δημιουργό της και υπάρχουν δύο βασικά στάδια στο μυστικισμό. Το πρώτο αφορά στο να μάθουμε να υψωνόμαστε πάνω από το σώμα, εστιάζοντας την προσοχή μας στην έδρα της ψυχής, η οποία εντοπίζεται ανάμεσα και πίσω από τα δύο φρύδια. Όσο διεισδύουμε εσωτερικά σ' αυτό το σημείο, το σκοτάδι αντικαθίσταται από Φως. Εισερχόμαστε στην περιοχή του μυστικιστικού αστέρα και στην συνέχεια στην περιοχή του φεγγαριού. Κατόπιν ακολουθεί η περιοχή του ήλιου και μόλις περάσουμε αυτή την περιοχή, ερχόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο με τη φωτεινή ή Ακτινοβόλο μορφή του Διδασκάλου.

Φτάνοντας σ' αυτό το στάδιο, συνειδητοποιούμε τελικά ότι ο Διδάσκαλος δεν είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος με περιορισμούς, αλλά ότι ο ίδιος είναι ταυτισμένος με το Θεό. Όσο κι αν Τον αγαπήσαμε μέχρι εκείνη τη στιγμή, φαντάζει πλέον με σκιά της αγάπης που ακολουθεί από δω και μπρος. Αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε ότι μας οδηγεί και μας κατευθύνει σε κάθε στροφή. Βλέπουμε το χέρι Του παντού και αρχίζουμε να ατενίζουμε το Φως του Θεού σε κάθε πλάσμα και αντικείμενο της Δημιουργίας. Σ' αυτό το σημείο, η Πατρότητα του Θεού και η αδελφοσύνη του ανθρώπου παύουν να είναι μια ασαφής έννοια και γίνεται ένα ζωντανό βίωμα. Από δω και στο εξής ο μαθητής προοδεύει στη συντροφιά του Διδασκάλου του. Προχωράει από στάδιο σε στάδιο, μέχρι η ψυχή να απογυμνωθεί απ' όλες της ακαθαρσίες της. Βλέπει τώρα τον εαυτό του να είναι πιο φωτεινός από χιλιάδες ήλιους και αντιλαμβάνεται ότι είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό και τότε βροντοφωνάζει: "Είμαι Αυτός". Η ψυχή είναι επιτέλους έτοιμη για την τελική ένωση και στο

επόμενο στάδιο βρίσκεται πρόσωπο με πρόσωπο με τον Άχρονο Δημιουργό της. Γίνεται πλέον κάτοικος του *Σατς Καντ* ή της Αληθινής Πατρίδας της. Απ' αυτό το σημείο αρχίζει μια σταδιακή πορεία απορρόφησης με τον Άπειρο και Απόλυτο Θεό και από τη μορφή και το όνομα κινούμαστε προοδευτικά προς εκείνο που είναι πέρα από μορφές και ονόματα. Η ηλιαχτίδα επιτέλους συγχωνεύεται με τον ήλιο και η σταγόνα ενώνεται με τον ωκεανό. Αυτό το τελικό στάδιο είναι πέρα από το χρόνο και πέρα από την αλλαγή. Η μέθη που νιώθει τότε η ψυχή ποτέ δε μειώνεται, ούτε η ευτυχία και η έκστασή της γνωρίζουν τέλος. Ο Καμπίρ, λοιπόν, μας προσκαλεί να στρέψουμε όλες μας τις προσπάθειες προς την εκπλήρωση του υπέρτατου αυτού στόχου.

Ποιοι είναι λοιπόν οι παράγοντες που μπορούν να μας βοηθήσουν να πετύχουμε το στόχο μας; Οι Γραφές, αναφέρονται σε τέσσερις παράγοντες: α) στον Γκουρού, β) στο Νάαμ ή Λόγο που προσφέρει ο Γκουρού, γ) στη συναναστροφή με την Αλήθεια και δ) στο Σάτσανγκ. Αλλά αυτό που φαντάζει με τετράπτυχο, δεν είναι ακριβώς έτσι στην πραγματικότητα, γιατί πώς μπορούμε πραγματικά να διαχωρίσουμε το Διδάσκαλο από τη δύναμη του Λόγου ο οποίος τον κάνει να είναι αυτό που είναι; Από την άλλη, πώς μπορούμε να διαχωρίσουμε την συναναστροφή με την αλήθεια από το να ακούμε τα λόγια του Γκουρού;

Το μυστικό της επιτυχίας στο μονοπάτι δε βρίσκεται στην προσπάθεια να διακρίνουμε αυτά τα τέσσερα στοιχεία και να ασχοληθούμε με το καθένα ξεχωριστά. Η επιτυχία βρίσκεται στο να βρούμε το Διδάσκαλο, να μάθουμε να Τον αγαπάμε και να παραδώσουμε τον εαυτό μας στη φροντίδα Του. Το να ασχοληθούμε με το διαλογισμό είναι άλλος ένας τρόπος να βρισκόμαστε στη συντροφιά Του. Το να συναναστρεφόμαστε μαζί του σημαίνει να Τον αγαπάμε όλο και πιο πολύ και το να ακούμε τις ομιλίες του σημαίνει να ξεχνάμε τα πάντα και να είμαστε ολοκληρωτικά απορροφημένοι στην παρουσία του.

Γενικά, όταν πηγαίνουμε στο σάτσανγκ, επιτρέπουμε στο νου μας να περιπλανιέται σε εγκόσμια πράγματα. Μπορεί να ακούμε το Διδάσκαλο να μας μιλάει και συγχρόνως να ακούμε το νου μας να σχολιάζει τα πάντα που συμβαίνουν τριγύρω μας. Αυτό δεν είναι αληθινό σάτσανγκ. Σε τέτοιες στιγμές, δεν είμαστε στη συντροφιά της Αλήθειας αλλά στη συντροφιά του νου, ο οποίος είναι εκ φύσεως εφήμερος. Αν η αγάπη μας για το Διδάσκαλο είναι γνήσια και αυθεντική, σβήνει κάθε άλλη αγάπη και όσο καθόμαστε μπροστά Του, ο κόσμος αποτραβιέται από μέσα μας κι εκείνος γίνεται η μοναδική πραγματικότητα.

Το μονοπάτι της αγάπης, όπως λένε, αρχίζει με τρεις και καταλήγει με έναν. Αρχικά υπάρχει ο εραστής, υπάρχει ο Αγαπημένος και υπάρχει και η αγάπη. Όσο όμως προοδεύουμε στο μονοπάτι, ο εραστής αρχίζει να γίνεται ο Αγαπημένος και ο Αγαπημένος γίνεται ο εραστής. Οι ψυχές τους συγχωνεύονται και αναμιγνύονται και τελικά παύει να υπάρχει

εραστής και Αγαπημένος, παύει να υπάρχει υποκείμενο και αντικείμενο. Υπάρχει μόνο η αγάπη.

Αναζητήστε Καταφύγιο στον Τέλειο Διδάσκαλο

Όσοι ζητούν καταφύγιο στη συντροφιά του, όλοι ανυψώνονται,
γιατί έτσι το συνηθίζει ο Κύριος.

Καμπίρ Σαχίμπ

Το μονοπάτι των Διδασκάλων είναι το μονοπάτι της αγάπης. Γι' αυτό ο Γκουρού Γκομπίντ Σινγκ είπε: *«Αλήθεια σας λέω. Μόνο όσοι αγαπούν βρίσκουν το Θεό.»* Ένας Πέρσης Σούφι έχει πει: *«Μια στιγμή στην παρουσία του Διδασκάλου αξίζει περισσότερο από εκατό χρόνια ασκητισμού και διαλογισμού.»* Η αγάπη είναι η αλχημεία που μας μεταμορφώνει στο μονοπάτι. Μας παρέχει τα εφόδια με τα οποία μεταμορφωνόμαστε στην εικόνα του Αγαπημένου. Όντως, τι είναι η αγάπη, παρά ένα άλλο όνομα για την αυτοπαράδοση και την υπακοή. Όπως το έθεσε και ο Ιησούς: *«Αν με αγαπάτε, τηρείτε τις εντολές μου.»* Υπακοή στο Διδάσκαλο σημαίνει να ανασχηματίσουμε τη ζωή μας, σημαίνει να διαβαίνουμε το μονοπάτι της αγνότητας και της ευθύτητας. Τόσο ο Μπάμπα Σαουάν, όσο και ο Σαντ Κιρπάλ απέδιδαν ύψιστη σημασία σ' αυτό. Το ημερολόγιο αυτοενδοσκόπησης μας παρέχει τα μέσα με τα οποία μπορούμε να αγωνιστούμε, για να ακολουθήσουμε μια ζωή φιλαλήθειας, μη βίας έναντι των άλλων, αγνότητας, ταπεινότητας και ανιδιοτελούς προσφοράς.

Τόσο στο ρομαντισμό, όσο και στο μυστικισμό, γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στην αγάπη και στην ομορφιά. Και στις δύο παραδόσεις, καθώς η ηρωίδα ή η ψυχή προετοιμάζεται, για να προϋπαντήσει τον Κύριο, βιώνει μεγάλη ένταση στη διάρκεια των ετοιμασιών για τη συνάντησή του. Η γυναίκα δε φείδεται προσπαθειών να αναδείξει την ομορφιά της και να δείχνει ταυτόχρονα τέλεια και αψεγάδιαστη. Με παρόμοιο τρόπο, το καθημερινό ημερολόγιο αυτοενδοσκόπησης μας παρέχει έναν καθρέφτη στον οποίο μπορούμε να δούμε τις πανάδες και τα στίγματα στο πρόσωπό μας, προσπαθώντας έτσι να τα αφαιρέσουμε. Αν δεν τα εξαλείψουμε, πώς μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα δούμε τον Κύριο; Γεμάτοι ψεγάδια, πώς μπορεί να μας επιτραπεί η είσοδος στο χώρο που κατοικεί κάποιος που είναι αψεγάδιαστος, κάποιος που είναι η πηγή της ομορφιάς και της τελειότητας;

Οι Διδάσκαλοι όμως δεν υπογραμμίζουν μόνο τις κακουχίες που συναντάμε στο μονοπάτι, ούτε μόνο την προσπάθεια που οφείλουν να καταβάλλουν οι μαθητές, προκειμένου να φτάσουν στο στόχο τους. Επισημαίνουν, επιπλέον, και τη δύναμη και την ασφάλεια που παρέχει το μονοπάτι σ' εκείνους που το διαβαίνουν. Μόλις μας δεχθεί ένας τέλειος Διδάσκαλος, το όνομά μας διαγράφεται από το βιβλίο του θανάτου και μεταφέρεται στο βιβλίο της ζωής. Δε βρισκόμαστε πλέον κάτω από την κυριαρχία του «Κυρίου του Θανάτου». Αντιθέτως, βρισκόμαστε κάτω από την καθοδήγηση του Διδασκάλου μας, του Θεανθρώπου, που είναι όλο αγάπη και ευσπλαχνία. Αυτή η γνώση, αποτελεί πηγή μεγάλης εσωτερικής δύναμης για τον καθένα μας.

Ο Χαζούρ, χρησιμοποιούσε ένα πολύ απλό και πετυχημένο παράδειγμα. Θύμιζε στους ανθρώπους τον τρόπο που παίζεται το κρυφτό στη βόρεια Ινδία. Τα παιδιά χωρίζονται σε τρεις ομάδες. Ένα παιδί κάνει τον κλέφτη, ένα άλλο την γριούλα και τα υπόλοιπα αποτελούν την τρίτη ομάδα που πρέπει να κρυφτούν, για να μην τους βρει ο κλέφτης. Το παιδί που κάνει τη γριούλα κλείνει τα μάτια του κλέφτη και μετράει μέχρι το δέκα. Σ' αυτό το χρόνο, τα παιδιά τρέχουν να κρυφτούν. Μετά το μέτρημα ο κλέφτης απελευθερώνεται και καλείται να ψάξει τα υπόλοιπα παιδιά και να τα πιάσει, ακουμπώντας το χέρι του πάνω τους. Όποιον καταφέρει να τον ακουμπήσει χάνει και γίνεται πλέον το θύμα του. Αν όμως κάποιο παιδί προλάβει να τρέξει και να ακουμπήσει τη γριούλα, δεν μπορεί να πιαστεί από τον κλέφτη. Ακόμα κι αν ο κλέφτης τα ακουμπήσει, δεν μπορούν να γίνουν θύματά του. Ο Χαζούρ συνέκρινε το Διδάσκαλο με τη γριούλα. Όποιος μπει κάτω από την προστασία του δραπετεύει από το κακό για πάντα. Μπορεί να κινείται απρόσβλητος, αφού τίποτα πλέον δεν τον αγγίζει. Εισέρχεται στο βασίλειο της Χάρης και δεν υπόκειται πλέον στη διαδικασία του Νόμου του Κάρμα.

Όσοι από μας γίναμε δεκτοί από το Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και από το Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, είμαστε πραγματικά ευλογημένοι, γιατί περνάμε τα σύνορα του θανάτου ξεφεύγοντας από τα όρια του Νόμου του Κάρμα. Οι ίδιοι ήταν οι ενσαρκώσεις της αγάπης και δε θα ησυχάσουν, μέχρι να μας οδηγήσουν στο Αιώνιο Σπίτι μας. Η Χάρη με την οποία μας έλουσαν δεν είναι κάτι που χάθηκε με το θάνατό τους, γιατί συνεχίζουν να μας λούζουν με τη Χάρη τους, ακόμα κι όταν εμείς δεν είμαστε σε θέση να τους δούμε με τα φυσικά μας μάτια.

Ο Καμπίρ εστιάζει εδώ την προσοχή μας στις δυο βασικές σχολές της πνευματικότητας. Από τη μια πλευρά είναι η «**Σχολή της προσπάθειας**» και από την άλλη η «**Σχολή της αυτοπαράδοσης**». Υπάρχουν εκείνοι που επιζητούν την πνευματική τους πρόοδο από το δύσκολο δρόμο, που είναι αυτός που βασίζεται στον προσωπικό τους μόχθο και στις ακατάπαυστες ατομικές τους προσπάθειες. Το μονοπάτι αυτό είναι μακρύ και δύσκολο και προχωράμε με αργό ρυθμό. Υπάρχουν φορές που κάνουμε

πρόοδο κι άλλες που συναντάμε εμπόδια. Δεδομένου ότι είμαστε άνθρωποι, όλοι υποπίπτουμε σε σφάλματα. Υπάρχουν φορές που κάνουμε λάθη κι αντί να κινούμαστε προς τα εμπρός, ίσως να οπισθοδρομούμε, έστω και προσωρινά. Αυτό είναι το ένα μονοπάτι. Βασίζεται στη σταθερή προσπάθεια και στη δύναμη της θέλησης.
Το άλλο μονοπάτι είναι της αυτοπαράδοσης στον Κύριο. Είναι το να αναζητήσουμε καταφύγιο σ' Εκείνον. Με άλλα λόγια, είναι το μονοπάτι, όπου κάποιος αφήνεται στα χέρια του Διδασκάλου του και του επιτρέπει να τον κατευθύνει. Όταν κάποιος αναζητάει καταφύγιο στον Κύριο, ο Κύριος είναι εκείνος που κατευθύνει τις ενέργειές του. Οι άνθρωποι βασιζόμαστε στην ευφυΐα και στην κρίση μας, με συνέπεια να κάνουμε λάθη. Ο Κύριος όμως είναι τέλειος και δεν κάνει λάθη. Αν έχουμε αυτόπαραδοθεί απόλυτα σ' Εκείνον, ό,τι κι αν πούμε, ό,τι κι αν κάνουμε, το ορίζει Εκείνος, οπότε δε μένει χώρος για παραλείψεις ή λάθη. Το Σαντ Ματ είναι ένα μονοπάτι αυτοπαράδοσης, είναι το μονοπάτι της αγάπης. Μας παρέχει τον ταχύτερο και τον πλέον αλάνθαστο δρόμο προς το στόχο μας. Αφηνόμαστε στη φροντίδα του Τέλειου Διδασκάλου των ημερών μας και Εκείνος ποτέ δεν πρόκειται να μας εγκαταλείψει. Εμείς μπορεί να τον απαρνηθούμε, εκείνος όμως ποτέ.

Θυμάμαι ένα περιστατικό που συνέβη, όταν ο Χαζούρ ήταν στην Ντέρα Μπεάς κι εξέταζε την αλληλογραφία Του. Καθόταν στη βεράντα του σπιτιού Του και ένας γραμματέας Τού διάβαζε τα γράμματα. Ένας μαθητής Τού είχε στείλει ένα γράμμα όπου Του εξηγούσε τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε από τον οικογενειακό και κοινωνικό του περίγυρο. Εξαιτίας όλων αυτών, δεν του ήταν πια δυνατό να ακολουθήσει τις οδηγίες του Χαζούρ και κατέληξε λέγοντας ότι θα ήθελε να επιστρέψει στο Χαζούρ το Νάαμ που του είχε παραχωρήσει ο Διδάσκαλος. Όταν το άκουσε ο Χαζούρ, ξέσπασε σε γέλια. Το γέλιο του ήταν τόσο ζεστό και μεταδοτικό που, όταν γελούσε, έμοιαζε να γελάει μαζί Του όλη η Δημιουργία. *«Γράψε του»*, είπε απευθυνόμενος στο γραμματέα, «*και πες του ότι ο μαθητής μπορεί να εγκαταλείψει το Λόγο ή το Διδάσκαλό του, ο Διδάσκαλος όμως δεν μπορεί να πάρει πίσω το δώρο που ο ίδιος κάποτε πρόσφερε.»* Η πνευματικότητα έχει τις δικές της παραδόσεις, τους δικούς της απαράγραφους νόμους και κανόνες, κι ένα απ' αυτά είναι ότι ο Διδάσκαλος ποτέ δεν εγκαταλείπει το μαθητή. Όπως συνήθιζε να λέει ο Χαζούρ: «*Τη στιγμή της μύησης ο Διδάσκαλος καθόταν στην πιο μύχια θέση του μαθητή και από τότε ποτέ δεν τον εγκαταλείπει, μέχρι να τον οδηγήσει στην Αγκαλιά του Δημιουργού.»*

Αν τέτοια είναι η φύση της αγάπης του Διδασκάλου, είναι φυσικό και επόμενο να πρέπει να αυτοπαραδοθούμε σ' Εκείνον. Αν το κάνουμε, είναι σίγουρο ότι θα ανυψωθούμε και θα γίνουμε δεκτοί στην αυλή το Θεού. Αυτός είναι ο νόμος και οι συνήθειες του Κυρίου. Ακόμα κι αν βασιζόμαστε στις δικές μας προσπάθειες, έρχεται ένα σημείο στην πνευ-

ματική μας εξέλιξη που φτάνουμε να δούμε ότι ο Διδάσκαλός μας είναι αχώριστος από το Θεό και φτάνουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι η Χάρη Του κάνει τα πάντα εφικτά. Η αυτοπαράδοσή μας από εδώ και στο εξής είναι αυθόρμητη και φυσική και όλη η πρόοδος που επακολουθεί βασίζεται σ' αυτήν. Αν μόνο η αυτοπαράδοσή μας οδηγεί τελικά στο στόχο, γιατί να περιμένουμε μέχρι να φτάσουμε σ' αυτό το σημείο του εσωτερικού μας ταξιδιού; Γιατί δεν ακολουθούμε το μονοπάτι της αυτοπαράδοσης από εδώ που βρισκόμαστε τώρα; Αν ο Διδάσκαλος γίνει το καταφύγιο και η άγκυρά μας σ' αυτό τον κόσμο, είμαστε σε θέση να αποφύγουμε τα εμπόδια, τα φαρμάκια, τις πίκρες και τις δυσκολίες που συναντάμε στο μονοπάτι της προσπάθειας. Αλήθεια, πόσο υπέροχη είναι αυτή η πηγή της αγάπης και της Χάρης!

Η ίδια η ζωή του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, τον οποίο τιμάμε σήμερα, μας προσφέρει μερικά αξέχαστα παραδείγματα. Κάποτε ένας καμηλιέρης, περνώντας κοντά από μια σιδηροδρομική γραμμή, είδε το Χαζούρ μέσα σ' ένα τραίνο που έτρεχε. Το βλέμμα τους διασταυρώθηκε μόνο για μια στιγμή και το τραίνο απομακρύνθηκε. Όταν ήρθε η ώρα να πεθάνει ο καμηλιέρης, είδε την Ακτινοβόλο μορφή του Χαζούρ να περιμένει να παραλάβει την ψυχή του, μετά το θάνατό του. Σε μια άλλη περίπτωση, ο Χαζούρ καθόταν σ' ένα τραίνο που έκανε στάση σε κάποιο σταθμό. Ένας γέροντας Μουσουλμάνος, που είχε αγοράσει σταφύλια για τον εαυτό του, γυρίζοντας το κεφάλι του συνάντησε το βλέμμα του Χαζούρ. *«Μα τον Αλλάχ, τι εξαίσια ομορφιά και χάρη!»*, αναφώνησε με θαυμασμό και χωρίς να το σκεφτεί, σκαρφάλωσε στο βαγόνι και του πρόσφερε τα σταφύλια. Χρόνια αργότερα, όταν έφτασε η ώρα να πεθάνει, φώναξε ένα μαθητή του Χαζούρ και του είπε: *«Ο Διδάσκαλός σου, που Τον συνάντησα κάποτε σε ένα σταθμό για λίγα μόνο λεπτά, είναι εδώ, για να με πάρει κοντά Του στο τελικό μου ταξίδι.»*

Διασχίστε με Ασφάλεια τη Θάλασσα της Ζωής

Πρόσεξέ με, ω σαντού, γιατί σου λέω την αλήθεια:
«Μόνο έτσι μπορείς να διασχίσεις τον απέραντο ωκεανό».

Καμπίρ Σαχίμπ

Οι ποιητές και οι μύστες συγκρίνουν αυτό τον κόσμο, αυτή τη ζωή μας, μ' ένα απέραντο ωκεανό που μπορεί να προκαλέσει πολλούς κινδύνους και δυσκολίες. Ο Χαφίζ αναφέρεται σε καρχαρίες και τέρατα, σε θύελλες και ρουφήχτρες που απειλούν τον ταξιδιώτη. Μόνος και αβοήθητος δεν μπορεί να φτάσει στις μακρινές ακτές. Αν όμως έχει βρει έναν τέλειο Διδάσκαλο κι έχει επιβιβαστεί στο πλοίο του Νάαμ,

μπορεί να είναι σίγουρος ότι θα φτάσει στο προορισμό του. Όπως αναφέρεται στην ιερή Γραφή Γκράνθ Σαχίμπ: *«Όπως ο λωτός υψώνεται αμόλυντος πάνω απ' το νερό και ο κύκνος πετάει στεγνός από τα κύματα, έτσι, ω Νάνακ, μπορούμε να διασχίσουμε τη θάλασσα της ζωής με τη βοήθεια του Νάαμ».* Δεν μπορούμε να βγούμε στις αντικρινές ακτές στηριζόμενοι μόνο στις ανθρώπινες προσπάθειές μας. Ο δρόμος για το αγκυροβόλι μας είναι η αγάπη και η αυτοπαράδοση. Γι' αυτό το λόγο ο Καμπίρ, μέσα από τους στίχους του, μας παροτρύνει να ακολουθήσουμε το μονοπάτι της αγάπης. Πράγματι, το ταξίδι είναι μακρύ και ο δρόμος δύσκολος. Τα ρεύματα μας προκαλούν δέος, οι θύελλες λυσσομανούν και τα σύννεφα πυκνά μας βάζουν εμπόδια και μας φράζουν το δρόμο.

Όποιος όμως βρήκε το Διδάσκαλο, έχει εκείνον για πλοηγό και οδηγό του. Κι αν έχει μάθει να παραδίνεται στο Φίλο του, στο Διδάσκαλό του, είναι τόσο χαμένος στην αγάπη Του, που ακόμα κι όταν βρεθεί στο μάτι της πιο λυσσασμένης θύελλας ή της πιο τρομακτικής απειλής, απολαμβάνει τη συνεχή προστασία του Διδασκάλου του. Τα θαλάσσια τέρατα μπορεί να τον περιμένουν σε κάθε στροφή, για να τον συντρίψουν ή να του φράξουν το δρόμο, αλλά εκείνος προχωράει, αγνοώντας την ύπαρξή τους, μέσα στην αγκαλιά του Διδασκάλου του, χαμένος στην ενατένιση των άπειρων λιμνών της αγάπης του, που είναι τα μάτια του Διδασκάλου. Ο δρόμος είναι στρωμένος με απειλές και κινδύνους, όμως ποιες συνέπειες μπορεί να έχει αυτό πάνω του, όταν δεν έχει επίγνωση της ύπαρξής τους κι αν το χέρι του καπετάνιου είναι αλάνθαστο και σίγουρο;

Είμαστε τυχεροί που έχουμε τον Μπάμπα Σαουάν Σινγκ και τον Κιρπάλ Σινγκ καπετάνιους της ζωής μας. Θα μας οδηγήσουν στο στόχο που όλοι έχουμε στο νου, στο στόχο που θα μας φέρει την απόλυτη μακαριότητα. Έχοντας κατακτήσει αυτό το στόχο, έχουμε κατακτήσει τα πάντα, γιατί όποιος είναι ένα με το Δημιουργό είναι επίσης κύριος όλης της Δημιουργίας Του. Ο Κύριος μας έστειλε στον κόσμο. Εκείνος μας έχει δώσει όλα τα δώρα που θα μπορούσαμε ποτέ να ζητήσουμε. Αλλά, όπως ο βασιλιάς που οργάνωσε το Μήνα Μπαζάρ, περιμένει εκείνον που θα τον θυμάται και θα θέλει να τον κάνει δικό Του. Έτσι μόλις στραφούμε στον Κύριο, μόλις Τον φτάσουμε και γίνουμε ένα μαζί Του, όλα όσα Του ανήκουν, ολόκληρη η Δημιουργία, θα γίνουν δικά μας. Μπορεί η σταγόνα να ξεχωρίσει από τον ωκεανό ή η ηλιαχτίδα από τον ήλιο;

Ανάμεσά μας υπάρχουν μαθητές του Χαζούρ, πολλοί είναι μαθητές του Κιρπάλ Σινγκ και άλλοι που μυήθηκαν μετά απ' αυτούς, οι οποίοι όμως έλαβαν το δώρο του Νάαμ ή Λόγου εξαιτίας της Χάρης των δύο μεγάλων Διδασκάλων και σύμφωνα με τις οδηγίες Τους. Ο καθένας τους ήταν ένας ωκεανός αγάπης. Όταν πήγα περιοδεία στην Ινδία και αργότερα στη Δύση, συνάντησα πολλούς μαθητές των δύο μεγάλων Διδασκάλων. Όλοι μιλούσαν για την άπειρη αγάπη που τους προσέφεραν οι σεβαστοί τους Διδάσκαλοι. Ο καθένας ισχυριζόταν ότι, παρόλο που ο

Διδάσκαλος τους αγαπούσε όλους, έμοιαζε σαν να αγαπούσε τους ίδιους περισσότερο από τον καθένα. Αυτό φαντάζει εντελώς παράδοξο. Έτσι δεν είναι; Στην εγκόσμια ζωή μας, βλέπουμε ότι η αγάπη εκπληρώνεται και ολοκληρώνεται, όταν αποκλείουμε όλους τους άλλους. Στη σφαίρα της πνευματικότητας όμως τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Ο πνευματικός Ειδήμονας κατέχει ένα άπειρο θησαυρό αγάπης, γιατί είναι το χέρι του Θεού. Όσο πιο πολύ δίνει, τόσο πιο πολύ παίρνει. Όσο περισσότερη αγάπη μοιράζει, τόσο περισσότερη αγάπη προστίθεται στον ίδιο. Ο θησαυρός του είναι απέραντος και ανεξάντλητος. Ο καθένας μας έχει λάβει ένα μέρος απ' αυτόν. Ας κάνουμε, λοιπόν, το καλύτερο που μπορούμε κι ας τον αξιοποιήσουμε. Αυτό στο κάτω-κάτω είναι το μήνυμα του Καμπίρ και όλων των μεγάλων αγίων. Ο μόνος τρόπος να διασχίσουμε τον απέραντο ωκεανό της ζωής είναι η αγάπη. Οι δύο μεγάλοι Διδάσκαλοι μάς προσέφεραν αυτό το ανεκτίμητο δώρο. Τώρα πια είναι στο χέρι μας να ανταποκριθούμε στην αγάπη τους και να κινηθούμε πρόσω ολοταχώς σ' αυτό το ταξίδι.

Αγάπα μόνο Εκείνον που κατοικεί «στας αιωνίους μονάς».
Ο άνθρωπος δίχως αγάπη, δε βρίσκει καταφύγιο
μηδέ τόπο ανάπαυσης.
Ο Αληθινός Ένας ανακαλύπτεται μέσω ενός εραστή του Νάαμ.
Σε οδηγεί στην Πατρίδα σου, πέρα από το χρόνο και το θάνατο,
και δεν επιστρέφεις πλέον στη δίνη της ύλης.
Το νερό του ωκεανού δε διαφέρει από τον ίδιο τον ωκεανό,
τα κύματά του ορθώνονται και αναμιγνύονται
και στο τέλος γίνονται πάλι ο ωκεανός.
Τέτοιο είναι το μήνυμα του Διδασκάλου της Αλήθειας.
Μας ζητάει να σκεφθούμε ο Καμπίρ ξανά και ξανά.
Μόνο όταν χάσει το εγώ του ο άνθρωπος, βρίσκει το Θεό
και φτάνει στην αληθινή του Πατρίδα.

Καμπίρ Σαχίμπ

Η Αληθινή Αγάπη

Ο Θεός είναι αγάπη και ο Λόγος του Θεού που παίρνει ανθρώπινη μορφή είναι ενσαρκωμένη αγάπη. Από τη χαραυγή του κόσμου, οι άγιοι, οι σοφοί και οι προφήτες του Θεού διακηρύσσουν ότι ο Θεός είναι αγάπη και η ψυχή είναι αγάπη, αφού είναι της ίδιας ουσίας με το Θεό, και ο δρόμος που οδηγεί στο Θεό είναι επίσης η αγάπη. Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, ο Διδάσκαλός μου, ήταν η πηγή της αγάπης και μας δίδαξε την αγάπη. Σε κάποιους στίχους μου λέω:

Έμαθα να αγαπώ όλη τη Δημιουργία σαν δική μου.
Το μήνυμά σου της αγάπης είναι το ίδιο το νόημα της ζωής μου.

Μας έδωσε το μήνυμα της παγκόσμιας αγάπης και μας δίδαξε:

Αγκάλιασε τον καθένα σαν να ’ναι δικός σου.
Και μοίρασε απλόχερα την αγάπη σου, όπου κι αν πας.

Η ουσία των διδαγμάτων του ήταν ότι η ζωή μας πρέπει να βασίζεται στην ειλικρίνεια και στην αγνότητα και θα πρέπει να τρέφουμε αισθήματα αγάπης όχι μόνο για τους ανθρώπους αλλά και για όλη τη Δημιουργία. Πρέπει να αγαπάμε το Διδάσκαλό μας, γιατί είναι η ενσάρκωση του Θεού και μέσα από την αγάπη θα γνωρίσουμε τον εαυτό μας και θα βρούμε το Θεό. Όλοι οι άγιοι έχουν υμνολογήσει την αγάπη, ο καθένας με το δικό του απαράμιλλο τρόπο, όπως και ο Καμπίρ σ’ αυτόν τον ύμνο.

Η Φύση της Αγάπης

Αγάπα μόνον Εκείνον που κατοικεί «στας αιωνίους μονάς».
Ο άνθρωπος χωρίς αγάπη δε βρίσκει καταφύγιο ούτε τόπο ανάπαυσης.

Καμπίρ Σαχίμπ

Ο Καμπίρ λέει ότι μπορούμε να πραγματώσουμε το Θεό μόνο μέσω της αληθινής αγάπης. Η εγκόσμια αγάπη είναι ψεύτικη, αφού είναι το αποτέλεσμα της εγωιστικής μας προσκόλλησης στις εγκόσμιες περιουσίες, στις φιλίες και στις σχέσεις μας, στις θέσεις εξουσίας και στην κοινωνική μας τάξη. Τέτοιου τύπου προσκολλήσεις

αποδεικνύονται απατηλές. Αν στεκόμαστε μια στιγμή, για να στοχαστούμε τη ζωή μας, θα συνειδητοποιούσαμε ότι κανένα απ' αυτά δεν παραμένει για πάντα μαζί μας. Όταν οι συγκυρίες αλλάζουν προς το χειρότερο, οι φίλοι και οι συγγενείς συχνά μας εγκαταλείπουν. Όσο καιρό ευημερούμε και είμαστε στην ακμή μας, οι άνθρωποι μας πλησιάζουν παρακινούμενοι από ιδιοτελή ελατήρια. Όταν όμως η τύχη πάψει να μας χαμογελάει, με την πρώτη ευκαιρία φεύγουν. Ακόμη και οι πιο ειλικρινείς από τους φίλους μας μένουν κοντά μας μόνο μέχρι τη στιγμή του θανάτου. Όλες οι ανθρώπινες σχέσεις υποχρεωτικά τερματίζονται στον τάφο, αφού η ψυχή του νεκρού αναχωρεί από τον κόσμο μόνη και χωρίς φίλους. Αυτή είναι η κατάληξη κάθε εγκόσμιας αγάπης.

Υπάρχει όμως και μια άλλου τύπου αγάπη, η αγάπη ενός τέλειου Διδασκάλου, η οποία μας συντροφεύει και μετά το θάνατο και μας δίνει τη δυνατότητα να γνωρίσουμε τον εαυτό μας και να γίνουμε ένα με το Θεό. Οι εγκόσμιες προσκολλήσεις είναι κούφιες και απατηλές. Ο κόσμος εκ φύσεως φθείρεται και οι ψευδαισθήσεις του από τη φύση τους είναι εφήμερες. Πρέπει, λοιπόν, να είμαστε οι αναζητητές της αθανασίας και πρέπει να φυλάμε την αγάπη μας μόνο για κάποιον που είναι άφθαρτος και αιώνιος, και τέτοιος μπορεί να είναι μόνον ο Διδάσκαλός μας που είναι η ενσάρκωση του Θεού.

Πολλές περιγραφές της αληθινής αγάπης έχουν δοθεί μέσα στην ιστορία. Ένας Σούφι ποιητής έχει πει:

Τι είναι η αγάπη; Είναι το να γίνεις δούλος του Αγαπημένου,
παραδίνοντας την καρδιά σου και ζώντας στο θαύμα.

Οφείλουμε να αυτοπαραδοθούμε, ψυχή τε και σώματι, στο Διδάσκαλό μας. Ο Μαουλάνα Ρούμι έχει πει για τον εαυτό του:

Ο Ρούμι, ο θεολόγος (μαούλβι), δεν θα γινόταν ποτέ
Διδάσκαλος (Μαουλάνα),
αν πρώτα δεν ήταν δούλος του Σάμας Ταμπρίζ.

Όταν ήταν στο Παρίσι ο Σαντ Κιρπάλ Σινγκ, έδωσε μια ομιλία σ' ένα τζαμί. Οι παρευρισκόμενοι συγκινήθηκαν βαθύτατα και ο ιμάμης του τζαμιού του ζήτησε ένα αναμνηστικό. Ο Σαντ Κιρπάλ, λοιπόν, του έδωσε μια φωτογραφία του Διδασκάλου Του, του Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, γράφοντας την εξής αφιέρωση: *"Ο δούλος των δούλων σου"* κι υπέγραψε από κάτω. Αυτή είναι η αληθινή αγάπη. Τώρα συγκρίνετέ την με τη δικιά σας στάση και νοοτροπία. Όταν πηγαίνουμε να συναντήσουμε το Διδάσκαλό μας πλημμυρίζουμε από τόση περηφάνια, ώστε επιθυμούμε να μας υποδεχτούν και να μας καλωσορίσουν όπως μας πρέπει, με

σεβασμό δηλαδή και με τιμές. Μας λείπει η απαιτούμενη ταπεινότητα. Λίγοι μόνο, ελάχιστοι τυχεροί μόνο, διαπνέονται από αληθινή αγάπη και απολαμβάνουν την πλήρη χάρη του Διδασκάλου τους. Η αγάπη είναι η ύψιστη ευλογία.

Πώς μπορούμε να προσφέρουμε την καρδιά μας στον Αγαπημένο μας; Μπορούμε να το κάνουμε μόνο αν η καρδιά μας μάς ανήκει. Στην ορολογία των Σούφι “καρδιά” σημαίνει ψυχή. Όλοι λέμε ότι η καρδιά μας μάς ανήκει. Στην πραγματικότητα όμως αυτή είναι απασχολημένη στις εγκόσμιες φροντίδες της. Μπορούμε να προσφέρουμε την καρδιά μας σε κάποιον άλλο μόνο, όταν αυτή είναι ελεύθερη και απαλλαγμένη από εγκόσμιες επιθυμίες. Ακόμη όμως κι αν μπορέσουμε να το πετύχουμε, ποιος ξέρει τι παιχνίδια θα παίξει μαζί της ο Αγαπημένος; Η ποίηση των Σούφι είναι γεμάτη υπαινιγμούς για τα βασανιστήρια που υφίσταται ο εραστής στα χέρια του Αγαπημένου του. Συχνά του φέρεται με απόλυτη αδιαφορία. Ο εραστής μπορεί να στενοχωριέται γι’ αυτό που διαδραματίζεται, αλλά δεν αφήνει ούτε μια λέξη διαμαρτυρίας να ξεφύγει από τα χείλη του. Το παράπονο είναι ιεροσυλία, είναι αμαρτία, κάτι σαν να είσαι καφίρ ή άπιστος, όπως λένε οι Μουσουλμάνοι στη θρησκεία της αγάπης. Θεωρούμε ότι είμαστε βαθιά αφοσιωμένοι, αλλά η πίστη μας είναι τόσο ρηχή που στην πρώτη δυσκολία είμαστε έτοιμοι να απαρνηθούμε τον Γκουρού μας. Ο Σαρμάντ, ένας Σούφι άγιος έχει πει για την αγάπη:

Αγάπη σημαίνει να παραδίνεις την καρδιά, τη ζωή
και την πίστη σου.
Ο κόσμος δεν έχει να σου προσφέρει καλύτερο παζάρι.

Ο αληθινός εραστής αφιερώνει όλη του την πίστη στον Αγαπημένο, που είναι άλλωστε και το αντικείμενο της λατρείας του. Όταν ο Αμίρ Κούσρο κατηγορήθηκε ότι παραβιάζει τις αρχές του Ισλάμ, επειδή λάτρευε το Διδάσκαλό του, το Χάζρατ Νιζαμουντίν, εκείνος βροντοφώναξε:

Ο κόσμος με κατηγορεί ότι λατρεύω είδωλα
και πράγματι είμαι ειδωλολάτρης.
Όμως γιατί να νοιάζομαι για του κόσμου τα φαινόμενα
ή για τη γνώμη των άλλων;

Στον Ισλαμισμό η λατρεία ειδώλων θεωρείται αμαρτία. Εκείνοι που κατηγορούσαν τον Κούσρο ότι λάτρευε απλώς και μόνο έναν άνθρωπο αντί για το Θεό, είχαν τα μάτια τους δεμένα. Αυτό που δεν αντιλαμβάνονταν ήταν ότι ο Τέλειος Διδάσκαλος είναι ο ίδιος ο Θεός με σάρκα και οστά. Παρόμοια, όταν ο Σαρμάντ απαρνήθηκε όλα του τα εγκόσμια υπάρχοντα και τις φιλοδοξίες για χάρη του Διδασκάλου του και κατηγορήθηκε ότι ήταν τρελός και ότι έκανε κακό παζάρι, απάντησε ότι η

ανταλλαγή που έκανε ήταν η πιο συμφέρουσα που θα μπορούσε ποτέ να πραγματοποιήσει. Ο καθένας θα πρέπει να είναι προετοιμασμένος να θυσιάσει ακόμα και τη ζωή του για το Διδάσκαλό του. Ο Χαζράτ Σαμίμ Καρχανί, ένας από τους αξιοσέβαστους καθηγητές μου, αναφέρει σε ένα του ποίημα:

Τίποτα σ' αυτό τον κόσμο δεν είναι πιο λατρευτό από τη ζωή.
Κι όμως συνάντησα εκείνους που είναι πιο λατρευτοί κι απ' τη ζωή την ίδια.

Η ζωή δεν έχει καλύτερο σκοπό να υπηρετήσει από την αυτοπαράδοση στον Αγαπημένο. Αν αγαπάτε αληθινά το Διδάσκαλο, διαρκώς να Τον θυμάστε. Με άλλα λόγια, η προσοχή σας είναι διαρκώς στραμμένη σ' εκείνον κι αυτή η εστίαση της προσοχής είναι ακριβώς ό,τι απαιτείται στην "ενόραση", δηλαδή στην άσκηση της ντιάν. Το να θυμόμαστε την όμορφη φιγούρα του Διδασκάλου και να προσπαθούμε να οραματιστούμε τη μορφή Του δεν είναι αρκετό. Αν Τον αγαπάτε αληθινά, τη στιγμή που κλείνετε τα μάτια σας, στέκεται εκεί, ακριβώς μπροστά σας. Στέκεται μπροστά σας, χωρίς να απαιτείται καμιά προσπάθεια από μέρους σας. Ο Σαντ Κιρπάλ έλεγε ότι μια μάνα δε χρειάζεται να σχηματίσει με το μυαλό της ή να φανταστεί τη φιγούρα του παιδιού της. Το μέγεθος της αγάπης της είναι τέτοιο που, μόλις θυμηθεί το παιδί της, το βλέπει με τα μάτια της ψυχής της. Όταν η αγάπη σας για το Διδάσκαλο είναι απόλυτη και ανόθευτη, το μόνο που πρέπει να κάνετε, προκειμένου να δείτε την Ακτινοβόλο μορφή Του, είναι απλώς να κλείσετε τα μάτια σας. Ο Σοάμι Σιβ Νταγιάλ Σινγκ έχει πει:

Διαλογίσου στη μορφή του Γκουρού.
Δίχως αυτόν δεν υπάρχει σωτηρία.

Ετυμολογικά η λέξη *"ντιάν" (dhyan)* προέρχεται από τη σανσκριτική ρίζα *dhi*, που σημαίνει "συνδέω την προσοχή μου με κάποιον". Όταν αγαπάμε, νιώθουμε δικό μας τον Αγαπημένο μας. Η Ινδική λέξη για τη λατρεία είναι *ουπάσανα,* που σημαίνει "το να κάθεσαι κοντά σε κάποιον". Όταν είμαστε λοιπόν απασχολημένοι στην ουπάσανα του Γκουρού, αυτό έχει ως αποτέλεσμα το να καθόμαστε δίπλα του.

Το να καθίσεις μια ώρα στη συντροφιά ενός αγίου,
είναι καλύτερο από εκατό χρόνια ειλικρινούς λατρείας.

Το να καθίσουμε στα ιερά πόδια ενός Διδασκάλου λίγα λεπτά προσφέρει μεγαλύτερη ανταμοιβή από πολλά χρόνια διαλογισμού, γιατί εκεί υπάρχει

ακτινοβολία και φόρτιση, υπάρχει το Φως που εκπέμπεται από τα μάτια Του στα μάτια μας. Βαπτιζόμαστε τότε στο χρώμα του Διδασκάλου.

Αγάπη γι' Αυτόν, σημαίνει να αποβάλλουμε κάθε σκέψη από το νου, εκτός από εκείνη του Διδασκάλου. Ο Χαφίζ λέει:

Ο χώρος της καρδιάς μου τόσο πολύ πλημμύρισε
απ' τον Αγαπημένο μου,
που όλες οι σκέψεις του εαυτού
αποβλήθηκαν απ' το μυαλό μου.

Χάνοντας τον εαυτό μας στο Διδάσκαλο, στην πραγματικότητα ανακαλύπτετε τον εαυτό μας. Το ατομικό μας εγώ εξαλείφεται. Όσο καιρό θεωρούμε ότι εμείς οι ίδιοι είμαστε οι πράττοντες, δεν μπορούμε να απορροφηθούμε στον Αγαπημένο. Όταν ο Διδάσκαλος γίνεται ο πράττων σε όλες μας τις ενέργειες, είμαστε ευλογημένοι και εδώ και μετά θάνατον. Αυτοπαράδοση σημαίνει ότι ο Διδάσκαλος μάς αναλαμβάνει απόλυτα και μας καθοδηγεί σε όλες μας τις ενέργειες. Μόνο μέσα από τη συνεχή συντροφιά με το Διδάσκαλο, ο δεσμός της αγάπης μας σφυρηλατείται και δυναμώνει. Στο Γκουρμπάνι αναφέρεται:

Οι Άγιοι είναι αμφορείς γεμάτοι με το κρασί της αγάπης.
Στη συντροφιά τους όλοι μεθάμε.

Λέγεται ότι κάποτε η Ζαμπ-ου-Νίσα, κόρη του αυτοκράτορα Σαχ Τζαχάν, επισκέφτηκε το Σαρμάντ και του ζήτησε να μάθει για τη θεία αγάπη. Ως απάντηση ο Σαρμάντ απάγγειλε τους εξής στίχους:

Ω Σαρμάντ, ο πόνος της αγάπης δεν είναι για τους λάγνους!
Τι ξέρει η μύγα για το πάθος της νυχτοπεταλούδας να
χαθεί στην καρδιά της φλόγας;
Μας παίρνει μια ζωή ολόκληρη να αγκαλιάσουμε
το Θείο Αγαπημένο κι αυτή η ευλογία
δεν είναι για τους πολλούς.

Η αγάπη συνοδεύεται από μια φλογερή λαχτάρα για ένωση. Ο Γκαλίμπ λέει:

Έχω μουσκέψει από λαχτάρα,
όπως τα έγχορδα από μουσική.
Χτύπα την κάθε μου χορδή και δες τι βγαίνει.

Δεν μπορεί να υπάρξει αληθινή αγάπη, αν ο εραστής δεν κατακλυστεί από λαχτάρα, φλογερό πάθος και ζήλο. Αναφέρετε σ’ έναν τέτοιο άνθρωπο το όνομα του Θεού ή αλλιώς του Αγαπημένου του, κι αμέσως δάκρυα θα φανούν στα μάτια του. Σήμερα καθόμαστε στην ενθύμηση του μεγάλου μας Διδασκάλου Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ κι αν πραγματικά αξίζουμε να λεγόμαστε μαθητές Του, τα μάτια μας θα πρέπει να είναι υγρά από δάκρυα και η καρδιά μας να πλημμυρίζει από λαχτάρα. Αν η καρδιά μας είναι αδειανή και τα μάτια μας στεγνά, η αγάπη μας δεν είναι αληθινή. Ο Σαρμάντ λέει ότι όσοι αναζητούν προσωπικά οφέλη δεν μπορούν να λάβουν το δώρο της αγάπης. Η αγάπη είναι θυσία. Η νυχτοπεταλούδα καίγεται ορμώντας στη φλόγα. Τι μπορεί να ξέρει μια μύγα για τη λαχτάρα, την πλησμονή και την έκσταση που νιώθει η νυχτοπεταλούδα;

Ο Σεΐχης Σααντί απευθυνόμενος στον Αγαπημένο έχει πει:

Η υπομονή και η λαχτάρα μου ξεπέρασαν τα όριά τους.
Αν ακόμα και τώρα μένεις ασυγκίνητος,
δεν μπορώ να αντέξω άλλο.

Η αγάπη δοκιμάζεται με την υπομονή. Κάποιοι από τους Δυτικούς αδελφούς μας είναι τόσο ανυπόμονοι που ακόμα και όταν προσεύχονται: *«Κύριε, ευλόγησέ με με υπομονή*, προσθέτουν, *αλλά κάνε το τώρα αμέσως»*. Ο εραστής οφείλει να υποστεί και να αντέξει τα πάντα, λέει ο Σαρμάντ. Ακόμη κι αφού υποφέρει μια ολόκληρη ζωή, ο Αγαπημένος μπορεί να μην καταδεχτεί να του δώσει παρά μόνο μία ματιά Του. Οφείλουμε όμως να επιμένουμε και να έχουμε υπομονή, πριν αξιωθούμε να συναντήσουμε την απαστράπτουσα όψη του Διδασκάλου εσωτερικά. Πολλοί από εμάς, όμως, επιμένουν να βιώσουν αυτή την εμπειρία από την πρώτη κιόλας στιγμή της μύησής τους. Κι ακριβώς, όπως δεν μπορούμε να απαιτήσουμε από κάποιον την αγάπη του, έτσι κι η αγάπη δε χαρίζεται, επειδή τη δικαιούμαστε. Η αγάπη μάς χαρίζεται σαν δώρο από τον Αγαπημένο κι αυτό το δώρο δεν προσφέρεται σε όλους. Η αγάπη απαιτεί προσφορά και θυσία, απαιτεί αυτοπαράδοση στον Αγαπημένο, παράδοση του σώματος, του νου και της περιουσίας μας: *«Αγάπα Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδίας, εξ όλης της ψυχής και εξ όλης της διανοίας σου»*.

Το Δώρο της Αγάπης

Ο Αληθινός Ένας ανακαλύπτεται μέσω ενός εραστή του Νάαμ.
Σε οδηγεί στην Πατρίδα σου, πέρα από το χώρο και το χρόνο
και δεν επιστρέφεις πλέον στη δίνη της ύλης.

Καμπίρ Σαχίμπ

Η αγάπη είναι το δώρο του Διδασκάλου στο μαθητή. Όταν αγαπάμε τα πράγματα αυτού του κόσμου, δρέπουμε μόνο απογοήτευση, γιατί αγαπάμε κάτι που είναι παροδικό και εφήμερο. Η αγάπη όμως του Διδασκάλου είναι κάτι που μένει. Μας βοηθάει σε κάθε σφαίρα της ζωής και είναι ο προστάτης μας και στη ζωή και στο θάνατο. Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν έλεγε πως, όταν ο Γκουρού δίνει τη μύηση, έρχεται να μετακομίσει μέσα μας και δε μας εγκαταλείπει, μέχρι να μας οδηγήσει στην αγκαλιά του Σατ Πουρούς, του Υπέρτατου Κυρίου. Η δικιά του δύναμη μας δίνει τη δυνατότητα να υψωθούμε προς τα πάνω. Ο Σουαμίτζι έχει πει:

Μόνο με τη χάρη του Γκουρού, ο Λόγος πραγματικά εκδηλώνε-ται.
Ο ανυπέρβλητος Γκουρού τραβάει την ψυχή προς τα πάνω.

Αν δεν εμποτιστούμε με την αγάπη Του, θα συνεχίσουμε να κινούμαστε στον τροχό των γεννήσεων και των θανάτων, αιχμάλωτοι στον κύκλο των 8,4 εκατομμυρίων μορφών ζωής. Η αγάπη για το Διδάσκαλο είναι το μόνο μέσο διαφυγής. Ο Διδάσκαλος σας αποβιβάζει στη Γη της Επαγγελίας, όπου κανείς δεν πεθαίνει, ούτε γερνάει. Γίνεστε ένα με το Θεό και απελευθερώνεστε για πάντα. Όπως έχει πει και ο Χαφίζ:

Αντλώντας ζωή από την αγάπη ποτέ δεν πεθαίνουμε.
Η αθανασία μας καταγράφεται στα χρονικά του κόσμου.

Υπάρχει μόνο ο Ένας, ο Αληθινός Ένας για τον οποίο ο Γκουρού Νάνακ λέει:

Υπήρχε, όταν δεν υπήρχε τίποτα.
Υπήρχε πριν την αρχή του κόσμου.
Υπάρχει και τώρα, ω Νάνακ,
και θα υπάρχει για πάντα.

Μόνο μέσω του Νάαμ ή Λόγου, αυτού του δώρου του Διδασκάλου, μπορούμε να Τον πραγματώσουμε. Τι είναι το Νάαμ; Το Νάαμ είναι Ήχος, ένα ρεύμα Ζωής, ένα Φως που λάμπει πάντα μέσα μας. Το Νάαμ είναι ο Δημιουργός και ο συντηρητής όλων όσων υπάρχουν. Όταν ο Θεός θέλησε να εκδηλωθεί, εκδηλώθηκε με τη μορφή του Φωτός και της Μουσικής των Σφαιρών, που μαζί ονομάζονται Νάαμ ή Λόγος. Ο τρόπος με τον οποίο ο Διδάσκαλος μας οδηγεί πίσω στη θεία πηγή μας είναι με το να

μας συνδέει με αυτή τη Δύναμη. *«Ω Νάνακ, το Νάαμ είναι το πλοίο που μας μεταφέρει στο στόχο μας».*

Το Έδαφος όπου Αναπτύσσεται η Θεία Αγάπη

Το νερό του ωκεανού δε διαφέρει απ' τον ίδιο τον ωκεανό,
τα κύματά του ορθώνονται κι αναμιγνύονται
και στο τέλος γίνονται πάλι ο ωκεανός.
Αυτό είναι το μήνυμα του Διδασκάλου της Αλήθειας.
Μας ζητάει να σκεφθούμε ο Καμπίρ ξανά και ξανά.
Μόνον όταν χάσει το εγώ του, βρίσκει ο άνθρωπος το Θεό
και φτάνει στην αληθινή του Πατρίδα.

Καμπίρ Σαχίμπ

Το σώμα παρομοιάζεται με τις όχθες των ποταμών και η ψυχή μέσα μας, που είναι τμήμα της Θεϊκής υπόστασης, είναι τα κρυστάλλινα και γάργαρα ρεύματα του Ύδατος της Ζωής. Ο Θεός και η ψυχή έρχονται σε επαφή κι αναμιγνύονται σ' αυτό το έδαφος. Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ έλεγε συχνά ότι δεν πίστευε στη μετά θάνατον σωτηρία αλλά στη σωτηρία εδώ και τώρα. Οφείλουμε, λοιπόν, να γίνουμε ένα με τον Γκουρού, γιατί μας κάνει να καταλάβουμε ότι δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο άτομο και στο Δημιουργό, ανάμεσα στα κύματα του ωκεανού και στον ίδιο τον ωκεανό. Παρόμοια, όταν η ψυχή βυθίζεται στο Θεό, γίνεται ένα με Εκείνον. Η ψυχή μας πρώτα συγχωνεύεται με τον Γκουρού, ολοκληρώνοντας το πρώτο στάδιο της πνευματικότητας που οι μωαμεθανοί μυστικιστές ονομάζουν ***φάνα-φιλ-σέιχ*** και έπειτα απορροφιέται τελικά στο Θεό, φτάνοντας στο τελικό στάδιο που ονομάζεται ***φάνα-φιλ-Αλλάχ***. Τότε δεν υπάρχει πια διαφορά μεταξύ ψυχής και Θεού.

Επίμονα και με πολλή αγάπη, ο Καμπίρ εξηγεί ότι δεν μπορείτε να οδηγηθείτε κοντά στο Θεό, όσο είστε αυτάρεσκοι και έχετε δυνατό εγώ. Όταν ήταν νέος, ο Γκουρού Νάνακ δούλευε υπάλληλος σε ένα κατάστημα. Μια μέρα ζύγιζε σιτάρι, για να το πουλήσει στους πελάτες του. Καθώς μετρούσε τα κιλά - ένα, δύο, τρία κ.ο.κ. - έφτασε στον αριθμό δεκατρία που στα Ινδικά λέγεται *"τέρα" (tehra),* που όμως εκτός από δεκατρία σημαίνει και "δικός σου". Τη στιγμή που πρόφερε τη λέξη τέρα, ο Νάνακ χάθηκε τόσο πολύ στη σκέψη του Κυρίου, που συνέχισε να επαναλαμβάνει τη λέξη "τέρα", δηλαδή δικός σου, και να δίνει όλο και

περισσότερο σιτάρι στους πελάτες του. Ακριβώς όπως ο Νάνακ, έτσι κι εμείς πρέπει να εγκαταλείψουμε τα μικρά μας εγώ και να χάσουμε τον εαυτό μας στο Θεό. Εκείνος που έχει ανακαλύψει το μυστικό του “δικός σου” σίγουρα θα Τον βρει. Ο Καμπίρ διακηρύσσει πως, αν επιθυμούμε να εισέλθουμε στο Σατς Καντ και να προχωρήσουμε και πάρα πάνω, οφεί-λουμε να αγαπάμε το Διδάσκαλό μας και να εγκαταλείψουμε κάθε σκέψη του εαυτού ή αλλιώς της ατομικής μας ύπαρξης.

Ο Χαζούρ Μπάμπα Σαουάν Σινγκ, του οποίου την επέτειο γιορτάζουμε σήμερα, ήταν η προσωποποιημένη αγάπη και η ενσάρκωση του Θεού. Μας δίδαξε το αληθινό νόημα της αδελφοσύνης του ανθρώπου και της παγκόσμιας αγάπης. Μετά απ’ αυτόν, ο πνευματικός του γιος Σαντ Κιρπάλ Σινγκ συνέχισε την αποστολή Του. Παρουσίασε τις διδασκαλίες Του μέσα από τη συνδιάσκεψη για την Παγκόσμια Συναδέλφωση των Θρησκειών και στο Παγκόσμιο Συνέδριο για την Ενότητα του Ανθρώπου. Έφερε μαζί στο ίδιο τραπέζι ανθρώπους από διαφορετικές θρησκείες και χώρες και τους έπεισε ότι η πεμπτουσία όλων των θρησκειών είναι η ίδια. Δίδαξε ότι ο Θεός είναι αγάπη, ότι η ψυχή μας, που είναι της ίδιας ουσίας, είναι με τη σειρά της μια ενσάρκωση της αγάπης και ότι ο δρόμος προς τη Θέωση περνάει μέσα από την αγάπη. Πρέπει, επομένως, να αγαπάμε όλη την ανθρωπότητα και όλη την Δημιουργία. Κάθε φύλλο και κάθε λουλούδι θα πρέπει να είναι αντικείμενο αγάπης για μας. Θα πρέπει να τροφοδοτήσουμε τις πανανθρώπινες αξίες και να γίνουμε ενσαρκωτές της αληθινής αγάπης. Με αυτό τον τρόπο, θα γίνουμε αθάνατοι και θα φτάσουμε στην κατοικία του Αιώνιου Αγαπημένου.

